ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 70 - Ve stinu pravdy.PDB

PDB Name: Mark_Stone_70-Ve_stinu_pravdy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2004
Modification Date: 5.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Petr Macek

MARK
STONE
VE STÍNU PRAVDY

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.
Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro Dohled nad Primitivními Planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.
Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.
1.
Stone dopadl tvrdě na zem, obličejem přímo do kaluže páchnoucího a mazlavého bahna. To se rozstříklo všude kolem a ohodilo mongoloidní obličeje útočníků, těžce se šinoucích k omráčenému Stoneovi, aby ho dodělali.
Kapitán Služby pro Dohled nad Primitivními Planetami se ještě pokusil zdvihnout se na kolena, ale na zátylek mu dopadla masitá ruka a zatlačila ho zpět do rozmáčeného terénu. Síla stisku byla obrovská, a Markovi prakticky znemožňovala jakýkoliv pohyb.
Agresoři se nad jeho tělem sklonili, vytvořili neprostupný chumel a začali zkoumat svoji kořist.
Ten, který Stonea držel za límec, jím hrubě smýknul a převrátil ho na záda. Mark si je poprvé mohl prohlédnout zblízka. Útok přišel ze zálohy a nečekaně, ani nestačil varovně vykřiknout. Divoši byli polonazí, měli jen bederní roušky a na nohách jakési sandály. Z jejich tupých obličejů nebylo možno vyčíst žádné stopy po motivaci nebo známky zájmu o jeho osobu.
Jen automatickou nenávist.
První z nich mu začal nemotorně prohledávat kapsy, což se nelíbilo ostatním. Nárok si dělali všichni. Ve skupince se začalo ozývat nespokojené vrčení a několik jedinců se mezi sebou jalo pošťuchovat.
Stone vycítil šanci. Sebral všechny síly a prudce švihl nohou proti tlusté bradě jednoho barbara.
Pata jeho okované podrážky zasáhla nebožáka přesně do ohryzku a odhodila ho stranou. Chroptící muž se instinktivně pokusil zachytit společníků, a strhl je s sebou při pádu na zem.
Stoneovi tak v pohledu na modré nebe bránil už jen poslední zmatený domorodec.
"Teď je to jen mezi námi, ovare!" vykřikl a vrazil mu vší silou palce do zalitých oček.
Kolos svraštil čelo, zamrkal, a ve zdánlivě přemýšlivém gestu rozhodil rukama. Pak ze sebe vydal zděšený výkřik, narovnal se a zapotácel. Sevřel ruce v pěst, ale neohnal se jimi proti Stoneovi, začal si jimi zuřivě mnout oteklé oční jamky.
Osvobozený agent ho nechal jeho osobnímu trápení a vyrazil pryč. Štítivým obloukem oběhl pomalu se zdvihající nemotornou trojici a zamířil k lesu.
Ještěže nemají zbraně pro boj na dálku, blesklo mu hlavou a pro jistotu se po nich ohlédl.
Jestliže první úder byl překvapivý, tento ho doslova zarazil do země. Skutečně doslova, protože mohutná pěst, která ho poslala do kytiček, nabyla na účinnosti Markovým náběhem. Dvě síly se spojily, a stejně jako v sešitech fyziky žáků základních škol znásobily svou efektivitu. Jen tentokrát netlačily píst ani netáhly valník, ale skoro mu vyrazily mozek z hlavy.

Mark na zemi překvapeně potřepal hlavou a podíval se vzhůru.
Stál nad ním poslední, pátý buran, kterého až do teď neviděl. Nemohl ho podezírat z takové vypočítavosti, jako že by tu na něj s nastavenou pěstí čekal. Rty zamazané od jakési marmelády a pohled prostý vypočítavosti ukazoval spíše na náhodu.
Chvilku tak na sebe mlčky koukali.
"O-ou," řekl Mark.
Tupec naklonil hlavu ke straně a jen tak mimochodem vypustil z koutku úst slinu.
"Mno, já nevím, jak vám, ale mě to bohatě stačilo," ozval se odněkud z výšky neviditelný hlas, respektive jeho nespokojený původce.
Stone i domorodec se tím směrem ohlédli.

Nebe se s nepříjemným mechanickým skřípěním odsouvalo stranou a na trávu pod Stoneovým tělem dopadlo umělé světlo halogenových zářivek. V pozadí za útočníkovou holou hlavou nahradil na stropě neuměle namalované obláčky skleněný průzor, do něhož vstoupilo několik obličejů.
Jeden z nich patřil podobně holohlavému muži jako byl barbar, ale tady veškerá podoba končila. Nicméně, ani v této tváři se nezračila otcovská laskavost a bodrost, jakou by Stone, někdy už jenom ze zvědavosti jak vypadá, rád viděl. Naopak, generál Khov vypadal docela naštvaně a rozčileně přežvykoval svůj obligátní tlustý doutník.
Ani další lidé v průzoru nebyli Stoneovi neznámí. Kapitánovi nebylo dopřáno pozdravit je na dálku nějakým gestem. Generál je s největší možnou přípustnou silou, kterou rámec slušnosti dovoloval, odstrčil a nahmatal tlačítko interkomu. Tělocvičnou se znovu rozlehl jeho hřmotný hlas.
"Hlaste se v zasedačce, Stone," zaburácel úsečně z reproduktoru a odvrátil se k ostatním přihlížejícím, aby je nasměroval pryč. Mark si nemohl nevšimnout krátkého vyčítavého pohledu, který mu Khov věnoval.
"Máš to špatný," poznamenal soucitně domorodec a sundal si hlavu.
Stone něco zamumlal a přijal jeho nabízenou ruku, s jejíž pomocí se zdvihl. V zádech cítil bolest. Otráveně si opucoval kalhoty a neodpustil si při tom tlumené kletby, o jejichž jadrnosti nebylo třeba pochybovat.
Maska s poloopičími rysy držela tvar i po sejmutí, a putovala do připravené schrány. Muž s lasiččím obličejem si zatím sundával i zbytek kostýmu. Uvnitř obleku byla vidět soustava složitých servomechanismů a vodičů, které figurantovi dodávaly předem dohodnutou obratnost a sílu.
Tyto výcvikové kostýmy byly jeden z vynálezů profesora Gonzalese pro SDPP. Pocházely z doby, kdy tento geniální vědec sloužil jako vedoucí vývojového oddělení. "Proč jim jen museli udělat takovýhle dementní výrazy?"
"Asi aby připomněli, že nepřítele nemůžeš soudit jen podle vzhledu. Může to být zavádějící," odpověděl Stoneovi figurant a odevzdal všechny součásti obleku technikovi. Ten je ukládal do stojanu, který táhl pracovní android.
Figurant měl pravdu. Stone se už setkal s několika protivníky, kteří se tvářili sladce jako med a při tom se mu pokusili vrazit kudlu do zad. Nezřídka to bohužel byly i ty nejkrásnější ženy.
Všichni společně zamířili zpět ke čtveřici figurantů, kterým Stone utekl. Už byli také svlečeni, jen poslední z nich, ten, kterému Stone vrazil prsty do očí, marně lomcoval zavíracím mechanismem masky.
"Krucinál, musel se někde zaseknout uzávěr," nadával přidušeně zevnitř hlavy povědomý hlas a snažil se obří masku stáhnout násilím. Nešlo to, překážely mu v tom uši a nos. "Až toho Stonea dostanu do rukou, tak ho přetrhnu! Sundejte mi to!"
"Kdo je uvnitř?" zeptal se Stone technika a pozoroval, jak drobná postava s neúměrně velkou gumovou hlavou zuřivě poskakuje kolem.
"Kulomet Harris."
"Stone, ty jsi tady?" zarazil se pistolník, když uslyšel svoje jméno. Napřímil se, a otáčel hlavou zmateně kolem dokola. Díky Markově chvatu se nejen zasekl zámek, ale také se něco stalo s očními otvory, takže Harris nic neviděl. "Kde jsi?"
"Tady," řekl Stone. Pak ho něco napadlo, mrkl na ostatní, přiložil si prst na rty a potichu odešel několik kroků stranou. Počkal až cholerik Harris dojde na místo ze kterého se ozval poprvé, pak se mu ozval znovu. "Ne, vlastně jsem tady!"
"To mi děláš naschvál?"
"Jasně," přiznal Mark se smíchem. "Nemůžu si pomoct."
"Jednou ti to vrátím!"
"Jo. Víš co? Třeba bys mi mohl přerušit nějakou akci zbrklým střílením," nadhodil Stone a Harris uraženě zmlkl. Mark ho poplácal po zádech a všiml si dvou techniků, kteří se k nim blížili s hrozivě vypadajícími uvolňovacími předměty. "Už ti jdou na pomoc."
"Bylo na čase!"
Mark uvolnil místo profesionálům a přenechal Harrisovu hlavu jejich péči.
"Teď to trošku píchne," upozornil Kulometa muž v dlouhém ušpiněném plášti a přiložil k masce něco jako páčidlo. Druhý, s pilou a malým heverem, si nesměle otřel zpocené dlaně a dodal: "Pamatujte, za žádnou cenu se nesmíte ani hnout."
"Nejsem žádná slečinka," odbyl je Harris. "Hlavně sebou pohněte a pořádně zaberte!"
Tak pohnuli a pořádně zabrali.
Tělocvičnou se rozlehlo vysokofrekvenční ječení.
"Bolí ho to?" zeptal se přihlížející Stone.
Divadlo odehrávající se mu před očima ho fascinovalo.
"Pravděpodobně ano, ale je to nezbytné," sykl námahou první technik a zvýšil tlak. "Naší prioritou je získání nepoškozené masky. Její výrobní cena je dvě stě padesát tisíc dolsů. Chirurgická operace je levnější a navíc ji hradí

pojišťovna."
"To chápu," přikývl Mark soucitně, a dokonce s jistým uspokojením. Stále Harrisovi něco dlužil za zbabranou akci s Adarhargským jedem. "Šetřit se musí. Můj kolega by byl první, kdo by s utahováním opasků souhlasil. Pokračujte."
***
Když se Stone v rychlovýtahu blížil k nejvyššímu patru centrály Služby, vrátila se mu mrzutá nálada. Khov bude naštvaný, a co je horší, bude na to mít právo. Ukázka výcviku agentů měla být jeho chlouba, a Stone se nechal překvapit jako nějaký začátečník.
Jestli se chtěl generál předvést, tak mu to Mark pěkně zkazil.
Chodba ke dveřím šéfovy kanceláře a zasedačky se mu zdála delší než obvykle. Těžkým krokem vešel do předpokoje sekretářek, který byl u jedné stěny zaplněn monitory, napojenými na složitý systém bezpečnostních kamer po celém objektu. Dohled nad nimi měla generálova osobní sekretářka, slečna Peggy.
Peggy nebyla stále slečnou jen díky svému pracovnímu vytížení. Navíc, ona nebyla pouze slečnou, ale i starou pannou. Po chodbách SDPP se sice šuškalo něco o jejím románku s jedním androidem, ale nikdo tomu vážně nevěřil. Táhlo jí na padesát, ale člověk by jí lehko hádal i na víc. Léta jí přidávala jak nezdravá, vysušená pleť, tak i nepřehlédnutelné zuby, výrazně posazené v mohutné hranaté čelisti.
Usazená na své vysoké židličce se pohotově otočila současně s otevřením dveří. Ke generálovi neměla šanci proniknout ani myš, aniž by to Peggy zpozorovala. Jakmile uviděla Stonea, usmála se. Bohužel, široce.
"Marku! Jsem ráda že tě opět vidím!" zamrkala na něj skrze skla svých staromódních kostěných brýlí. Přes dioptrická skla to vypadalo, jako když ostří teleskop. "Slyšela jsem, že jsi měl nějaké problémy při bojové simulaci."
"To se to během těch pár minut dozvěděli úplně všichni?"
"Kdyby se to stalo komukoliv jinému, asi by to tolik pozdvižení nevyvolalo, ale když se to stalo tobě…," zdvihla obočí a mrkla. "Ale neber si to tak, zkrátka už nejsi takový Jura jako před lety, když jsi u nás začínal."
"To pěkně děkuju," odbyl ji suše Stone a pokračoval v chůzi ke dveřím zasedačky. Pečlivě se při tom snažil, aby do jeho hlasu nepronikla ani špetka hořkosti. "Co by mi ze života zbylo, kdybych byl jen bezchybný hrdina, který vždy všechno zachrání? Alespoň máte trošku napětí. Generál je už se svojí suitou uvnitř?"
"Ano, už na tebe čekají." Peggy Stoneovi odpouštěla i občasnou příkrost a ironické škádlení. Před několika lety Stone vytáhl generála Khova z jedné šlamastyky, při které šlo o život. Tím si získal její nehynoucí vděčnost.
"Jdu tam."
"Takhle?" zastavila ho s mateřskou přísností. "Měl by ses trošku upravit!"
Stone se zamračil a otočil se k zrcadlu. Opravdu, na tváři měl vrstvu zaschlého bláta ještě z výcviku. Než se nadál, přiskočila k němu Peggy a nasliněným kapesníkem mu začala dřít skráně. Mark měl co dělat, aby se tomuto rodičovskému instinktu vysmýkl a probojoval se ke koženým dveřím cílové místnosti.
Než stihla věčná slečna protestovat, stál Stone před svým letitým zaměstnavatelem, generálem Khovem.
Byl to muž s velkou autoritou, velkým počtem nepřátel a velkým tělem. Jeho dva metry vysokou kostru obalovala směs svalů a tuku, přičemž nikdo nebyl s to odhadnout, kde končí jedno a začíná druhé. Zpod mohutného obočí upíral na Stonea mírně zešikmené černé oči, které z něj, společně s vyholenou lebkou, dělaly archaickou postavu vrženou sem z minulosti mongolských bojovníků a pastevců.
"Generále," pozdravil Mark. "Hlásím se na váš rozkaz!"
"Kapitáne Stone," oslovil ho formálně Khov, "jsem rád, že jste se k nám konečně připojil. Myslím, že vás vzájemně představovat nemusím," natočil se ke společnosti usazené na klubových pohovkách v sále.
Stone pomalu zavrtěl hlavou, a krátce se při tom pohledem zastavil na každém z obličejů.
"Ne, pane. Všichni se známe," řekl.
2.
Admirál Neuman, Elza Swensonová, několik vyšších úředníků a i samotný prezident Pozemské Unie vstali, aby si se Stonem potřásli rukou. V případě Elzy byl ten stisk jen o několik sekund delší, ale neskonale vřelejší. Nikomu to neuniklo.
"Jsem rád, že už jsi zpátky."
"Také tě ráda vidím. Obvykle to bývám já, kdo poslušně čeká doma," usmála se. "Ale tahle obchodní cesta byla důležitá. Jak dlouho jsi zpátky?"
"Jsem na Zemi asi týden," zašeptal a roztouženě dodal: "Do té doby, než mě generál zas pošle ke všem čertům, jsem ti plně k dispozici."
"Nápodobně," zavrkala a políbila ho. Pak si uvědomili, že společnost na ně zdvořile a netrpělivě čeká a odpoutali se od sebe. Mark se s nenucenou samozřejmostí usadil na pohovku vedle své krásné, hnědovlasé a dlouho neviděné přítelkyně, také ostatní se vrátili do svých sedátek. Jen generál zůstal stát, a tyčil se nad nimi jako hrozivá hora.
"Teď, když jsme kompletní, můžeme se věnovat práci," začal rozvážně a uchopil do ruky několik složek. Každému účastníkovi dal do ruky jednu kopii a se svými deskami se usadil do čela této sestavy.
"Přestože výkon kapitána Stonea při demonstraci našich bojových a výcvikových simulací nebyl zrovna… příkladný, svůj účel v podstatě splnil," nadechl se generál, a zasvěcení mohli tušit, že se schyluje k dlouhému monologu. "Ukázal, že jsme nuceni pracovat s velice drahým vybavením a za podmínek, které nejsou vždy právě ideální."
"Pch," vydechl otráveně Neuman, vysoký, možná až příliš štíhlý člověk s distingovaným přísným pohledem a kšticí šedivějících vlasů. Byl to pravý opak svého protějšku z SDPP. "Byli bychom rádi, kdybychom měli takové vybavení jako máte vy!"
Khov zpražil šéfa Vesmírné policie nebezpečným pohledem.
"Nicméně, vaše síly nemusejí pracovat v takových podmínkách jako my," odsekl. Nesnášel, když ho někdo přerušoval,

a už vůbec se mu to nelíbilo před prezidentem. "Na našem vybavení kolikrát nezáleží jen životy jednotlivců, ale osudy celých planet, které se samy bránit nemohou!"
"Ale no tak, pánové," vmísil se do hovora prezident Clifton dřív, než se změnil v hádku. Přestože byl ve svém postu nováčkem, podařilo se mu získat úctu většiny důležitých lidí, po jejichž zádech se k moci dostal. Respekt k tomuto skvělému hráči na saxofon a milovníkovi silných kubánských doutníků pociťovali i oba vesmírní veteráni, a tak své emoce poslušně zchladili.
"Prosím, pokračujte, generále."
"Děkuji, pane. Pakliže si prolistujete listiny, které jsem vám dal, zjistíte, že náš rozpočet je jen o maličko vyšší než rozpočet Vesmírné policie nebo Ministerstva pro galaktické styky. Jako urážku beru fakt, že stejné finance jako my dostává ze státního rozpočtu i Rada pro mezigalaktické vysílání!"
"Generále, vy po mně chcete peníze."
Nikdo o prezidentu Cliftonovi nemohl říct, že by byl nedovtipný.
"Ano!" přiznal Khov. "Jak jste viděl, moji agenti jako kapitán Stone potřebují více hodin tréninku, vybavení se musí opravovat! Nehledě na to, že nové technologie se neustále vyvíjejí, a za chvilku by se mohlo stát, že některé primitivní planety ve vývoji Službu doženou. Pak jsou tady androidi…"
"Jistě, jistě," zvedl prezident ruce v obranném gestu a přerušil Khovovu litanii. "Chápu, kam tím míříte!"
"Při našich výdajích…"
"Vím, že je to těžké, ale musíte i vy pochopit mne."
"Při vší úctě, pane, není to jen těžké! Je to nemožné! Podle mých čerstvých informací museli jednomu našemu figurantovi dočasně amputovat uši a nos, a to jen proto, abychom dostali zpět neporušený výcvikový oblek."
"Jakpak se daří Harrisovi?" ozval se Stone.
"Vy mlčte," okřikl ho generál. "Stejně je to vaše vina!" Stone poslušně zmlkl. Nebyl v postavení, kdy mohl dráždit kobru bosou nohou.
"Apeluji na vaši zodpovědnost, pane prezidente," pokračoval Khov ve svém plamenném projevu. "Je na vás, jestli naše Služba bude dál efektivní složkou, která bude hájit práva obyvatel primitivních planet a chránit je před nebezpečím vnějších vlivů, nebo jestli naše snažení postupem času přijde vniveč."
Velitel SDPP se poté teatrálně odmlčel a nechal chvilku působit dramatické ticho. Nikdo se neodvážil tu posvátnou chvíli přerušit a promluvit.
Clifton si prohrábl své šedivějící vlasy a zapřemýšlel. Zdálo se, že se Khovovi podařilo přesvědčit ho, protože si skutečně otevřel předloženou složku a zkoumavě očima přelétl těch několik údajů. Nebylo jich mnoho, byl to, de facto, jen sloupec cifer, a k nim přiřazené výdaje jednotlivých ministerstev. Opravdu to mohlo působit trochu nespravedlivě.
"Dobrá, generále," řekl nakonec. "Podařilo se vám získat moji pozornost."
"V nic jiného jsem nedoufal."
"Než však budu uvažovat o vaší žádosti nebo podnikat nějaké kroky, rád bych měl stanoviska i jiných lidí, myslím tím nezaujatých expertů."
"To je pochopitelné, pane."
Prezidentovi se náhle na rtech objevil lehký úsměv. Opřel se pohodlně o polstrovanou opěrku křesla a založil si státnicky ruce na prsa.
"Co říkáte mému nápadu, poslat někoho na pozorování při další misi Služby?"
"Není to zrovna běžný způsob, jakým pracujeme."
Na generálovi mohl i ten nejnezkušenější člověk poznat, že se mu ta myšlenka moc nezamlouvá. Nicméně, prezidentovi se odporuje jen těžko, zvlášť když má pádné argumenty, to jest drží v rukou vaši peněženku.
"Vaše přesvědčovací metody se také dají stěží označit jako běžné. Běžná žádost o zvýšení rozpočtu většinou postrádá takové dramatické prvky, jako jsou názorné demonstrace selhávajícího vybavení."
"Zoufalá doba si žádá zoufalé činy."
"Moje řeč," chytil se toho Clifton. "Rád bych tedy využil přítomnosti admirála Neumana a poprosil ho, jestli by nám k tomu účelu nepropůjčil někoho ze svých řad."
Khov zbrunátněl. "Chcete říct, že Vesmírná policie má být tím nezaujatým expertem?!"
"Není třeba zvyšovat hlas, generále," zpražil ho prezident. "Věřím, že admirálův úřad bude nestranným, a přitom pečlivým pozorovatelem."
"Máte moje slovo, generále," usmál se Neuman. "Pošlu někoho, kdo rozpočtovému výboru předloží skutečně objektivní zprávu. My se dokážeme oprostit od těch věčných žabomyších válek."
"Kdo to bude?"
Admirál se krátce zamyslel. "Jsem v pokušení zúčastnit se nějaké té vaší povedené lapálie sám, ale nemám teď moc času na hraní. Věřte, že vyberu někoho schopného a rozumného."
Po tomto ujištění generál Khov málem překousl svůj značkový doutník, ale nakonec se mu podařilo udržet neutrální ledový výraz. Stone po dlouhé době z jeho pohledu cítil něco ve smyslu "co jsem si navařil, to si taky sním a nikdo mi nebude říkat s čím".
Clifton se najednou zvedl a s ním synchronně i celý jeho doprovod. "Jsem rád, že jsme se takhle přátelsky dohodli. Nebudeme se tedy déle vzájemně zdržovat. Generále," uchopil ohromnou ruku konsternovaného Khova a potřásl jí, "děkuji vám za zajímavou ukázku. Uvidíme se při projednávání rozpočtu příští měsíc. Admirále, kapitáne, slečno Swensonová," rozloučil se pokývnutím i s ostatními, "na shledanou."
Jakmile v místnosti dozněla ozvěna jeho slov, postavil se i Neuman. Zřejmě tušil, že generál po tomto rozhodnutí nebude v nejlepší náladě, a s přihlédnutím ke své roli v tomto trochu škodolibém plánu cítil, že jeho další přítomnost

zde nebude nezbytně nutná.
"Tuším, že také půjdu. Těšilo mě."
"Nápodobně," zabručel hrobovým hlasem Khov, a když se za jeho kolegou a rozpočtovým sokem zaklaply dveře, skrz zuby ještě ucedil: "Rádo se stalo."
Stone osaměl s nebezpečně klidným generálem. Jeho jedinou zbraní či štítem zůstala Elza. Ta se však naštěstí mohla počítat mezi těžký kalibr, a tak ihned nasadila jeden ze svých proslavených úsměvů.
"Smím se zeptat, proč jste na tuto schůzku pozval i mne?" zašvitořila. Za toto rozptýlení generálovy pozornosti se jí od Marka dostalo vděčného stisknutí ruky.
"Vrumf."
"Prosím?"
"Omlouvám se, má drahá," vytrhl se obří velitel SDPP z nenávistného transu a začal se pomalu smiřovat s úsporným programem. "Co jste říkala?"
"Jistě jsem nebyla pozvána jen díky vašemu přátelství, že ne?"
"Ne, to jistě ne," přiznal Khov opatrně. "Jako nejbohatší ženu planety jsem vás chtěl požádat, jestli byste nezalobovala mezi svými přáteli. Vím, že jsou mezi nimi bohatí mecenáši, kteří by třeba rádi financovali nějaké oblasti naší práce za určitou formu reklamy."
"To je zajímavá myšlenka," zamrkala překvapeně. "Některé by to jistě zajímalo…," zarazila se. "Jen jsem nečekala, že zrovna vy budete své agenty vysílat v astronefech s obřími nápisy typu Zdraví sílu najdeš v sýru!"
"Není to příliš důstojné," povzdechl si Khov. "Já vím."
"Generále, můj plat sice není zrovna závratný, ale kvůli němu jste tuto šarádu podnikat nemusel."
Stoneovi už opět otrnulo, a generál se na něj obrátil s vysloveně šťavnatou chutí podat si ho.
"Vy tak můžete být poslední, kdo si může stěžovat na plat!"
"Já vždy myslel, že ten poslední jste vy!" kontroval Mark, což Khova překvapilo. Netušil, že Stone jednou našel v Peggyině koši jeho výplatní pásku a se zájmem si ji přečetl.
"To sem nepatří!" zamumlal generál nepříliš přesvědčivě a stáhl se do defenzivy za svůj psací stůl, kde našel ztracenou jistotu. "Jádrem věci je, že teď musíme na nějakou výpravu s sebou vzít Neumanova čmuchala! Vsadím se, že Vesmírná policie toho využije a nakonec prosadí zvýšení rozpočtu pro sebe. Já bych to na jejich místě udělal. Ani bych se prezidentovi nedivil, kdyby jim to potom odklepl! Při poslední společné akci jste zdemoloval několik jejich lodí a vybavení za několik milionů dolsů!"
"Ono se to–"
"Nic se samo neto," nenechal ho Khov domluvit. "Vy působíte jako rozbuška všude, kam vstoupíte!"
"Proto jsem tak dobrý agent," pochválil se Stone.
"Jste dobrý agent," přimhouřil generál oči lstivě jako kočka. "A proto to budete vy, kdo si vezme toho Neumanova člověka na starost!"
"To má být trest? Víte, že s nikým jiným než s Rayem se mi nespolupracuje dobře!"
"Není to trest. Poslal bych někoho s Harrisem, ale ten je vaší zásluhou mimo provoz."
"Takže přece jenom trest!"
"Přeberte si to, jak chcete! Na svém rozhodnutí už nic nezměním!"
Stone musel sebekriticky přiznat, že na tom, jak se věci vyvinuly, přece jen nějaký ten podíl viny nese. Přestal odporovat a jen si rezignovaně povzdechl. "Tak dobře, no."
"Věděl jsem, že jste rozumný," ocenil to Khov. "Mám tu něco přesně pro takovou příležitost," rozhrábl složky na stole a vyňal z nich jednu vítěznou. "Salazar! Ideální místo pro společnou misi s Vesmíráky!"
"O Salazaru jsem už někde slyšela!" ozvala se Elza.
"Je to jedna z planet v okrajovém pásmu Unie," ujal se Khov svého oblíbeného poučování, a podal složku Stoneovi. "Při naší poslední návštěvě bylo obyvatelstvo na vývojovém stupni feudálního zřízení. Technologická vyspělost Země 12. století. Na planetě je v několika oblastech rozmístěno pár královských rodů, které mezi sebou válčí a intrikují, vzájemně se žení či vdávají nebo vraždí. Zkrátka, zdánlivě obyčejná primitivní planeta, jakých jsou v našem registru desítky."
Při tomto proslovu Stone automaticky přikyvoval, ale najednou se zarazil a jeho oči se zastavily na jednom z údajů.
"Pane, podle data zaznamenaného v poslední zprávě proběhl výsadek na Salazaru před necelými pětatřiceti lety! Proč nebude dodržena zákonná padesátiletá lhůta?"
"Toto není obyčejný případ, jak hned vysvětlím."
Velitel SDPP zmáčkl tlačítko na boku psacího stolu a za jeho hlavou vyjel ze stěny velký holografický projektor. V prostoru mezi trojicí se zobrazila hvězdná mapa.
Khovova holá lebka v tomto zobrazení připomínala zářící slunce.
"Ta jasná planeta uprostřed je Salazar. O několik světelných let dál vidíte menší planetku, nebo spíš větší asteroid. Jmenuje se Galdor. Je to ta zahalená mraky zplodin."
A skutečně, Stone i Elza spatřili mezi kobercem a generálovým křeslem malý oblak dýmu.
"Galdor je průmyslová planeta, vyrábějící celou škálu výrobků a komponentů. Od hnojiv ke zbraním. Prakticky každý hektar půdy je tam pronajatý a zastavěný továrnami, sklady a nákladními ranvejemi. Planeta s nejhorším znečištěním v Unii."
"Tak proč ji Unie dál pronajímá?"
"Nepronajímá ji Pozemská Unie. Galdor je v rukou jednoho soukromníka."
"Tak tam bych nechtěl bydlet."

"To nikdo, Stone," odsekl Khov. "Věřte mi, že pro těch několik desítek tisíc dělníků je to život horší než ve vězení. Ale zpátky k věci. Už několik let má Vesmírná policie (tuto část věty generál procedil mezi zuby) podezření, že soukromý vlastník planety se nelegálně zbavuje toxického odpadu, který továrny produkují."
Elza patřila mezi velké milovnice přírody a byla trochu i aktivistka. Osobně zasedala v několika výborech na ochranu prostředí, proto ji toto podezření zaujalo. "Jak nelegálně?"
"Aby nemusel platit velké peníze za jeho bezpečnou dekontaminaci a krátit si tak zisky, nechává ho někde načerno zakopat."
"Ale vždyť to může způsobit ekologickou katastrofu!"
"Přesně toho se obáváme, slečno," připustil Khov. "Sledovali jsme transportní lodě s odpadními kontejnery, ale vždy nám nějak záhadně zmizely. Pokaždé v této oblasti," ukázal na modrou planetu. "Myslíme si, že se tím odpadištěm stal Salazar, ale nemáme čím to podložit. To bude vaším úkolem, Stone. Pojedete na Salazar, pokusíte se zjistit, jestli na něm podobné toxické skládky jsou a opatřit nám potřebné důkazy!"
"Kdo je vlastníkem Galdoru?"
"Inženýr Maxmilián Gore, velice inteligentní a nesmírně bohatý muž. Říká se o něm, že je to přísný a bezskrupulózní tyran, který svá aktiva ovládá pevnou rukou."
"Ale Maxe já znám!" vykřikla ohromeně Elza. "Nevěděla jsem, že vlastní Galdor!"
"Vlastní a sám ho řídí," zatvářil se generál vážně. "Doufám, že k němu nechováte moc blízké city. Jestli se prokáže, že za tím pašováním stojí on, čeká ho mnoho let v kázeňském nápravném zařízení."
"Já také doufám, že k němu nechováš blízké city," připomněl se Stone.
"Ale ty žárlivko, jsme kamarádi od dětství!" bránila se. "Naši rodiče spolu chodili hrát vulkanskou kanastu!"
"Tak to jo."
"Nevěřím, že by se z toho hodného andílka stal takový podvodník!"
"Dokud nemáme na stole přesvědčivé důkazy, musíme ho považovat za nevinného. To je vše, co vám k tomu mohu říct, slečno Swensonová."
Khov vypnul hologram a místnost se projasnila přirozeným denním světlem.
"Kdy odlétám, generále?"
"Co nejdříve."
Mark se zatvářil zklamaně a vyměnil si s Elzou smutný pohled.
"A jako obvykle," dodal generál ještě, když Stone s Elzou odcházeli. "Nenechte se za žádnou cenu přivést do potíží! Mějte na paměti finanční stav SDPP, a snažte se tomu Neumanovu člověku ukázat nás v co nejlepším světle! Když už má tento společný případ někomu posloužit, ať jsme to my!"
"Ano, pane. Jako obvykle!"
Khov se nadechl k odpovědi, ale nakonec ji jen tiše, s pouhou špetkou zoufalství prohodil do nastalého ticha. "Toho se právě obávám."
3.
Bylo to možná trošku zvláštní, ale Stone se necítil nikde tak uvolněně jako v pilotní kabině svého astronefu. Snad začínal trpět nějakou nemocí z povolání, či jeho tělo bylo navyklé na dávky adrenalinu, ale poslední dobou si doma nedokázal odpočinout.
Možná i to byl důvod, proč selhal při generálově předváděčce. Když věděl, že je to jenom jako, nedokázal do toho dát srdce. Alespoň doufal, že je to ten pravý důvod. Nechtěl si připustit možnost skutečného selhání.
"Že bych začínal stárnout?" pomyslel si.
"Nesmysl," vkradl se mu do mysli cizí, ale přesto vítaný hlas jeho kolegy, spolupracovníka a nejlepšího přítele, androida Raye. Nikdo nevěděl, jestli to byl úmysl konstruktéra nebo náhoda, ale byli si velice podobní i po fyzické stránce. Ani bratři by neměli víc společného.
Oba měli hnědé vlasy, rošťácké šedé oči a ostře řezanou tvář. Jen Ray byl vyšší a mohutnější než atleticky stavěný Mark. Tomu se zase na větrem ošlehaném obličeji začaly objevovat vrásky kolem očí.
Ti dva spolu už prožili nespočet dobrodružství, bojovali spolu bok po boku proti stovkám nepřátel a spojilo je pouto silnější než obyčejné přátelství.
Přestože byl Ray android, vysoce sofistikovaná forma umělé inteligence, dokázal v průběhu času pochopit některé pojmy, které mu nebyly dány do vínku a vyšvihl se nad své původní naprogramování. Byl s Markem spojen i na telepatické úrovni a dokázal s ním na určitou vzdálenost komunikovat beze slov.
"Já vím, že to asi zní hloupě, ale připadám si takový opotřebovaný."
"Na takové myšlenky máš ještě dost času," napomenul ho android. "Jsi v nejlepším věku."
"Možná fyziologicky," bránil se Mark, "ale když si vzpomenu, kolik jsem toho prožil, přijde mi to jako sto let!"
"Co tě tak najednou přimělo k takovému uvažování? Ještě před týdnem jsi byl v pohodě."
"Měl jsem dovolenou. A měl jsem čas přemýšlet, protože Elza měla nějaké obchodní jednání mimo Zemi a já neměl co na práci." Přestože i tato věta se k Rayovi dostala, aniž by Stone musel otevřít ústa, doprovodilo ji tlumené povzdychnutí. To neuniklo třetímu muži v kokpitu Merkura, nevelkému ramenatému pořízkovi v uniformě poručíka Vesmírné policie.
"Nějaký problém, kapitáne?" vytrhl se i vlastních soukromých myšlenek a zpozorněl, jak se na vojáka sluší a patří.
"Ne, všechno je zatím v pořádku," odpověděl Mark nevrle. Vadila mu už jen samotná přítomnost cizáka v řídícím centru Merkura, a zároveň ho štvalo, že se jeho pocity promítly na povrch.
"Za jak dlouho budeme na místě?"
Za dobu několikadenní cesty slyšel Stone tuto otázku již tolikrát, že se mu z ní dělalo špatně. Policista mu připadal jako

nedočkavé dítě, které se těší až konečně uvidí bájný hrad nebo toužebně očekávanou prázdninovou destinaci.
"O dvě hodiny dřív, než když jste se ptal naposledy," odsekl nenaloženě.
"Asi za tři hodiny, poručíku," přeložil to Ray. "Jestli chcete, můžu vám předpokládanou dobu příletu upřesňovat každou půlhodinu," nabídl.
"Děkuji, to nebude nutné." Na policistovi bylo vidět, že se také necítí ve společnosti lidí z SDPP zrovna uvolněně, a teď se navíc cítil i jako idiot. Mark Stone bylo jméno, které svého nositele předcházelo, a poručík chtě nechtě pociťoval respekt k muži, který dokáže způsobit explozi obřích rozměrů za pomoci žvýkačky a prášku do pečiva.
Stone se opět v myšlenkách vrátil k příteli, respektive Ray k němu.
"Nebylo nutné, abys na něj byl tak příkrý."
"Já vím," uznal Mark. "Jenže celá tahle situace mě štve."
"Proč?"
"Ty se ptáš? Tobě nevadí, že se všude budeme muset tahat s tímhle ouřadou?"
Ray pokrčil obočí a po očku se na poručíka podíval. "Nevypadá zrovna jako ouřada," zastal se ho. "Neměl by s ním být takový problém."
"Je to Neumanův člověk, který na nás má DOHLÉDNOUT a posoudit, jestli nakládáme efektivně s naším vybavením," brblal Stone dál. "Kdo jiný než kancelářská krysa by to mohl být?"
"Myslím, že by ses měl trochu uvolnit," poradil mu android. "Tak mi konečně řekni, co tě tak rozhodilo. Přece to nebyla ta patálie při výcvikové simulaci? Tak s námi pro jednou zase bude někdo jiný, co na tom?"
Pilot se na chvilku odmlčel, a než pokračoval, pozoroval hvězdy.
"Máš pravdu. Já jen, že když jsem s tebou na misi nebo s Elzou, je všechno v pořádku. Ale když jsem sám, uvědomuju si, že ve skutečnosti je můj život jenom prázdná slupka. Připadám si jako hrdina z nějaké brakové literatury."
Po tomto příkrém zakončení rozhovoru se Stone začal věnovat řízení. Vypnul autopilota a dělal, že má spoustu práce. Bylo to jen marné gesto, Ray pochopil, že to nedělá proto, že musí, ale proto, aby se vyhnul další konverzaci.
Dál nenaléhal, raději se také věnoval své práci. Znal Marka příliš dobře na to, aby věděl, že je to marné.

Od té doby, co skončil telepatický rozhovor, topila se řídící kabina astronefu v tichu, přerušovaném jen občasným pípnutím některého z desítek přístrojů ovládaných z palubní desky. Tedy, ticho zde bylo i předtím, ale tohle bylo ticho tíživé a nepřirozené. Každý z mužů na palubě byl sám se svými myšlenkami, a každý k tomu měl jiný důvod.
Merkur se pomalu blížil k modrozelené planetě, která se poklidně otáčela kolem své osy. Skrze jeho okna byl krásný výhled na jižní polokouli a její oceány, nerušený stanicemi a satelity, jak to Stone znal z pohledu na Zemi nebo jiné kolonizované planety Pozemské Unie. Toto bylo přesně jedno z těch míst, kde se cítil dobře. Volný a nespoutaný. Začala se mu pomalu vracet i dobrá nálada.
Jak se loď blížila ke svému cíli, jeden z přístrojů na Rayově straně ovládání vydal několik za uši tahajících zvuků.
"Co se děje?" zbystřil Stone.
"Senzory zachytily někde poblíž přítomnost lodi. Pravděpodobně přímo na orbitě nebo dokonce na povrchu."
Rayův hlas byl ztělesněním klidu a pohody.
"Tahle planeta má být uzavřena!" zavrčel Mark. "Podle nařízení SDPP nesmí žádná loď vstoupit na planetu bez našeho povolení a přísného dohledu!"
"Ano, Marku, já vím," ujistil ho Ray. "Podle naší databáze nemá žádná loď povolení porušit karanténu."
Stone se mrzutě zamračil a obrátil se na svém sedadle k nechtěnému hostovi. "Nemůže to být někdo od vás?"
"Nikdo mě na nic neupozornil."
"Nebylo by to poprvé, co by si Vesmírná policie hrála na kovboje a snažila se lézt do našeho písečku," utrousil Mark. "Doufám že máte pravdu, jinak si to nějaký váš snaživý pilot v honbě za pašerákem pěkně odskáče!"
Poručík se zatvářil smrtelně vážně a hrdě vypnul sudovitou hruď. "Vesmírná policie dodržuje pravidla!"
"SDPP taky," ucedil Stone ironicky a usadil se pohodlněji na svém místě. "Rayi, zaveď nás k souřadnicím, kde počítač objevil tu loď, a připrav obranné a zbraňové systémy! Proletíme se nad povrchem!"
"Jako by se stalo!"
Astronef zpomalil, aby mohl lépe manévrovat v okolí planety, a zamířil na její oběžnou dráhu. Pak začal sestupovat níž, a pomalu se probíjel skrz atmosférické víry čím dál tím níž. Skrz mraky už bylo možno vidět členité kontinenty s pohořími, řekami a rozsáhlými zelenými lesy.
Jak se blížili k místu, kde měla být skryta cizí loď, Stone s Rayem se připravovali na setkání s možným vetřelcem. Přesto všechno přišlo dřív než očekávali.
Těsně před jejich přídí najednou z jednoho z velkých kopulovitých mraků jako šipka vyletěla nevelká dvojmístná loď a s jiskrami na své přídi prudce rozrazila řídký vzduch. Stone musel odporující astronef strhnout stranou, aby se nesrazili, a jen na zlomek sekundy zahlédl v malém průzoru tvář cizího pilota.
Byl to bledý muž se světlými vlasy a očima, oblečený v bílé kombinéze. Albín Stoneovi v téže chvíli věnoval netečný, přezíravý pohled a dál pokračoval ve svém strmém bezohledném letu vzhůru.
Za ten časový zlomek se ta tvář stihla Stoneovi vypálit do mysli.
"Zatracení pašeráci! Držte se!" vykřikl na rozhněvané kolegy. Pak se v elegantní elipse Merkur otočil zpět do volného vesmíru a pustil se do pronásledování.
Ray i poručík se chytili opěrek křesel, a i přesto to s nimi pěkně házelo. Stone se s tím nijak nepáral a mačkal z nebohého astronefu každý kousek energie. Přestože nepřátelská loď nebyla ani náhodou rychlejší, dokázala mnohem lépe manévrovat.
Po několika krkolomných přemetech, během kterých se Merkur, jehož konstrukce nebyla na podobné divočiny

plánovaná, málem roztrhl ve švech, Stoneovi došlo, že jejich šance na polapení člunu bez použití zbraní jsou nulové.
"Rayi, zavolej je!"
Android se otočil k palubní vysílačce a několikrát marně se pokusil s člunem spojit. Když oznámil neúspěch, Mark jen stiskl rty do pevné linky a rozhodně uchopil ovladače řízení.
"Já chtěl být hodný."
Zručně navedl astronef na kurz kopírující pohyb albínova plavidla a držel se ho jako klíště. Na Merkurových bocích se odklopily kryty dezintegrátorů a čtyři chromově lesklé trubice zamířily na hbitou lodičku. Než ale Stone stihl vystřelit ničivý paprsek, druhý pilot provedl prudký loopink a agresivním úhybným manévrem zmizel posádce Merkura z očí.
Vesmír před astronefem byl náhle hrozivě prázdný.
"Sakra! Najdi je!" rozkázal rychle Stone Rayovi a sám se přitom rozhlížel, jestli mu nějaký záchvěv nebo odraz ve skle neprozradí nepřítelovu pozici.
"Je přímo za námi!"
Stone se podíval na monitor senzorů a s hrůzou zjistil, že albínův člun je opravdu těsně za Merkurovou zádí. Přibližoval se velice rychle.
Reagovat už nestihl.
Nevěděl, jakou zbraní je posádka nepřátelského člunu zasáhla, ale síla to byla obrovská. Větší, než jakou by mohla disponovat nějaká běžně používaná a Radou schválená obranná zbraň.
Vyletěl ze svého sedadla jako čertík z krabičky, a těžce dopadl na opěradlo Rayova. Vyhodil si při tom nárazu rameno z kloubu a se zaúpěním dopadl na podlahu. Poslední dobou jsem na zemi až příliš často, dostala se mu do mozku naprosto nelogicky načasovaná myšlenka. Musel se jí zasmát.
"Potřebuju pomoct! Sám to nezvládnu!"
Mark androida slyšel, ale pohnout se nedokázal. Rameno ho nesnesitelně bolelo a sebemenší pohyb pro něj znamenal utrpení. V hlavě mu hučelo, ale jak se probíral, uvědomil si, že to ječí lodní poplachový systém.
Jen chviličku po dopadu k němu přiklekl poručík s pohotovostní lékárničkou. "Potřebujete ošetřit," řekl poměrně zbytečně a snažil se Marka posadit a opřít o stěnu. "Jste zraněný!"
"Kašlete na mě," zaúpěl Mark. "Pomozte Rayovi!"
Policista byl muž zvyklý přijímat rozkazy bez zaváhání, a tak skutečně nechal Stonea Stoneem. Bez odkladu skočil do jeho sedadla a ujal se řízení.
Mark se bez pomoci opět sesunul na podlahu, kde konečně omdlel.
4.
Probuzení bylo jedno z nejhorších, jaké Stone v životě zažil. Co by dal za obyčejnou alkoholickou kocovinu! Když se mu konečně podařilo zaostřit, spatřil Rayův přátelský obličej.
"Teď to zabolí," varoval ho android klidně.
Teprve teď si Mark všiml, že leží na podlaze pilotní kabiny a že ho v podpaží drží poručík. Vzápětí nato, dřív než si mohl cokoliv uvědomit, mu projela ramenem ostrá bolest, která se nedala srovnat s ničím, co doposud zažil. Neubránil se zaúpění a do očí mu vyhrkly slzy.
"Co to sakra…"
"Omlouvám se, kapitáne," řekl poručík suše, "ale musel jsem kloub vrátit do jamky. Bude to bolet mnohem méně."
"Má pravdu," potvrdil Ray. "Za chvilku by to mělo být lepší."
Stone se zhluboka nadechl a zkusmo rukou pohnul. Bolest úplně nezmizela, ale bylo neoddiskutovatelnou pravdou, že byla snesitelnější.
"Děkuji," utrousil neochotně. "Kde jste se naučil nahazovat klouby?"
"Kadeti Vesmírné policie procházejí kompletním výcvikem."
"Aha," zamumlal kapitán SDPP otráveně. "Přečtu si vaši náborovou brožurku."
"Zrovna mám jednu u sebe."
Stone se na poručíka nevěřícně zadíval a překvapeně zamrkal. Teprve když se muž halasně rozesmál, Mark pochopil že žertuje. Proti své vůli se musel zasmát taky. Možná ten chlap nebude takovej budižkničemu, pomyslel si.
S Rayovou pomocí se postavil na nohy a kulhavě se vrátil do řídícího křesla. Za oknem se mírumilovně houpaly hvězdy, a až tento uklidňující pohled mu připomněl, co předcházelo jeho zranění.
"Kde je ten člun, který na nás zaútočil?"
"Zmizel nám," přiznal Ray. "Málem se mu podařilo nás zničit, ale poručík Wagner je velice schopný pilot."
"Poručík Wagner?" zopakoval Stone kysele.
"Říkejte mi Bob," usmál se servilně poručík. "Když jste omdlel, převzal jsem řízení lodi."
Mark se na "říkejtemiboba" skepticky podíval.
"Mojí lodi?" ujistil se. "Jako Merkura myslíte?"
"Ano, pane," odpověděl poručík a nejistě přešlápl z nohy na nohu. "Byl jste–"
"To je v pořádku," přerušil ho Stone benevolentně a obrátil se k Rayovi. "Hlášení!"
"Zaútočili na nás zezadu nějakým typem velice výkonného dezintegrátoru."
"Nic podrobnějšího mi neřekneš?"
"Nikdy jsem nic podobného neviděl," připustil Ray. "Musí to být prototyp, ale nejsem si vědom žádného oficiálního návrhu takové zbraně. Určitě nebyl vyrobený Ministerstvem ani jinou legální cestou."
"Takže už nemůžete vinit Vesmírnou policii."
"Ne, to ne," potvrdil Mark neochotně Wagnerovi. "Víme, kdo to je?"
"Můžeme se pouze dohadovat," zavrtěl android hlavou. "Mohli to být pašeráci nebo piráti, které vylekala naše

přítomnost. Také to docela dobře mohla být jedna z těch lodí, které na Salazar vozí nelegální odpad."
"Ten pilot nevypadal jako řidič skládkového dopravníku," podotkl Stone. "Jaký je stav lodi?"
Ani tady neměl android příliš potěšující zprávy. "Naše ochranné pole sice vydrželo, ale přetížily se energetické články a vyřadily z provozu zbraňové systémy. Pryč jsou dočasně i všechny rezervní zdroje."
Stone se zamračil. Neměl rád zbraňové systémy mimo provoz. Připadal si pak jako nahý. Ve skutečnosti víc než to, když byl nahý, přece jen nějakou zbraň ještě měl. "A co naše poloha?"
"Jsme na oběžné dráze Salazaru. Motory máme naštěstí v pořádku."
"Jak se vám podařilo ztratit se jim?"
"Poručík Wagner sestoupil do atmosféry a skryl nás v mracích. Po tom prvním výstřelu se s námi už nezdržovali a odletěli, aniž by nás hledali. Určitě nás chtěli jen zastrašit."
"To se jim nepovedlo, spíš mě naštvali. Kterým směrem letěli?"
Ray odpověď zkonzultoval s palubním počítačem. "Směrem k severovýchodnímu pásmu."
"Takže na Galdor," procedil Mark skrze zuby.
"Samo o sobě to nic neznamená," nadhodil poručík opatrně. "Nesmíme být předpojatí, může to být náhoda."
"V naší práci nic takového jako náhoda neexistuje!" poučil ho Stone temně. "Rayi, je lodní informační databanka a vysílačka neporušená?"
"Zdá se."
"Dobře," zamyslel se Mark. "Vstup do registru plavidel a projeď v něm senzorový otisk té lodi. Nebyl to žádný běžný typ, jestli byl někdy v nějakém přístavu Unie, musíme mít o něm záznam. I o jeho majiteli."
"Zpracovávám."
"Já se zatím podívám na poškození strojovny," zdvihl se Mark. Jakmile se pohnul, zabolely ho znovu všechny svaly. Šok pomalu odeznával a tělo začínalo protestovat proti takovému zacházení. Ve Stoneově těle měl však mozek diktátor absolutistickou moc a zkrátka si poručil.
"Potřebujete pomoct?"
"Ne," odsekl nevrle a se sykáním se odbelhal.
***
Když se za hodinu vrátil, na centrální obrazovce už na něj čekaly výsledky. Společně s fotografií lodi útočníků tam byly i záznamy o době vypuštění a seznam dosavadních majitelů.
"Jak to vypadá dole?" zeptal se poručík.
"Servisní droid už pracuje na výměně článků, nemělo by to trvat tak dlouho. Ale bude muset vyměnit vyhořelé vedení. To mu může zabrat hodiny, a není způsob, jak to urychlit."
"Hodiny?"
"Stejně nikam nepospícháme," pokrčil Mark bohorovně rameny a sedl si vedle kolegy androida. "Co jsi našel ty? Měl jsi úspěch s tou lodí?"
"Jeden záznam registru se přesně shoduje s naším přítelem."
"Tak se pochlub."
Rayovy prsty se rozeběhly po klávesnici a servírovaly informace na Markův monitor tak rychle, jak je omezený lidský mozek stačil přijímat.
"LX 01, sériově vyráběná v uplynulých třech letech koncernem Deutsche Flugzeuge měla původně sloužit jako vlečný člun při stavbě vesmírných stanic a jako pomocný dopravník v docích."
"Na to, že je to pouhá řadová včelička dělnice, s námi pěkně zamával," konstatoval poručík Wagner a Stone tentokrát nemohl než souhlasit.
"Staly se velice oblíbenými pro své manévrovací schopnosti a používají se teď prakticky všude. Jsou známy různé typy nástavců a upgradů řídící mechaniky. Většina jich není schválena DF, ale vyráběná více méně podomácku."
"Ten, kdo měl v rukou tohohle sršně, musel být pěknej kutil!"
"Nula jednička odpovídající záznamu našeho počítače byla vyrobená před rokem v pozemské filiálce firmy," pokračoval Ray a poskytl na obrazovku ilustrační obrázek. "Byla zakoupena společností Galdor Mining a. s. Registrační známky 3548."
"Těch náhod je čím dál tím více," loupl Stone očima po policistovi. "Ještě v ně věříte?"
Wagner mlčel.
"Podle kopie dodacího listu neměla žádné speciální vybavení, takže vše, co nám tahle mrška předvedla, se na ni muselo nainstalovat až později."
"Předpokládám, že Galdor Mining patří Maxmiliánu Goreovi," hádal Mark.
"Touché," potvrdil mu tuto domněnku Ray. "Podle výpisu vlastní těchto stroječků několik. Jestli jsou všechny takhle čilé, měli bychom zavolat posily."
"K čemu by nám to bylo?" odmítl tu myšlenku Stone. "Stále nemáme důkazy. Jediné, co máme, je kolize s nějakou lodí v zakázané oblasti, ale na to Gorea nedostaneme. Na to je příliš velký pán."
Ray vzhlédl od monitoru a i na jeho umělém obličeji bylo znát rozladění.
"Nemáme ani to. Gore tuto loď nahlásil jako ukradenou před čtrnácti dny."
"Takže nemáme nic," konstatoval Mark a frustrovaně udeřil pěstí do opěrky křesla. "Budeme muset dole na planetě najít tu skládku."
"Ale ani tak to nebude přímý důkaz proti Goreovi. Dokud ho nechytíme za ruku, je z obliga."
Stone si opřel hlavu a přemýšlel. Během toho mu na mysli opět vytanula tvář albínského pilota. Ten muž vypadal jako zabiják, a Mark si vzápětí uvědomil, že vedle něj v dvojmístném kokpitu nikdo neseděl. Proč?

"Můžeš mi tu loď ukázat ještě jednou?" požádal Raye. Na monitor se vrátil obraz útočného člunu z doby, kdy byl vyroben a parkoval v docích.
"Dokáže mi počítač dát obrázek ze senzorů? Rád bych ji viděl vedle toho původního."
Počítač poslušně vygeneroval vedle prvního obrázku fotografii převzatou ze senzorů. Stone si obě pozorně prohlédl.
"Hledáte něco konkrétního?" naklonil se mu přes rameno Wagner.
"Hm."
"A co?"
"Tohle." Mark prstem ukázal na zadní část člunu na fotografii pořízené během útoku. Na čtvercovém nástavci záďového trupu se skvěly čtyři masivní kovové svorky na kontejnery.
"No a co má být?" nechápal policista. "Včely byly vyrobeny jako vlečné čluny."
"Když si dal někdo takovou práci s její přestavbou, proč by neodstranil i takovouhle zbytečnost?" nadhodil Mark. Byla to jen řečnická otázka, a tak si i sám odpověděl. "Možná proto, že není tak zbytečná."
První pochopil Ray. "Myslíš, že to tedy byl přece jen jeden z těch vlečných člunů, které na Salazar vozí odpad? Že bychom měli takové štěstí?"
"Podle mě ano," přikývl Stone zamyšleně. "Co jiného by tu asi dělal? Nevypadal jako zbloudilý turista. Ale mám navíc takové tušení, že Gore toho na planetě skrývá víc, než jen obyčejnou černou skládku."
"Jenže naším jediným pojítkem mezi Galdorem a Salazarem je ta loď," připomněl Ray.
"Zatím jsme nenašli ani tu skládku," podotkl Wagner.
"Odkdy jsou důstojníci Vesmírné policie takoví pesimisté?" podivil se Stone.
"Od té doby, co si o vás přečetli složku," polkl Wagner. "Má sto čtyřicet stránek."
"Pch, vsadím se, že obsahuje samé přehnané a zveličené výmysly."
"Pěkný eufemismus," pochválil ho policista. "Ale je to i s fotografiemi."
"Vypadám na nich dobře?"
"Většinou na nich nejste. Jsou na nich mrtvá těla, sešrotované lodě a seškvařené vybavení Vesmírné policie."
"Tak, tak," zasnil se Stone. "Miluji svoji práci."
5.
Než se stávající tříčlenná posádka Merkura přesunula do planetárního modulu, provedl Ray důkladný senzorový průzkum povrchu a pokusil se odhadnout trajektorii, ze které se na ně pašerácký člun vyřítil. Vše ukazovalo na okraj jednoho z největších kontinentů planety, oblast s horami a hustými lesy.
Podle pětatřicet let staré zprávy týmu SDPP se v tomto sektoru planety nacházelo několik území spravovaných feudálními diktátory. Ray si tedy pro jistotu do paměti nahrál všechny historické informace, které se mohly dole na povrchu hodit.
"Neměl by někdo z nás zůstat na lodi?" zeptal se poručík, když se Stone s Rayem usadili do pilotních křesel modulu a odpoutali se od pokojně se pohupujícího astronefu na orbitě. Toho teď ovládal pouze autopilot.
"Snad by ste si nenechal ujít procházku na čerstvém vzduchu?"
"Já jen myslel pro případ, že se ti útočníci pro něco vrátí," ohradil se Wagner. "Mohli by váš astronef zničit a uvěznit nás tak na povrchu. Pak bychom se pro ně stali velice jednoduchým terčem."
"Je vidět, že vás na Akademii učí i docela důležité věci," poznamenal Stone uznale. "Ale pro vaši informaci: Nemusíte mít obavy. Ovládací systémy Merkura jsou naprogramovány na soustavné monitorování oblasti."
"Když se objeví loď, počítač se se mnou spojí na zabezpečené frekvenci a upozorní mě na to," doplnil Ray. "Jen doufejme, že droidi zatím stihnou opravit zbraně a ochranná pole."
Stone zatím pilotoval modul a sestupoval atmosférou k planetě. Vesmír kolem nich ztrácel na temnotě a obloha se začínala jasnit. Poté co vystoupili ze sněhových nadýchaných mraků, rozprostřela se pod nimi krásná panenská příroda s nekonečnými pláněmi a širými lesy na úpatí nedalekého pohoří.
Mark s modulem měkce přistál na jedné pastvině a otevřel vstupní otvor. Kabinu prostoupil lahodný vzduch vonící jehličím. Posádka se s chutí nadechla a vystoupila ven na jasné slunce.
"Takhle nějak si představuji ráj," vydechl Wagner.
"Jo, Bobe, je tu fakt hezky," souhlasil Mark, ale přírodu jen zběžně přelétl pohledem. Pak se vrátil do modulu pro vybavení a batoh s nezbytnostmi na průzkumnou výpravu. Okolo boků si zapnul opasek s nápadnou kovovou sponou. Druhý hodil policistovi.
"Oblečte si to."
"Co je to?"
"Ochrání vás to, kdyby se vyskytly nějaké potíže."
"Jaké by tady mohly nastat potíže?"
Stone se cynicky ušklíbl a vzpomněl si na moudrost figuranta při výcviku. "Mojí společností už prošlo tolik krásných zrádkyň a vražedkyň, že jsem se naučil být imunní proti vizuálnímu dojmu. Nikdy nevíte, co shnilého se může skrývat za krásnou maskou."
Poručík poslechl a navlékl si pás na svůj oblek. "Jak to funguje?"
"V přezce je ukrytý atomový článek."
"Bože, není to nebezpečné?" vyděsil se policista. "Je stabilní?"
"Není to žádný reaktor!" odbyl ho Stone a vydal se s Rayem k lesu. "Atom se nám už dávno podařilo zkrotit. Generuje silové pole, podobné jako mají naše lodě. Nepropustí to ani střelu z termometu, když na to přijde. Jen si dejte pozor, ať ho nemáte pořád nastavený na maximum, mohl by se přehřát."
Wagner okamžitě ztlumil ovládání pásu na minimum. Pak se ale ušklíbl. Stone byl určitě přehnaně úzkostlivý. Vypnul

pole docela a vykročil za nimi.
Hranice lesa sahala po jejich pravé straně až kam oko dohlédlo, nalevo se terén postupně zdvihal a přecházel v hrbatá skaliska. Nikde žádné stopy po přistání vlečného člunu, natož po kontejnerech nebo skládce. Ani půda nejevila známky po kopání.
Ray si prohlédl záznamy na svém příručním skeneru a zkoumal okolí.
"Podle mých výpočtů musel ten člun startovat odněkud z této oblasti," řekl zadumaně. "Podle mě z okruhu maximálně pěti kilometrů."
"Pokud letěl přímo z povrchu a nedělal žádnou okliku."
"Předpokládám, že pro něj bylo to setkání stejným překvapením jako pro nás."
Stone dal androidovi za pravdu a zadíval se mezi stromy. V lese nepanovala tma, jakou by v takovém hvozdu čekal. Naopak, zdálo se mu, že mezi stromy vidí světlo. Nebylo to světlo, jaké prosvítá korunami, bylo něčím zvláštní, tajemné. Zaostřil, aby lépe viděl, ale najednou se mu lehce zatočila hlava.
"Je vám něco?" všiml si toho Wagner, který se držel několik kroků za dvojicí. Už podruhé toho dne se mu Mark zdál nějaký malátný.
"Nic. Možná malý otřes ještě z útoku," usoudil Stone. "Budu v pořádku."
"Navrhuji rozdělit se," řekl Ray. "Každý z nás prozkoumá jednu část a za hodinu se zde setkáme."
"O. K.," řekl Mark a rovnou bez váhání vykročil, přímo před sebe. Ray s poručíkem si rozdělili strany a všichni se vnořili mezi stromy. Několik minut se ještě vzájemně slyšeli jak našlapují přes suché větvičky a periferním viděním tušili vzájemný pohyb mezi kmeny, ale zanedlouho se ocitl každý sám.
Stone pokračoval bez odboček pořád dál. Jako by ho něco před ním táhlo. Podlézal padlé stromy, vyhýbal se větvím a pařezům, ale stále udržoval přímý směr. Asi za půl hodiny došel na další palouk.
Nebyla to přírodní paseka, tuhle někdo úmyslně vymýtil. Kmeny stromů byly pokácené v kruhových vlnách, a ležely jako sirky všude kolem. Připomínalo to kruhy v obilí, jaké za sebou nechávali Návštěvníci v minulosti Země.
Když se Stone pozorněji podíval na pařezy v okolí, všiml si, že byly seříznuté s takřka chirurgickou přesností. Teď už nemohl zůstat na pochybách, jestli to nemá na svědomí nějaký domorodec. Takhle šikovní primitivní dřevorubci nejsou. A primitivní dřevorubci také neumějí zpracovávat kov na přepravní kontejnery.
Těch bylo na mýtině také několik stovek.

"Rayi, tohle bys měl vidět."
Android byl v tuto chvíli od svého přítele vzdálen už několik kilometrů, ale svým dokonalým orientačním smyslem odhadl velice přesně, kam se Mark mohl dostat. Okamžitě tím směrem vyrazil, a při své mohutné, skoro nezničitelné postavě si dělal jen minimální starosti o okolní větve či křoviny. Díky tomu dorazil na mýtinu během několika minut po Markově zavolání.
"To je neskutečné!"
"Jo, to teda je," souhlasil Stone. "Takovou spoušť jsem už dlouho neviděl."
Uprostřed palouku, mezi kusy dřeva, ležely poházené bez ladu a skladu ohromné otřískané kontejnery. Neměly na sobě samozřejmě žádné označení vlastníka, kromě jednoho jediného symbolu, o to však výmluvnějšího.
Byl to všeobecně známý symbol radiace, černá vrtulka na žlutém podkladě.
Kontejnery se nikdo nesnažil nijak zamaskovat. Jak vypadly s transportéru a zabořily se do kypré půdy, tak zůstaly. Na některých bylo znát, že jsou zde už dlouhou dobu, byly začernalé, s různými vrstvami rzi, a bez ostychu ze sebe vypouštěly potůčky fosforeskujících látek.
Okolo nich se líně převaloval oblak zplodin a výparů, který tvořil nízkou a zatuchlou mlhu. Na okraji tohoto smetiště ležel na boku poslední přírůstek.
Dalo se to poznat podle čerstvých otisků podrážek v půdě okolo. Vzhledem k tomu, že mezi lesem a skládkou byl poměrně široký okruh, kde nic nerostlo, byly zřetelné z dálky. Markovi stačilo jen pár kroků po zetlelém dřevě, aby poznal i jejich strukturu. Byly to drážkované pogumované pohorky.
"Podezření Vesmírné policie je správné," konstatoval Ray se špetkou zloby v hlase. Nesl s velikou nelibostí, když někdo takto krutě a sobecky zasáhl do života bezbranné planety a ničil její přírodu.
"To bezpochyby," přikývl Mark. "Teď jen najít viníka. Nebo spíše usvědčit toho, kterého máme."
"Nebude to nic jednoduchého, uvědomuješ si to?"
Stone mlčel a pokračoval v chůzi směrem ke kontejnerům. Boty se mu bořily do země, a závan vzduchu k němu donesl i těžkou, zkaženou vůni. Byl to takový rozdíl mezi tím, čeho se nadechl po výstupu z astronefu, že se zakuckal.
"Možná by sis měl vzít filtr," navrhl Ray. "Jeden mám v torně."
Stone vděčně souhlasil a když mu android masku s respirátorem podal, hned si ji nasadil. Takto vybavení se s kolegou pustli do podrobnější prohlídky.
Teprve z bezprostřední blízkosti vynikla velikost kontejnerů. Na výšku byly větší než průměrný muž, a na šířku dvakrát širší než průměrná Oslizka. Mark jeden obešel, ale nikde nebyl žádný otvor. Všechny hrany byly svařené autogenem, aby nikoho nenapadlo dobývat se k pokladu uvnitř.
Kdyby skládku objevil zdejší obyvatel, asi by to ani nezkoušel, poznal by hned, že nemá šanci. Ale Stone se svým vybavením šanci měl, a také byl hrozně zvědavý na obsah. Chtěl vzorek, který by mohl použít jako důkaz.
Zatímco tedy Ray dál prozkoumával okolí, Mark se svojí laserovou pilou pustil do propalování kovu. Syčení trysky nastavené na maximum se na opuštěné pláni rozlehlo až strašidelně.
Za pár minut slavil úspěch.
Těžký plát speciálního plechu se uvolnil, a se zaskřípěním odpadl na zem. Ven se vyvalilo jedovaté dýchnutí. Mark

počkal, až se rozptýlí opar a prese všechny své varovné instinkty sebral odvahu a vkročil dovnitř.
Uvnitř nebylo mnoho místa. Před ním, vedle něj i nad ním byly v držácích vyskládány rudé barely se samotným odpadem. Několik sudů už začalo prosakovat a lepkavá tekutina se prožírala dnem do půdy.
"Větřím ekologickou krizi," řekl Ray, který se vrátil z obhlídky.
Obrys jeho postavy se promítl na barely jako zlověstný stín. Stoneovi z toho přeběhl mráz po zádech. Vrátil se ven a sedl si na nejbližší pařez, který se pod ním rozpadl na hromádku šedého prachu. "Sakra!" zaklel nad tou bezmocností. "Až ho dostanu do ruky…"
"Marku," ozval se najednou Ray lehce znepokojeně. "Co je to tady?"
Stone si očistil záda a podíval se, kam android ukazuje. Ten stál před stěnou kontejneru vedle vypáleného otvoru a zblízka studoval její pomačkaný povrch. "Vypadá to jako deformace žárem," usoudil po prohlídce. "Je možné, že se to stalo při sestupu atmosférou."
"Kontejnery jsou s tímto ohledem konstruovány. To by neměl být problém."
"Co jiného by to mohlo být?"
Ray si beze slova sáhl k opasku a vyndal svůj víceúčelový skener. Snímací ploškou přejel plech v místě poškození a okamžitě dostal výsledek. "Je to od zásahu termometem nastaveným na maximální hodnoty."
"Někdo chtěl kontejner odpařit?"
"Kontejner ne. Spíš něco, co bylo před ním. Nebo někoho."
"Jak to myslíš?"
"Na povrchu zůstaly přiškvařené mikroskopické částečky lidské DNA. Jsou staré maximálně několik hodin."
Stone vytřeštil oči a znova si vybavil prázdné místo vedle pilota útočného člunu.
"Používají to nejen jako skládku, ale i jako hřbitov!"
"Je možné, že sem někoho nalákali a popravili," odhadoval chmurně Ray. "Měli bychom to ohlásit."
"Dobře," nenamítal Mark. "Seženeme Boba a vrátíme se k astronefu. Kterým směrem šel?"
Android ukázal rukou, a sotva ji natáhl, ozval se odtamtud slabý vzdálený výkřik.
6.
Ray byl rychlejší než Mark a také se pohyboval mnohem mrštně-ji. Jeho mechanické tělo a svaly neměly nejmenší problémy ani při přeskoku menších roklinek a výmolů, proto dorazil k cíli dřív než jeho kolega.
Ani tak však už nenašel nic, co by mohl svojí přítomností nějak ovlivnit.
Našel pouze pěšinu, nebo spíš širší cestu, která se táhla lesem na obě strany. Přicházela z hor, kde byl les nejhustší, a stáčela se po jeho okraji směrem k východu. Naštěstí to bylo v místě, kde se povrch začal svažovat do údolí, a to společně s poměrně bohatým stromovím zastínilo případnému pocestnému pohled na zaparkovaný astronef.
Pěšina v místě ohybu byla uválená, jako by se na ní strhla rvačka. O nesouměrném poměru sil svědčilo množství stop po kopytech koní a několika bot v prachu. Ray jich napočítal nejméně pět párů.
Tak to vše nahlásil, když ho dostihl Mark.
"Musíme předpokládat, že se Bob setkal s domorodci," povzdechl si Stone.
"Říká se původní obyvatelé," opravil ho Ray podle oficiálního slovníku.
"Ať je to jak chce, dává mi to za pravdu. Policie není cvičená pro výsadky na primitivní planety. Asi se nestihl skrýt, nebo se skryl velice špatně. Doufejme, že ho ti barbaři nezabili."
"Určitě, ne," uklidnil ho Ray. "To by tak udělali hned na místě. To, že ho odvedli s sebou naznačuje, že zůstal naživu. Ale netroufám si odhadovat za jakým účelem."
Stone přiklekl na zem a rozhlédl se po stopách zápasu. Ani on ale nenašel nic, co by mu nějak pomohlo. Po chvilce marného hledání se zase postavil.
"To jsem zvědav, co s ním hodlají dělat."
"Ať je to cokoliv, nebude to nic příjemného. Feudální společnost nebyla zrovna nadšená cizími návštěvníky v podivném oblečení. Můžou ho obvinit třeba z čarodějnictví a upálit ho."
"To by bylo neštěstí," ucedil Stone cynicky. "Kdo by pak podal admirálovi hlášení?"
"Ale no tak," napomenul ho android. "Nebýt jeho, ani jeden z nás by to v astronefu nepřežil."
"To je pravda," uznal Mark. "Tak jako tak, nechat ho v tom nemůžeme."
"Co navrhuješ?"
"Vydáme se za nimi," ukázal Stone po ubíhajících stopách. "A vezmeme si svého maskota zpátky."
"Neměli bychom nejprve podat zprávu generálu Khovovi?"
Stone se rozmrzele poškrabal na bradě, kde pomalu začalo pučet strniště tmavě hnědých vousů. "No, nechce se mi ho informovat o tom, že jsme ztratili náš doprovod. Jenom by se ještě víc naštval. Je na podobný maléry přecitlivělej."
"Tak mu to nebudeme říkat," navrhl Ray lišácky. "Oznámíme jen nález skládky."
"To je docela dobrý nápad. Alespoň se bude moct připravit a sestavit početnější výsadek," luskl Mark prsty a uznale na kolegu mrkl. "Mimochodem, nevěděl jsem, že androidi umějí lhát!"
"Hlášení budeš podávat ty," podotkl Ray svatouškovsky. "A pak, to není tak úplně lhaní, to je pouze neúplné hlášení. V tom ti bránit nemohu."
Stone se hlasitě zasmál.
"Generál měl pravdu! Mám na tebe špatný vliv!"
Android zcela lidsky pokrčil rameny a pevně chytil Marka pod paží. Aby se nemuseli opět škrábat lesem, použil Ray svoje antigravy a vznesl se nad koruny stromů. V okolí už nikdo nebyl, a tak nepozorovaně přeletěli k pastvině. Za okamžik byli v modulu, z jehož vysílačky se přes telemost Merkur-Velitelství SDPP chtěli spojit s Khovem.
Bohužel, nezdařilo se.

"Co s tím krámem je?" vztekal se Stone a bouchl pěstí do panelu vysílačky. Nic tím sice neopravil, ale docela se při tom uvolnil. "Linka je volná!"
"Tady je taky všechno v pořádku," řekl Ray a vylezl s kufříkem nářadí zpod operační konzole. "Nemůžu najít žádnou technickou závadu."
"Je možné, že by to bylo nějakým rušením?"
"Je to přímo pravděpodobné," přitakal android. "Jen nevím, jestli se jedná o rušení umělé nebo přírodní."
"Jo, můžem hádat třikrát." Stone chvilku v koutku pusy přežvykoval stéblo trávy utržené na louce a přemýšlel. "Je možné, že tu ti pašeráci vyhodili rušící bójku. Nahoru se teď vracet nebudeme. Ani jeden z nás. Měli bychom co nejdřív najít poručíka."
"Jak myslíš," souhlasil automaticky Ray. "Ty jsi kapitán."
"Když se rozdělíme, budeme slabší," obhajoval Mark své rozhodnutí. "Co nejrychleji najdeme Wagnera, a teprve pak odtud vypadneme. Když si pospíšíme, do soumraku můžeme mluvit s velitelstvím."
***
Ray přenesl Marka zpět na místo, kde se poručík setkal se svými únosci. Teď už jim okolní lesy nepřišly tak pěkné jako při prvním pohledu. Při bližším a důkladnějším prozkoumání nacházeli čím dál tím více stop otravy, zčernalé jehličí, nakyslý zápach a nedužívé rostlinky najednou viděli všude. Jako by jim z očí spadla rouška. Také si uvědomili, že je v lese až nepřirozené ticho. Raději se neprodleně vypravili po cestě. Stopy koní byly dobře viditelné a v pravidelných intervalech se táhly za sebou.
Vzdálenost jim rychle ubíhala, přestože Ray dále nepoužíval svých schopností. Jeho energetické zdroje nebyly nevyčerpatelné a android se chtěl šetřit, kdyby nastala nečekaná situace, která by jeho schopnosti vyžadovala. Zkušenost v této dvojici mu radila, aby silami nehýřil. Drželi se Markova tempa, které samo o sobě bylo dostačující a pomalu se přibližovali skupince před sebou.
Jak se vzdalovali od středu lesa, příznaky znečištění slábly. Po dalších asi pěti kilometrech pak stromy začaly řídnout a lesní pěšina se rozšířila. V dálce bylo vidět konec lesa, a za ním lány polí. Vše naznačovalo, že se přibližují k obydleným oblastem.
To Marka zaskočilo. Nečekal, že pašeráci si vyberou místo pro skládku relativně blízko obydlených oblastí. Ale takovým lidem je to asi jedno a vyberou si místo, které jim první padne do oka. Marně se Stone modlil, aby okolí bylo opuštěné a skupinka, která zajala poručíka, tu projížděla jen náhodou.
Udělalo to ale čáru přes rozpočet jeho úmyslu dostat zpět Wagnera rychle a bezbolestně. Pakliže se ti, co poručíka zajali, budou dále pohybovat obydlenými končinami, Stoneovu misi to ztíží.
Mezi základní pravidla sboru SDPP totiž patřila směrnice o nevměšování se a o nenarušování přirozeného vývoje obyvatel. Agenti měli za úkol pohybovat se v terénu nenápadně, a pokud jsou nuceni vejít v kontakt s domorodci, nesmí na nich být poznat jejich odlišnost.
Proto Mark doposud postupoval tak opatrně a snažil se nezhoršit již tak ošemetnou situaci. Mohl se s Rayem přenést okamžitě a zaútočit hned, ale to by musel domorodce zabít. To se mu nechtělo, ti lidé byli nevinní. Jednali jen podle svých zvyklostí.
Skrývání je mohlo notně zpomalit, a Wagnerovi přemožitelé by získali takový náskok, že by se mohli Stoneovi ztratit z dohledu docela. Potom by se možná stalo vypátrání poručíka nemožným.
"Měli bychom si opatřit nějaké jiné šaty," navrhl promptně Ray.
Snadno uhádl na co Mark myslí, nejenom že uměl číst myšlenky, pomohlo mu také, že přítele důvěrně znal. Nebyli spolu v takovéto situaci poprvé.
Stone přejel své oblečení kritickým pohledem. Jeho materiál se skutečně nedal pokládat za výtvor primitivního tkalcovství, nehledě na to, že v něm nebylo kde schovat různé přístroje, které měli připevněny na opasku a v torně.
"Podívej se, prosím, jestli je někde v blízkosti nějaké stavení."
Android poslušně doběhl na kraj lesa a rozhlédl se po krajině svým dokonalým zrakem. Jeho elektronické oči byly stejně výkonné jako ty nejlepší dalekohledy, a dokázal si do detailů přiblížit i vzdálené objekty silou mikroskopu.
"Čtyři kilometry před námi stojí u cesty nějaký malý statek," oznámil, když se vrátil. "Na dvoře jsou hospodářská zvířata a dva pracující lidé, zřejmě ženy. Jinak nikdo široko daleko není. A hodně daleko vepředu jsem na cestě zahlédl skupinku na koních. Je to ta s poručíkem, viděl jsem i jeho."
"Je v pořádku?"
"Nevypadal, že by mu něco chybělo," usoudil Ray. "Je svázaný, ale jede na koni s jedním dalším mužem. Podle oblečení je to nějaký rytíř."
"Alespoň ho za sebou netáhnou v provazech. Poznal jsi, co jsou ti muži zač?"
"Ne," zavrtěl android hlavou, "byli opravdu daleko a brzy zmizeli za horizontem. Podle kratičkého dojmu bych ale hádal, že většina z nich byli nějací šlechtici. Jejich koně měli zdobené postroje."
"Dobře, že jsme jim tak blízko." Stone byl překvapen, čekal, že jezdci na koních postupují rychleji. Možná se je poručík snažil zdržovat, musel předpokládat, že se Stone s Rayem vypraví hned za ním. "Popadněme nějaké místní oblečení a rychle za nimi. Čím míň zmatku tady způsobíme, tím lip!"
"Plánuješ vloupat se na ten statek a ukrást pro nás dva nějaké oděvy?
"Já bych užil slovo ‚vypůjčit'," zamyslel se Mark. "Nesmějí nás chytit. Na druhou stranu…," zarazil se, "říkal jsi, že tam hlídají jen dvě ženy?"
7.
Obydlí bylo postavené z dlouhých, hladce opracovaných trámů na kamenné podezdívce a mělo dřevěná okna a dveře, táhnoucí se ve dvou patrech přes celou jižní stěnu. Dvě křídla spojená hlavní budovou a stájemi obepínala prostorný

dvůr, na kterém Ray předtím viděl pohybovat se dvě ženy. Teď byl prázdný, nepočítáme-li pokojně se popelící slepice a pár kachen.
Ray se Stonem se k pozemku přiblížili zezadu, k lesu je od něj dělil necelý kilometr. Podařilo se jim tu vzdálenost překonat, aniž by je někdo spatřil, a skryli se za chatrný dřevěný seník za plotem.
"Co uděláme?"
"Předpokládám, že možnost přijít ke dveřím, zaklepat, optat se, jestli by nám nepůjčili nějaké oblečení, a s poděkováním zmizet se vylučuje?"
"No, Marku, řekl bych, že ano," řekl Ray.
"Myslel jsem si to," odtušil Stone. "Ale bylo by pěkné, kdyby to jednou takhle šlo."
"Možná v dokonalém světě," posteskl si android.
"Tak jo, jdeme na to," rozhodl Mark a vyplížil se z úkrytu jako první. Ladným skokem tajného agenta se přehoupl za plaňkový plot a podél zdi stáje se kradl kolem k nejbližšímu oknu. Ray se držel těsně za ním.
Postupně zkoušel všechna okna, ale ta byla zavřená. Okenice sice předtím dokořán přátelsky zvaly, ale jakoby naschvál je před okamžikem někdo pozavíral. Ženy se možná chystaly pryč. Na jednu stranu to Marka těšilo, ale na druhou…
Když Stone vyzkoušel všechny okenice v přízemí, nerozhodně se zastavil. Zbývaly mu jen dvě možnosti. Může tu ještě chvilku okounět a riskovat, že ho tu někdo uvidí, nebo zkusit pootevřené dveře a možná tak vlítnout do náruče obyvatelům stavení.
Už se chtěl opět schovat, ale pak ho Ray upozornil na třetí možnost.
V doškové střeše byl otevřený jakýsi vikýř. Nenápadný, vedle úzkého komínu se skomírajícím proužkem dýmu, ale byl tam. Android se vznesl, Marka tam vynesl a opatrně vmanévroval na prostornou vymetenou půdu. Bylo zde jen několik kusů vyřazeného nábytku a plátěné žoky se zrním.
"Kam teď?"
"V primitivních obydlích tohoto období se šatstvo přechovávalo v truhlách v ložnici."
Tahle odpověď Markovi příliš neprozradila. Ray měl tu vlastnost, že někdy odpovídal příliš… příliš jako android.
"Kam teď?" zopakoval otázku.
"Dolů," pokývl Ray k otvoru v podlaze, ze kterého vykukoval kraj žebříku. "A nezapomeň, hlavně nenápadně."
"Díky za radu, akademiku." Mark se přehoupl na žebřík a zručně sešplhal. Ocitl se, šeré chodbě s palubkovou podlahou. Z ní vedly čtvery pootevřené dveře do pokojů, z nichž se linuly slabé paprsky denního světla a vytvářely na zdech světlé proužky. Chodba končila schodištěm.
Stone se zamračil. Něco mu tady nesedělo, neměl ale čas na dlouhé rozmýšlení. Přešel k nejbližším dveřím, a prkna na zemi pod jeho kroky zavrzala. Až mu z toho přeběhl mráz po zádech. Okamžitě se zastavil.
Naštěstí ho nikdo neslyšel, alespoň se nikdo neozval.
Opatrně nohou ozkoušel terén před sebou. Prkna blíže ke stěně nerachotila, a tak přeběhl po nich. Rychle nakoukl do dveří, a když zjistil, že je vzduch čistý, dal znamení Rayovi.
Android sešplhal za ním a oba vklouzli do pokoje. Než se začali rozhlížet po kýženém oblečení, na okamžik se pozorně zaposlouchali. Z přízemí se stále nic neozývalo, v celém stavení bylo ticho.
Obyvatelé zřejmě opravdu odešli.
"První část máme za sebou. Teď rychle najdeme něco na sebe a zmizíme odtud!"
"Stačí si vybrat," ukázal Ray na zdobenou okovanou truhlu pod oknem. "Snad budou mít naše velikosti.
Stone odklopil masivní víko a podíval se dovnitř. Po krátkém rozmýšlení vytáhl kožené kalhoty a plátěnou košili. Tipoval, že mu to bude trochu velké, ale bohužel neměl na vybranou. Aby to zakryl, vybral si ještě vestu z teletiny pískové barvy a vysoké boty.
"Co uděláme s naším oblečením?"
"Necháme si ho u sebe."
Pro tyto účely vyndal jakýsi vak. Pak nechal Raye vybrat si oblečení.
Zatímco se android převlékal do světlých elastických kamaší a poněkud zvláštně střižené kamizoly, Stone dělil jejich vybavení na to, které budou potřebovat mít při ruce a na to, které by je jenom zbytečně omezovalo v pohybu. Takové přišlo spolu s Rayovou uniformou a batohem do vaku.
Jakmile byl Ray hotov, převlékl se i Mark. Nejprve vložil svoji uniformu také do brašny, a odevzdal ji androidovi. Jeho kostým ve Stoneovi vyvolal lehký úsměv, ale nedovolil si smát se nahlas. Čekal, že sám bude v kazajce vypadat směšně.
Zatímco se mu toto honilo hlavou a přešlapoval tu pouze ve spodním prádle, ozval se za jeho zády nesmlouvavý, přesto však hedvábný hlas.
"Proč máte na sobě šaty mého manžela?"
***
Už to bylo nějaký ten pátek, kdy se Mark Stone naposledy nechal přistihnout v nedbalkách. Teď tu stál jen v podvlíkačkách proti ženské, která se netvářila zrovna smyslně a navíc měla v ruce zlověstně vypadající vidle. Podle pevného stisku se dalo poznat, že je připravená se bránit.
Byla oblečená do prostých volných šatů, ale ani jejich jednoduchost nemohla zakrýt ženinu přirozenou eleganci. Měřila šije svýma oříškově hnědýma očima, ve kterých se střídavě zračila nerozhodnost a překvapení.
"Můžeme to vysvětlit," vzpamatoval se jako první Ray. "I když to vypadá všelijak, nejsme zloději."
Žena se zamračila a udělala několik kroků k nim, čímž se hroty vidlí ocitly nebezpečně blízko Markova obličeje. "Jestli to nebude sakra dobré vysvětlení, tak vašemu příteli udělám několik dalších nosních dírek!"

"Jsme pocestní!" vyhrkl. "Z daleka."
Vidle se ještě přiblížily.
"Nemám ráda cesťáky, kteří mi vlezou až do domu!"
Stone polkl a snažil se ani nedýchat. Jako naschvál se mu chtělo kýchnout, ale jakýkoliv prudký pohyb by mu mohl přinést nechtěnou lobotomii. "Madam, věřte nám, že to, co jsme udělali, bylo jen v největší nouzi!"
"Můj přítel má pravdu, kdybyste mu dovolila, rád by vám to vysvětlil," hrál Ray o čas a zároveň se rád zbavil odpovědnosti za vysvětlování. Nerad si vymýšlel.
Žena poodstoupila a nářadí lehce sklopila. "Mluvte," pokývla Stoneovi, "ale o nic se nepokoušejte. Jsem s tím pekelně dobrá, a dole je ještě moje sestra, která to umí dobře s řemdihem!"
"O tom nemám důvod pochybovat." Mark se vší silou snažil rozehrát svůj šarm, který mu v podobných situacích už kolikrát pomohl, ale díky svému nedostatečnému oblečení měl situaci ztíženou. "Jsme na cestě do města, ale nedaleko odsud, na polní cestě, jsme se setkali s tlupou loupeživých rytířů," lhal. "Ukradli nám naše koně, zboží i šaty."
"Nezbylo nám, než se pokusit získat nějaké ošacení u vás," doplnil Ray pohotově.
"Před chvilkou po cestě kolem statku procházela podobná skupina," připustila žena. Bylo na ní vidět, že váhá.
Stoneovi bylo nutno přiznat, že se slabším pohlavím to uměl, a ani tahle nebyla proti jeho kouzlu odolná. Prohlídla si jeho postavu kritickým pohledem, ve kterém se usídlilo zalíbení.
"Bála jsem se, že patříte k nim. Proto jsme se schovaly do domu."
"Takže mi věříte?"
"Mohli jste zaklepat," řekla, ale z jejího hlasu se už vytratil ten výhružný tón.
"Asi byste se netvářila nadšeně, kdybyste otevřela dvěma nahým mužům."
Proti své vůli se teď ulehčené smála. "No, třeba byste byli překvapení." Jakoby mávnutím kouzelného proutku jí z tváře zmizela neprostupná přísná maska, a ukázalo se, že pod ní byla vystrašená žena.
"Vašemu muži by to nevadilo?"
"Jsem už několik let bez něj," povzdechla si a konečně odložila vidle do kouta. "Můžete si jeho věci půjčit," svolila blahosklonně. "Nevím proč, ale nějak se mi chce vám věřit. Nevypadáte na lumpy. Možná je to tím, že nejste zdejší."
"Mnohokrát děkujeme, madam."
"Jmenuji se Lucinda," představila se. "A vy jste…?"
"Jmenuji se Stone, Mark Stone. Tohle je můj společník Ray."
"Nezvyklá jména," zamyslela se. "Jste jistě z velmi dalekých a exotických krajů."
"Ano, to jsme," připustil Mark. "Abych řekl pravdu, nejsme si tak docela jistí, kde se nacházíme. Předtím, než nás přepadli ti lupiči, nějaký čas jsme po lese bloudili. Můžete nám říct, kde se teď nacházíme?"
Přes Lucindinu tvář přelétl stín. "Nezabloudili jste do šťastných míst, přátelé. Z těchto končin se štěstí a svoboda vytratily už před několika lety. Nacházíte se, království Detara Velikého!"
"Co se stalo?"
Lucinda si je podezřívavě přeměřila. Najednou si nebyla jistá, jestli udělala dobře, když vidle odložila. "Neslyšeli jste o našem králi a černé zlobě, která se z jeho území šíří jako mor do okolí?"
"K našim uším se nic nedoneslo."
"V tom případě se pokládejte za šťastné lidi," řekla a smutně pohlédla na truhlu, ze které Mark vzal oblečení. "Můj manžel byl mezi prvními, kteří se stali jeho obětí. Ale to je dlouhá historie."
"Rád bych si ji poslechl."
"Pojďte dolů," vyzvala je po krátkém zamyšlení. "Jistě jste hladoví, a moje sestra se už také musí bát, proč jsem tu tak dlouho. Nejdříve se najíte a já vám všechno povím. Pak vás můžeme vzít do města, stejně jsme tam chtěly jet na trh."
Stone se rychle a bez odmlouvání dooblékl, a s Rayem v zádech následoval paní domu do přízemí. S uspokojením při tom zaznamenal, že vidle zůstaly nahoře.
Dole pod schody je Lucinda zavedla do kuchyně, kde na ni čekala mladá dívka. Obě ženy si byly velice podobné, ještě víc, než tomu bylo u Marka a Raye.
"Máme hosty, Heleno," oznámila Lucinda sestře. "Tito muži byli v lese přepadeni, půjčila jsem jim nějaké šaty. Až se najedí, vezmeme je s sebou do města. Byla bys tak hodná a přinesla jim vodu?"
"Už jsem se o tebe bála," řekla Helena, ale na sestru zapomněla, hned jak uviděla ztepilého androida. "Hned to bude," vydechla zamilovaně.
Zatímco je ženy obsluhovaly, prohlédl si Mark celou místnost. Byla zařízena prostě a útulně, s malým hliněným krbem, ve kterém se přes den netopilo. Na dřevěných lavicích byly kožešiny, a jako důkaz toho, že jim Lucinda nelhala, o stěnu byl opřený těžký řemdich. Když měl teď dost času, vzpomněl si Mark na ten nejasný pocit, který měl nahoře. V tom domě mu něco nesedělo.
Tentokrát na to přišel hned.
Podle generálovy složky se tato planeta nacházela na úrovni 12. století pozemské stupnice. Vybavení domu tomu moc neodpovídalo, respektive odpovídalo pouze částečně. V některých směrech se zdálo být mnohem sofistikovanější, skoro až renesanční. Svěřil se s tím Rayovi.
"Také jsem si všiml některých drobností," souhlasil android. "Ale nemusí to nic znamenat. Může to být v rámci odchylek, které jsou na každé planetě. Zatím jsem neviděl nic, co by sem extrémně nezapadalo."
"Asi máš pravdu."
Víc už si říct nestihli, protože jim Lucinda na stůl přistavila džbán vody a několik umrněných klasů kukuřice, válejících se na dně proutěného košíku.
"Musíte nás omluvit, ale víc vám dát nemůžeme. Poslední léta jsou na úrodu velice slabá, sotva uživíme samy sebe a

těch několik zvířat, co nám zbylo."
"To je v pořádku," řekl s úsměvem Mark a napil se. Voda chutnala nějak divně, těžce.
"Nechutná vám?" zeptala se Helena, když si všimla jeho ztuhlého výrazu. "Jestli se vám zdá málo studená, můžu ji dát ještě na chvilku do ledničky."
8.
Po velice skromném obědě Stone vděčně přijal Lucindinu nabídku na odvoz do nejbližšího města. Podle jejích slov se nacházelo ještě asi deset kilometrů daleko, a to by bylo na pěší túru docela dlouhé.
Chtěli-li si Stone s Rayem šetřit síly, nemohlo je potkat nic lepšího než tyto dvě důvěřivé ženy, které se k nim po počáteční nedůvěře chovaly velice… důvěrně. Skoro až moc. Ukázalo se také, že už měly ve stáji připravený povoz s jedním unaveným oslem a několika poloprázdnými ošatkami na korbě.
Mark s Lucindou si sedli na kozlík a Ray pomohl udělat místo mezi nákladem pro sebe a Helenu. Osel dal s hlasitým zahýkáním najevo svoji nelibost nad dalším břemenem, ale na pobídnutí lískovkou neochotně zabral.
Za chvíli už kovové obruče kol drkotaly přes kameny po cestě směrem k městu.
"Hodně vám dlužíme za ochotu," řekl Mark po chvilce klidné jízdy. "Bez vás bychom zmrzli nebo umřeli hlady."
"Myslím, že vy byste se o sebe dokázal postarat tak jako tak," odpověděla mu Lucinda. "Nejste typ muže, který by se jen tak odevzdal nepříznivému osudu a čekal, co se s ním stane."
To byla pravda, Stone si to už i mnohokrát dokázal, ale neviděl důvod, proč o tom svoji mecenášku nějak zvlášť přesvědčovat. Jak zjistil, ženy mají tendenci ochraňovat muže na scestí, a v neznámém prostředí se mu místní průvodkyně a informátorka hodila.
"Stejně to od vás bylo velice laskavé," pokračoval. "Já osobně bych byl asi méně ochotný naslouchat člověku, který mi vlezl do domu oknem jako zloděj, a chtěl mi ukrást oblečení."
"Jsem ráda, že se k tomu přiznáváte."
"To není přiznání," bránil se. "My bychom ty šaty časem vrátili!"
"Kdybych vám to nevěřila, měl byste místo mozku hroty mých vidlí."
"Víte," zasnil se Stone, "to je to, co se mi na vás líbí. Jste upřímná."
Lucinda se usmála a pobídla tahouna k větší rychlosti. Vůz sebou trhl, a vzadu na korbě při tom popadalo několik ošatek. Ray hbitě vyskočil a zachytil je než spadly na zem a rozsypaly se. Ženy si toho všimly.
"Váš přítel má velice dobrý postřeh," pochválila ho Lucinda a zamyslela se. "Je zvláštní, že se dva muži jako vy nechají o všechno oloupit."
"Možná nejsme bezbranní, ale víme, kdy je moudré ustoupit přesile."
"Líbí se mi, když si muž zbytečně nehraje na hrdinu. Je vidět, že se cestováním živíte už dlouho."
Stone si zase povzdychl a vzpomněl si na ráno, kdy o tom sám přemýšlel na palubě Merkur a. "Někdy mi to připadá jako celá věčnost," svěřil se.
"Třeba je na čase usadit se."
Jako každému svobodnému muži, i Markovi se po téhle rádobynenápadné větě rozezněly v uších poplašné zvony. Nevědomky jí celou dobu nahrával na smeč. Ohlédl se dozadu na korbu, a uviděl jak Helena koketně žertuje s Rayem. Užaslý mozek začal vysílat poplašné signály.
"Víte, připomínáte mi mého manžela," útočila dál Lucinda. "Byl to také takový ten mužný typ."
"Hm? Co se s ním stalo?"
"To, co se všemi pořádnými mužskými v tomhle království," řekla, jako by to všechno vysvětlovalo. Stone ten samozřejmý tón pochytil, a musel jí znovu připomenout, že pochází opravdu, ale opravdu z daleka. Snažil se, aby se konverzace stočila pryč od nepohodlného tématu.
"Před několika lety, v době kdy pole přestávala rodit, se náš král zbláznil," vzdychla. "Nebo ho snad posedlo nějaké černé kouzlo, ale něco se s ním stalo. Začal to být zlý a krutý, po moci a bohatství lačnící tyran."
"To králové bývají."
"Ten náš předtím nebyl. Byl to laskavý člověk, dobrák od kosti."
"Co se s ním stalo?"
Lucinda pokrčila rameny. "Nikdo neví. Jednoho rána k nám na statek zkrátka vtrhli královi biřici, a mého manžela odvlekli. Nevím, co se s ním stalo, ani s ostatními muži. Zběhlo se to všechno tak rychle…"
"Ostatními?"
"Královo vojsko se prohnalo celou zemí," pokračovala s hořkostí. "Odvedli každého dospělého muže. V městech zůstali pouze děti a starci."
"Proč?"
"Vyvolal krvavou válku se sousedy, které neúroda ještě nezasáhla. Teď válčíme se severním královstvím, potřebujeme jejich půdu a potraviny. A přitom by nám jistě pomohli sami od sebe. Kořist, kterou při tom král získává, si ale stejně nechává jen pro sebe a své vojáky, mezi obyčejný lid se dostane jen pár drobků."
"Použil hladomor jako záminku k válce."
"Jisté je, že si začal říkat Detar Veliký a po mužích v našich městech se slehla zem. Jediní, které vídám, jsou projíždějící vojáci nebo potulní rytíři, kteří dezertovali. Většinu času se skrývají v lesích, aby je nikdo nechytil. Vyjíždějí jen jednou za čas, aby si nakradli zásoby. Všichni se jich bojí."
"Jsou tak krutí?"
"Žijí v lese," odpověděla tajemně. "Všechno, co přijde z lesa je zlé, a nějak poznamenané temnotou. Dokonce zvířata zmizela, a ani ptáci nad ním nelétají."
"Zjisti čím to je!" vloudil se Markovi do hlavy Rayův hlas. "Mám podezření, že to je kvůli našim přátelům! Neúroda a

vymírání zvěře může být projevem znečištění!"
"Víte kvůli čemu? Je sucho, řádí kobylky?"
"Nic z toho," zavrtěla rozhodně hlavou. "Počasím to není. Něco se stalo s přírodou. Už několik let, cokoliv zasadíme, vyroste zdeformované, zakrnělé, nebo nevyroste vůbec."
Stone zdvihl obočí a vyměnil si pohled s Rayem. Lucinda mu podezření nevědomky potvrdila. Vše ukazovalo na zamoření půdy skládkou. Proto nic nerostlo. Bylo na čase zakročit a něco s tím udělat!
Vozík se dál kodrcal po cestě, a Lucinda se uzavřela do sebe. Mark ji nechal jejím chmurným myšlenkám, a jen tak na půl ucha poslouchal bezstarostné vytrvalé žvatlání její sestry, která Rayovi nedala ani chvilku odpočinku.
Android odpovídal pouze mechanicky, mechaničtěji než by odpovídalo jeho naprogramování. I umělé zvukové orgány mají svoji hranici otupělosti.
Silnice do města vedla prostou krajinou. Tu a tam okolí zpestřovalo několik stromů nebo křovisko. Vlnitý terén zakrýval pohled dál než na několik desítek metrů před sebe, a proto byl Stone překvapen, když vyjeli na menší kopeček a před nimi se v údolí rozprostřel pohled na malebné městečko na břehu říčky, ke kterému se sbíhala síť cest.
Za ním, na protilehlém návrší, stál hrad jako vystřižený z gotického románu.
Strmé, šedé stěny se vzpínaly k nebesům, rostly z nich masivní i docela drobné věže s hradbami a střílnami, a celé to obepínalo kamenné opevnění vysoké několik metrů. Hlavní brána byla opatřená železnou mříží, před níž bylo vidět postavičky vojáků. Z této vzdálenosti ale Markovi všichni připadali jako špendlíkové hlavičky.
Asi na půl cesty se rozkládalo několik polí, která obhospodařovala farma, podobná Lucindině statku. Jen na téhle bylo vidět, že je mnohem větší a bohatší. Střechu měla z pálených tašek, dlážděný dvůr a stáje pro několik koní.
K Stoneovu údivu měla plný sklad, před nímž stála do poloviny naložená kárka.
Nebylo divu, na polích v údolí rostla jakási zelenina, kterou Mark zdálky nepoznal. Viděl jen, že se pole zelenají bohatou, šťavnatou natí. Protože bylo poledne, nikdo tu zrovna nebyl, podle kouře z komína usuzoval, že obědvají.
"Co to tam roste?"
"Řepa."
Lucinda byla stále myšlenkami trochu mimo. Od doby, kdy se spolu bavili o podivném chování místního krále a osudu jejího manžela a dalších mužů, byla podivně roztěkaná. Stone však potřeboval informace, a proto jí nedal pokoj.
"Myslel jsem, že v kraji panuje neúroda."
"Ano, to jsem říkala. A je to pravda. Řepa je jediná, která ještě roste."
"Proč tedy taky nepěstujete řepu?" zeptal se Ray. "Do doby, než se úroda vzpamatuje, by vás uživila."
Lucinda se na něj podívala, jako by spadl z měsíce. "Přišly bychom o hlavu!"
"Tomu nerozumím."
"Nikdo nesmí pěstovat řepu!"
"Proč?"
"Je to zákon," řekla důrazně. "A i kdyby nebyl, nikdo není takový blázen, aby riskoval zdraví!"
"Lidé to kdysi zkoušeli," vysvětlovala Helena. "Když přišli na to, že řepa je jediné čemu se daří, pár lidí si založilo farmy. Ale zjistili, že přestože na pohled vypadají krásně, plodiny jsou jedovaté."
"To, co otravuje půdu, má vliv i na řepu."
"Desítky lidí zemřely, a tak král vydal přísný zákaz jejího pěstování."
"A co ta farma v údolí?" ukázal Stone obviňujícím prstem na velkou budovu před nimi. "Proč ti ji pěstují?"
"To je královská farma. Králův alchymista ji zkouší zbavit jedu. Vozí ji prý na zámek a tam zkoušejí různé pokusy. Alespoň se to říká ve vesnici. Nikdo si už není ničím jistý, každý se stará sám o sebe."
"Ve vesnici není opravdu žádný muž?"
"Ne," zaštkala Lucinda. "Každý chlapec, který dosáhne patnácti let, je okamžitě odveden vojáky…"
"To je smutné."
"Ne! Je to k uzoufání," vykřikla najednou a prudce trhla oslovými otěžemi. Vůz se zastavil uprostřed cesty. "Už to déle nevydržím!" S těmito slovy se přitiskla k Markovi a začala mu rozepínat blůzu. "Jsem bez muže už tolik let!"
Nutno říct, že to Stonea dost překvapilo. Čekal cokoliv, ale útok neukojené ženské ne.
"Ale no tak, bude líp," snažil se ji od sebe odtrhnout a všiml si, že na Raye se vrhla pro změnu stejně rozvášněná Helena. Android měl s podobnými druhy útoku ještě míň zkušeností než Mark, proti něčemu podobnému nebyl naprogramován.
"Potřebuju chlapa," vzdychala Lucinda roztouženě a bylo jí jedno, že jsou pod širým nebem. "Myslela jsem, že se udržím, ale mít tě vedle sebe je pro ženskou pokušením, kterému nemůže odolat!"
Potěšilo ho to, ale přesto se ji dál pokoušel odtrhnout od sebe. Jenže Lucinda byla doopravdy zoufalá, a rozhodla se získat svoje třeba i silou. Bylo to poprvé, kdy se Stonea někdo pokoušel znásilnit.
"Rayi, vystupujeme," zavelel k ústupu. Android neměl takový problém zbavit se vášnivé Heleny, ale Mark musel Lucindu odstrčit dost hrubě.
Zhrzená žena zklamaně zaúpěla, a do tváře se jí vkradla nenávist.
"To ti přijde draho!" zakřičela na něj zlostně a strčila ho, až spadl z kozlíku. Pak švihla otěžemi a kára se znovu rozjela.
Helena na korbě za nimi ještě zahrozila pěstí, shodila na zem jejich tornu a trucovitě se k nim obrátila zády.
Stone zůstal s Rayem stát uprostřed cesty. Pomalu mu z mozku mizel úžas a vkrádala se mu tam neodbytná otázka, kterou nakonec nahlas zformuloval jeho přítel.
"Proč vlastně ne?"
"Já nevím," vzdychl konsternovaně. "Asi jsem ze staré školy."
9.

Naštvaná ženská je horší než ďábel sám, pomyslel si Mark, když pozoroval oblak prachu, který se na cestě zvedl po ostrém startu nebohého osla, kterého štvala Lucinda co nejdál pryč od něj.
"Co budeme dělat?"
"Co by," pokrčil Stone rameny. "Půjdeme dál pěšky."
"Alespoň to už není daleko," nadhodil Ray a vykročil jako první za vozem. Neodpustil si to, ale když procházel kolem svého přítele, rozpustile na něj mrkl. Dobře věděl, že to u pyšného agenta vyvolá podrážděnou reakci.
"Co je?"
"Nic," bránil se nevinně android. "Nebuď paranoidní."
"Takhle na mě nemrkej! Já za to nemůžu, že mám morální zábrany týkající se vynuceného sexu. Taky bych se radši vezl, než šlapal pěšky. Přiznám se, původně mě napadlo, že by se mohlo něco stát, ale nepředpokládal jsem, že to budu já, kdo se bude muset bránit."
"Na každého jednou dojde."
"No, ale mě to fakt otrávilo. Takováhle nymfomanka není to pravý ořechový."
"Jestli máš potřebu mi to vysvětlovat, tak můžeš."
"Nemám potřebu," odsekl Mark. "Proč bych ji měl mít?"
"Já nevím," bránil se Ray a klidně pokračoval v chůzi. Stone se držel jen krok za ním. "Řekl bych, že podobná situace je snem každého chlapa."
"To nebylo proto, že bych třeba nemohl, já zkrátka…"
"Nebudeme už o tom nikdy mluvit, ano?" nabídl mu Ray zlomyslně. "Všichni máme svoje hranice. Každý na tvém místě by byl unavený. Po té nepovedené simulaci, a po tom, co jsi minulý měsíc musel prchat před našimi vlastními lidmi."
"Dobře," souhlasil Mark, a teprve po několika sekundách mu došlo s čím. "Já nejsem unavený!" vyjel. "Byl jsem jenom galantní! Rytířský! Ženy nemají rády neurvalé a násilné muže!"
"Tahle byla skutečné jehňátko."
"Hele, víš co? Pojď se radši podívat na tu řepu," rezignoval kapitán SDPP a doufal, že se mu podaří změnit směřování rozhovoru. "Třeba zjistíš, proč jako jediná v tomhle sajrajtu roste."
"Řepa je dobrá na potenci."
Stone se zhluboka nadechl a usmyslel si vyhledat po návratu na velitelství technika, který Rayovi naposledy prováděl pravidelnou prohlídku obvodů. Měl podezření, že poslední dobou jeho oblíbený android získal několik nových emocí, včetně jízlivosti a schopnosti provokovat.
Farma, ke které mířili, byla obehnaná nízkým plotem, který nebylo složité přeskočit.
Pole bylo dobře udržované, v pravidelných řádkách z kypré půdy vykukovaly červené bulvy sladké zeleniny a větřík si pohrával s bohatou zelenou natí.
Na většině polí, která Mark cestou míjel, byli rozestaveni slamění strašáci se zvonečky, které měly plašit ptáky a jiné zvířecí zloděje. A to i přesto, že toho na nich rostlo velice málo nebo vůbec nic. Majitelé si netroufali riskovat, že přijdou i o ten zbyteček.
Tady nic podobného nebylo.
Ray se opatrně rozhlédl, jestli je nikdo nepozoruje, a vytáhl ze svého vaku skener. Rychle ho zapnul, shýbl se, a nabral do dlaně hrst zeminy.
Hnědočervená půda se mezi jeho prsty drolila a android pečlivě zkoumal její složení. Stone si zatím vytáhl jednu řepu a zběžně do ní kousl.
"Nejez to!"
Než Stone stihl na Rayovo pozdní varování zareagovat, v ústech se mu rozlila nepředstavitelně hořká chuť. Byla na hony vzdálená sladké chuti, kterou znal z jiných planet, kde podobné plodiny rostly. Zkřivil tvář a okamžitě sousto vyplivl.
"Nedivím se, že jim na to nelétají ptáci."
"Já se nedivím, že po ní místní lidé umírají, a radši hladovějí, než aby ji pěstovali," řekl Ray a pustil z ruky zkoumanou hlínu. "Je plná toxinů."
"Takže jsme měli pravdu."
"To si piš," přikývl android a na důkaz svých slov Markovi ukázal obrazovku skeneru. "Radiace a chemikálie ze skládky se vsákly do půdy, a za těch několik let se rozšířily na desítky kilometrů všude kolem. Otrávily všechno tady okolo tak, že se divím, jak to, že ti lidé ještě nesvětélkují."
"Je to tak zlé?"
"Je. Bude to čím dál tím horší. Voda se ještě pít dá, i když má těžkou pachuť, jak jsme poznali. Ale zdravé to není. Děti, které se narodí, budou trpět nádory a rakovinou, plodiny neporostou ani zakrnělé a neduživé jako teď. Tohle království je určené k zániku. A jestli se škodliviny rozšíří všude po téhle planetě, půjde to čím dál rychleji."
"Jak moc?"
"Za rok zachvátí kontinent, za pět let celou planetu i s oceány."
Stone zaťal zlostně pěsti.
"Tohle někomu nedaruju."
"On by to tu asi ani nikdo nechtěl."
"Jak to, že tu sakra roste ta řepa?" vrátil se Mark diplomaticky k meritu věci.
"Obsahuje vysoké množství nenasycených prvků a ty absorbují veškerou radiaci. Paradoxně to má na ni jako na jedinou plodinu povzbuzující vliv."
"Musíme s tím hned něco udělat!"

"Vědcům SDPP bude trvat roky, než zlikvidují škodliviny, a desetiletí, než zregenerují půdu," předpovídal Ray chmurné vyhlídky obyvatel zdejší planety. "Do té doby umřou hlady. Jediné, jak bychom jim mohli pomoci, je dodávat jim zásoby."
"Ale to budeme muset prolomit izolaci."
Zákon o nevměšování byl pro Marka a celou SDPP něco jako bible. Jakýkoliv pokus o porušení této směrnice byl tvrdě trestán, což vedlo k tomu, že se v poslední době bohudík podobný případ nevyskytl.
Až teď, a to díky chamtivosti jednoho zbohatlíka. Stone zatím neměl v ruce mnoho důkazů, ale nehodlal se zastavit, dokud je nezíská. S osudem lidí na Salazaru si někdo ošklivě zahrával, a škody, které způsobil, už nikdy nepůjdou úplně napravit.
Na Markovi teď zbylo jediné. Zachránit, co se dá, tak jako vždycky. Proč zrovna na něj připadaly ty nejnevděčnější úkoly, to nechápal.
"Nesmíme tady vzbudit víc pozdvižení, než už se stalo. Dostaneme odsud Wagnera a teprve pak bude na Radě Unie, jak s nastalou situací naloží!"
"Nebudeme nikoho varovat?"
"Ne," zavrtěl Mark hlavou. "Nebylo by to k ničemu, jen bychom na sebe upozornili. Musíme pokračovat do města. Doufám, že nikam dál se už s poručíkem nepotáhnou."
Ray uklidil vybavení zpět do batohu a hodil si popruh přes rameno. Mlčky se vrátili zpět na cestu. Kolem farmy prošli ve chvíli, kdy se z jejích dveří vynořil zástup žen s motykami a koši. Vracely se na pole do práce, některé zamířily před sklad ke káře, dokončit její nakládání.
Oba muži raději přidali do kroku, aby dělnice nedráždili. Bylo zajímavé sledovat, kolik energie ženy mají, když je jim odepřena dávka pravidelné manželské rozkoše.
Za několik minut už byli Stone s Rayem skoro na půl cestě k hlavní silnici, po které to bylo do města v údolí jen kousek. Na rozcestí s dřevěným ukazatelem, s havranem jakoby vystřiženým z pohádky na ramenu ukazujícím k městu, se okolo nich přehnala skupina jezdců na koních.
Zvířata byla černá jako uhel a na držení jejich svalnatých těl byl znát vznešený původ. Dupot několika párů nohou připomínal hřmění a od podkov odletovaly jiskry.
Jezdci na sobě měli lehké brnění a přilby se staženým hledím, takže jim nebylo vidět do tváře. Kolem pasů však měli připnuté meče, takže nebylo pochyb, že se jedná o královy pohůnky, o kterých vyprávěla Lucinda.
"Kam ten spěch," zabrblal Stone, když se zvířený prach na cestě opět usadil a tlukot kopyt utichl za ohybem. "Neviděl jsem nic, co by vám mohli ukrást."
"Míří k řepné farmě," upozornil ho Ray. "Je možné, že jdou po nás."
"To by je na nás někdo musel upozornit."
"Co třeba naše zhrzená přítelkyně?"
"A sakra!" vyhrkl Mark. "Máš pravdu, to abychom chodili kanálama."
"Na této technologické hladině není pravděpodobně možné očekávat kanalizační systém," zamyslel se Ray svým typicky androidovským uvažováním. "Budeme muset zvolit jinou formu dopravy."
Stone uchopil přítele za paži a stáhnul ho z cesty do křoví. "To je jen takové rčení. Musíme si dávat pozor, abychom nebyli nápadní a nechytili nás."
"To nebude zrovna jednoduché ve městě, kde nejsou jiní muži než my."
"Musíme se zamaskovat,"
"Plánuješ se přestrojit za ženu?" Ray vypadal dost udiveně, jeho kolega ho po všech těch letech stále dokázal překvapit nějakým šíleným nápadem.
"Nic tak prozaického," odmítl ho Mark. "I když…, budeme tomu říkat plán "B".
10.
Život skýtá různá překvapení. Pro vojáka z posádky střežící městskou bránu se tím překvapením stal nečekaný direkt na solar plexus a následné bezvědomí. Nebylo se možno ani divit jeho úžasu, když jej takto inzultoval obrovský chlápek s ďábelským výrazem v tváři, nota bene ve chvíli, kdy si odskočil do křoví za účelem… no, za tamtím účelem. Bůh ví, co si myslel jeho kolega ve zbrani, když z porostu uslyšel tlumené žuchnuti. Jisté je, že se ze svého místa nehnul ještě dobrých pět minut. A ve chvíli, kdy mu to začalo být podivné, tak už se mu kamarád vracel.
Než si chudák strážný uvědomil, že jeho kolega zhubnul, vyrostl a má širší ramena, už ležel také v mrákotách a Ray z něj šetrně dostával úbor pro Marka.
Bylo to poprvé, co se dostali blízko k místním vojákům. Není divu, že se jich ženy bojí, napadlo Marka, když se sklonil k Rayovi aby mu pomohl se svlékáním bezvládného těla. Tváře těch mužů byly nezdravě popelavé a ztrhané, což bylo v kontrastu s jejich relativně urostlými postavami.
Toho dne se Stone již podruhé převlékal. Obvykle se na svých výpravách nepřevlékal vůbec, proto to pro něj činilo dnešní den svátečním. Rychle ze sebe shodil oblečení Lucindina manžela a navlékl na sebe zbroj. Skládala se, podobně jako většina uniforem na planetách s militantně-feudalistickým zřízením, z kroužkové košile, hrudního plátu, pláště a helmy.
Markovi bylo toto oblečení bližší než to, co měl na sobě doteď. Přece jen se v tom dokázal lépe pohybovat, a půjčené svršky s gustem zahrabal opodál. Mohl je, pravda, nechat vojákům, ale něco místním ženám přece jen dlužil. Až se kluci probudí, bude je čekat cesta na strážnici on naturel.
Městské hradby nebyly tak impozantní a nedobytné jako samotného hradu, a tak se Stone s Rayem dostali dovnitř bez jakýchkoliv dalších peripetií.
Město, jehož název byl nad branou napsaný Markovi neznámým ozdobným písmem, vypadalo čistě a upraveně. Byla

to patrně známka toho, že ho měly ve své péči už několik let většinou ženy. Minimální vojenská posádka nenadělala tolik nepořádku, a přestože Lucinda deklarovala, že se vojáků bojí, Stone by nedal nic za to, že je tomu právě naopak. Měl s ní své zkušenosti.
Několik stavení bylo seskupených přímo za bránou. Jedním z nich byla strážnice, spojená s miniaturními kasárnami a vězením. Dál tu byla hospoda, v tomto období spíše tedy vlastně krčma, s vývěsním štítem zvoucím k občerstvení. Za ní byla studna s pár stromy okolo, následovalo rušné náměstíčko, obklopené většími kamennými domy, a za rynkem most přes klidnou, nepříliš širokou řeku.
Nebýt všudypřítomného ovzduší hrozby, bylo by tu jako v pohádce.
Agenti SDPP se nenápadně vmísili mezi procházející domorodce a Mark se snaživě usmál na ženu procházející kolem nich s vědrem vody. Ta si je změřila podezřívavým pohledem a raději nervózně zrychlila krok.
"Naše obličeje," uvědomil si Ray. "Máme podezřele zdravou barvu."
Stone se rychle rozhlédl a v náhlém osvícení přeběhl ke studni, kde naštěstí v tuto chvíli nikdo nebyl. Nabral do vědra trochu vody, rozlil ho na zem vedle, a když se nikdo nedíval, tak v louži vyrobil trochu bláta. To si okamžitě rozetřel po obličeji. Sice to nebylo úplně ideální řešení, ale pro tuto chvíli stačilo, že jeho líce nesvítí čistotou.
Android ho poslušně napodobil a také si ve stínu stromů udělal pleťovou masku.
"Kam teď?"
"Poručík může být buď na strážnici, nebo ho jako špiona mohli eskortovat přímo na hrad," přemýšlel Mark nahlas. "Vzhledem k tomu, že jsou ve válce, přikláněl bych se k té druhé možnosti."
Ray dokončil svůj make-up a otřel si ruce o plášť. "Zapomínáš, že ho nechytili vojáci, ale loupeživí rytíři. Možná ho vojákům prodali, a potom bude spíš na strážnici."
"Na tom něco je," uznal Mark. "Musíme se tu ale nejdřív porozhlédnout. Kdyby se něco stalo, rád bych měl očíhnutý terén a okolí."
"Já bych začal v hospodě," navrhl Ray. "Tam se člověk vždycky dozví nejvíc informací."
Stone přikývl a vydal se zpět k hostinci. Po hlavní cestě, která vedla od brány dál k náměstí, se hrnulo několik desítek spřežení, všechny řízené ženami, a ženy tvořily i ostatní účastníky dopravy, ať už chodce obyčejné, nebo s různými trakaři a kárkami. Na ulici panoval čilý ruch, proložený různým štěbetáním a handrkováním, bez něhož se ženské neobejdou.
Naši přátelé se stali i svědky velice kuriózní dopravní situace, kdy se jedna žena pokoušela svůj povoz zaparkovat u kraje silnice na velice nepřehledném místě a zacouvala do rigolu. Vůz se při tom převážil dozadu a zákonem páky vyzdvihl vysoko do vzduchu pár vychrtlých oslíků. Zvířata vyděšeně hýkala, zmítala sebou a marně hrabala nad zemí všemi končetinami, zatímco jejich majitelka seděla mezi rozsypanými košíky a usedavě plakala.
Ostatní řidičky kolem ní vytvořily kruh a jedna přes druhou jí radily, jak se z nastalé šlamastyky dostat. Jak se snažily jedna druhou překřičet, hlasitost narůstala. Kolonu, která se za nimi vytvořila, museli rozhánět vojáci z kasáren, takže je v tu chvíli ani nenapadlo postrádat kolegy od brány.
Když Stonea přestalo toto divadlo bavit, namířil si to přímo do dveří krčmy.
Byla to vlastně jen jedna velká místnost podepřená trámy a sloupy, kolem kterých byly rozmístěny stoly. Hned u vchodu byl výčep, potažmo tedy sud na stojanu se zaraženou pípou, a před ním na stoličce podřimovala tlustá hostinská v umaštěné zástěře. Nad tím vším se vyjímal velký obraz, zobrazující místního panovníka. Jestli tento dobromyslný růžolící stařík s bílým plnovousem měl být diktátor, tak už se Mark ničemu nedivil.
Jinak tu bylo pusto a prázdno.
Stone to přisuzoval době těsně po obědě, a nezmění se to asi až do večera, kdy přijdou vojáci. Jiné štamgasty v této zemi nečekal, pakliže se tu nerozmohl i alkoholismus osamělých žen, což sice není tak neznámá věc, ale byl by to jen další hřebíček do rakve této planety.
Mark se opřel lokty o výčepní pult a zakašlal. Hostinská sebou trhla, probudila se a ospale zamžourala zalepenýma očičkama na nečekaného hosta.
"Co to bude, vašnosto?"
"Něco k pití," poručil si rázně. "Dvakrát!"
Žena se s funěním zdvihla a otočila se k baňatému sudu. Nezastihli ji v dobré náladě. Stonea při tom napadla naprosto nesouvisející myšlenka, nesoucí úvahu o tlustých lidech v hladomorem postižené oblasti.
"Budou to dva krejcary," zaskřehotala nerudně a s hliněným zazvoněním postavila dva korbele kalného piva na pult tak prudce, že tekutina vyšplíchla ven.
Furiantský úsměv na Markově tváři pohasl ve chvíli, kdy si uvědomil, že za všechno se v tržní společnosti platí. Zašátral rukama po svém novém oblečení, ale kapsy nenašel. Ještě je tu nikdo nevynalezl.
Ohlédl se na Raye a android neznatelně zavrtěl hlavou. Také byl na suchu.
"Takový mám nejradši," ucedila znechuceně baba a žejdlíky jim zase bleskurychle vzala. "Myslej si, že když jsou v uniformě, tak si můžou dělat, co chtěj!"
Otevřela na vršku sudu víko a podrážděně vlila tekutinu zase zpět k dalšímu použití. Z každého jejího pohybu sálalo opovržení. Pak si zase sedla a přestala se o hosty zajímat. Neměli nic, co by jí v jejím věku mohli nabídnout jako protihodnotu.
"Madam, můžeme se vás alespoň na něco zeptat?" osmělil se Stone.
"Urážkama ze mě nic nedostanete," zaprskala. "Možná to platí na ty mladý holky, ale já už mám ňákej pátek za sebou, a takovejch jako ty sem už taky viděla!"
"Ale…"
"Koukej mazat, holomku," rozhorlila se. "Peníze to nemá, a ještě bude drzej! Počkej, já ti ukážu!" Na svoji postavu

velice čiperně vstala, popadla váleček na nudle (bůhví kde ho vzala) a silou parní lokomotivy se vyřítila zpoza pultu.
"Počestnou obchodnici a vdovu budou šikanovat!" vykřikovala při tom. "Už toho mám dost!"
"My nejsme…"
"Krleš!"
Ray se v dobré snaze ochránit Marka před rozlícenou živnostnicí postavil supícímu kolosu do cesty a zdvihl autoritativně raku na znamení klidu.
Ženu to nezastavilo, naopak.
Jak se na takovouto bojovnici z lidu sluší a patří, nenechala se zastrašit a postavila se domnělému utlačovateli čelem. Zbrzdění ze sta na nulu zvládla na necelém metru, a když se zastavila těsně před Rayem, pokusila se ho inzultovat zcela po ženském způsobu, a to kopancem mezi nohy.
Jistě už měla v životě i lepší nápady.
V androidově rozkroku to kovově zadunělo, hostinské v noze křuplo a ona se svalila na záda na podlahu. V obličeji se jí vystřídala pestrá ukázka všech možných mimických poloh a barev, od překvapení až po fialovou.
"Von tam má snad pás cudnosti," zanaříkala. "Parchant!"
"Spíš byl tak rád, že vás vidí," zažertoval Stone a couval ke dveřím tak rychle, jak mu jen nenápadnost dovolovala. Modlil se, aby to bylo dřív, než se žena zdvihne a přesvědčí se o tom na vlastní oči. "Poroučím se."
Ray na nic nečekal a vyrazil po anglicku hned za ním. Hostinská si už vůbec neměla co rozmýšlet, a když nepomohlo toto, vytasila se s druhou nejoblíbenější ženskou zbraní.
"Znásilnění!"
Křik vycházející z otevřených dveří hospody se rozlehl po plné ulici dřív, než se Stone s Rayem dostali na deset metrů od nich. Protože jeho původkyně nebyla vidět, procházející trhovkyně jí uvěřily a začaly se poplašeně, některé částečně nedočkavě, rozhlížet.
Neomylný instinkt lovce je zakrátko upozornil na dva prchající vojáky.
"Tamhle jsou!" vykřikla jedna rozená vůdkyně a rozběhla se za nimi.
"Za nimi!" rozlehl se unisono zástup rozvášněných sopránů a desítky košíků se připravily do bojových pozic. Zakrátko se zformovaly do šiku, který by mohli závidět i římští legionáři, a vyrazily do boje.
"S tou nenápadností se nám to nějak nedaří," podotkl za běhu Ray.
"Co to ty místní ženské mají s tím znásilněním?"
"Právě že nic!"
"Takovouhle planetu nám byl čert dlužen! Je to tu horší než na Feminimu II," odpověděl mu Stone a vytáhl z pochvy meč. "To mi řekni, co děláme špatně?"
11.
Z dálky to vypadalo jako chaos. Byl to chaos i z menší dálky, a úplně zblízka to bylo hotové pozdvižení. Jindy spíše poklidné náměstíčko v centru města se hemžilo rozvášněným davem žen, před nimiž prchali dva muži.
Hostinská, která poprask vyvolala, stála na jedné noze mezi dveřmi své krčmy a z bezpečí odtud dirigovala své šiky. Přestože se nezdálo, že by lovkyně dodržovaly, nebo nedej bože dokonce měly nějakou strategii, kolem našich hrdinů se stahovala velice důkladná smyčka.
Jakýkoliv jejich chrabrý pokus o únik byl zmařen hned v počátcích, a vzhledem k tomu, že ani jindy neporazitelný android nemohl dávat najevo své schopnosti, tyto zásahy byly účinné.
Jako třeba ten, při kterém se Mark pokusil vyšplhat po hrbolaté stěně jednoho domu a zmizet po jeho střeše. Ženy neuměly dobře střílet nebo házet věci, ale tady proti němu stála i samotná pravděpodobnost.
V době trhu měly bohužel dostatek munice všude kolem sebe a kolem Stoneovy hlavy se za okamžik vznášel přehršel zakrnělých kukuřic, nedorostlých okurek a nahnilých brambor. Kdo hodil tu slepici, si nevšiml, ale nebohá kvočna překvapením během letu snesla vajíčko, které se po dopadu na zem odrazilo jako gumový míček a inzultovalo jednu bojovnici. Teprve pak se rozbilo a ošplíchlo okolí smradlavým zeleným žloutkem.
Dál už Stone jeho osud sledovat nemohl.
Ženám v honbě za násilníkem přestal vadit nedostatek potravin a padly poslední zábrany. Marně bojoval s ovládáním svého pásu, atom z nějakého důvodu prostě nepracoval. Asi se nepohodl s místní radiací a nechal svého pána o samotě. Pravděpodobnost k Markově hlavě zanášela asi tak každý dvacátý projektil, ale nejzákeřnějším nepřítelem se mu stala až uvolněná pálená taška.
Nejistá noha nestihla udržet rovnováhu a agent SDPP se zcela neagentsky zřítil dolů, kde jeho pád zbrzdila plátěná stříška jednoho stánku.
Ray mu pomoci nemohl, i kdyby chtěl, v tu chvíli byl na druhé straně tržiště a bránil se separované, pro něj speciálně oddělené jednotce žen. S ukořistěným proutěným košíkem na hlavě se kryl za dřevěným stolem a dlouhou dřevěnou tyčí zastrašoval blížící se nájezdnice.
Po Markově dopadu se stánek složil a jeho součásti pod sebou pohřbily jeho tělo. Bylo to štěstí, protože ženám dalo jejich odstraňování práci a jemu čas, aby se vzpamatoval.
Vylekaly se, když se najednou zdvihl. Jako Fénix z popela se proti nim najednou zdvihla jeho vysoká postava a udělala několik toporných kroků vpřed.
Všechno ztichlo.
Stone přelétl zkoprnělé ženy pohrdavým pohledem a zpod trosek vyhrabal svůj meč. Pravda, nebyl to tak docela jeho meč. Patřil tomu vojákovi před branou, ale ten teď… spal. A ta červená tekutina na jeho ostří nebyla krev, byla to rozmačkaná rajčata z toho stánku.
Ale ženské to nevěděly, a proto to na ně dojem udělalo. Začaly couvat. Markovi bylo líto, když pracně vyvolaný dojem

tak násilně porušili vojáci, kteří najednou na náměstí vtrhli.
Jak to tedy bylo. Pět temných rytířů na koních vyjelo tryskem od hlavní brány. Jako složky státní zprávy všude na světě si ani oni nedělali starosti s dodržováním předpisů a zbrzděnou kolonu kárek u brány prostě převálcovali. Jen místo majáčku jim řinčelo brnění. Jejich entrée na náměstí bylo o to dramatičtější, že se odehrálo skoro v naprostém tichu.
Koně funěli a vyhazovali kopyty. Velitel jezdců přitáhl svému plnokrevníkovi uzdu a ten se hrdě vzepjal na zadních. Ten plnokrevník, ovšem. Bylo to krásné zvíře.
"Stát," vykřikl velitel důležitě, a i celkem zbytečně. Nikdo se ani nehnul. "Ticho!" Ani tady si nevedl lépe. Tyto dva příkazy se brzy společně dostaly do Markových vzpomínek pod heslo "zbytečné věty při prosazování zákona".
"Co se to tu sakra děje?" Teprve tato otázka pronesená drsným hlasem měla své opodstatnění a dostalo se jí zasloužené odpovědi. Tedy několika desítek odpovědí, všech odříkávaných najednou.
Rytíř ženy utišil tak, že nejbližší z nich elegantním forhendem usekl hlavu, a zvedl si hledí přilby. Zpoza plechu na dav hleděl pár rudě žhnoucích očí zasazených v šedavé pokožce. Byla ještě o odstín nezdravější, než jakou Mark viděl u strážců městské brány.
Ten pohled říkal: "Nejsem dobrej chlap."
Mark s Rayem se lokty prostrkali nervózně přešlapujícím davem, překročili povalující se hlavu s blond copy a předstoupili hrdě před jezdce.
"Je to naše vina," řekl Stone mrazivě. "Nedopatřením jsme byli nařčeni ze znásilnění."
"A toto," opsal rytíř obsáhlým gestem nepořádek na náměstí, zdemolované stánky a rozšlapané košíky s potravinami, "udělaly ony, když vás lynčovaly?"
"Ano."
Velitel se hrozivě naklonil a Mark sklopil kajícně hlavu. "Jste vojáci Detara Velikého," zavrčel, "musíte se podle toho chovat! Nikdo si na vás nesmí dovolit! Měli jste jich pár pozabíjet a příště by vám byly hned po vůli!"
"Prosím?" Přestože řeč začínala jako klasické pokárání generála Khova, jeho dovětek byl na hony vzdálený jakémukoliv kázání, které Mark kdy v životě slyšel.
Oba se na sebe s Rayem tázavě podívali.
"Slyšeli jste? Za svou laxnost a poskvrnění naší pověsti dostanete službu navíc! A to buďte chlapi rádi, že mám dobrou náladu!"
"Pro dobrotu na žebrotu," promítla se do Stoneova mozku androidova myšlenka.
"Proč jsem na této planetě neustále trestán za sexuální zdrženlivost?"
"Rozejděte se," začal mezitím velitel s ostatními jezdci rozhánět ženské. "Tady není nic k vidění! Jestli tady budete dál okounět, tak si to možná ještě rozmyslím a moji muži si s vámi brutálně užijí!"
Po tomto se skupina trhovkyň pustila do úklidu, i když některé docela neochotně. Evidentně je ta hrozba zaujala a jen silou vůle se přesvědčovaly k občanské poslušnosti.
"Vy dva!" zavolal temný rytíř na Marka s Rayem. "Nestůjte tam jako solné sloupy a pojďte mi pomoct!"
Kapitán SDPP a jeho kolega v rámci krytí poslechli a velitel je odvedl k jednomu ze svých pohůnků. Když došli k jeho koni, rytíř vyvlekl jednu nohu ze třmenů a botou skopl na zem pytel, který měl vojákův hřebec přehozený přes hřbet. Pytel se žuchnutím spadl a počal se na zemi svíjet. ,
"Otevřete ho!"
Stone rozvázal motouz a z látky se vymotal drobný, teprve asi desetiletý chlapec. Byl vyplašený, pod očima měl fialové kruhy a na čele krvácející ranku.
Velitel podvyživené dítě uchopil jednou rukou za roztrhanou košili a trhnutím ho postavil na rozklepané nohy. Rozhlédl se, jestli je na náměstí ještě dost lidí, a nahlas zakřičel:
"Doneslo se nám z vašich prostých řad, že okolo řepných polí se potloukají zloději! To nemůžeme připustit! Z rozkazu našeho krále každý, kdo bude přistižen na polích, bude exemplárně potrestán!"
Pak chlapce hodil do náruče překvapeného Raye.
"Výjimky jsou nepřípustné!" dodal zlověstně a obrátil svůj žhnoucí pohled k androidovi. "Setni mu hlavu!"
Ray jako ve snu přijal obouruční meč, který mu velitel podával společně s příkazem, a s rozpaky se podíval na svého přítele. Než stačil Mark zareagovat, ozval se z okraje náměstí poplašený výkřik.
"Ale to není on! To jsou oni!"
Nikomu jinému než jistým dvěma vojákům ten zmatený hlas samozřejmě nedával smysl. Nebezpečně rychle se přibližoval. Za okamžik se dopředu prodrala Lucinda a veliteli štítivě ukázala na Marka.
"To jsou ti dva, co mě přepadli u farmy!"
Rytíř se na ní ztuhle podíval a v tu chvíli ho do tváře zasáhl naplocho jeho vlastní meč. Stoneovi se vrátila jeho příslovečná pohotovost, se kterou začal jednat.
"Rychle pryč!"
Jsou rozkazy, které netřeba opakovat, ale k jejichž splnění je zapotřebí jistá akce. Tady bylo zapotřebí eliminovat několik překážek. Respektive, pět ozbrojených překážek.
Ray strčil chlapce jedné ženě, přiskočil k nejbližšímu z přítomných vojáků a vytrhl mu jeho zbraň. Když už u něj stál, využil příležitosti a srazil ho také z koně. Muž upadl a ztratil vědomí.
Zbývali čtyři.
O dalšího se postaral Stone. Momentálně vládl dvěma meči, jeden měl svůj a druhý velitelův, který vytrhl Rayovi. Přestože byl velice těžký, mával s ním docela obratně a jeho šermířský výcvik brzy slavil úspěch. A ani to moc nekrvácelo.

Zbývali tři.
Ve chvíli, kdy se Mark rozhodoval, kterého z blížících se biřiců sejme jako prvního, mu na záda skočila Lucinda a pěstmi ho bušila do hlavy. Ne že by to bůhvíjak bolelo, ale nepříjemné to bylo. Gentleman, jako byl on, by se jí pokusil zbavit nějakým galantním způsobem, přinejmenším to ji dlužil, ale k její smůle se připletla pod ránu jednoho z útočících strážných.
Její tělo odpadlo, a stále ještě zbývali tři.
Jednoho na sebe nalákal Ray a několika rychlými údery si s ním poradil. Pro něj to skoro byla hra, protože obyčejný člověk s mečem se nemohl vyrovnat dokonalému kybernetickému organismu.
Druhý zbývající od konce připadl spravedlivě na Marka, a i tato agresivní výměna dopadla ve prospěch hostů. Domácí obraně k úspěšnému zásahu zbýval poslední hráč.
Velitel, dosud sedící na koni, působil jako kouč, který s profesním zájmem své družstvo. Pravda, krvácející nos napovídal, že tady bude trochu i osobní zášti, ale tu si pro tuto chvíli schovával na později.
Když zbyl sám, klidně sesedl.
Stone si otřel o nohavici krev a s Rayem po boku se proti němu postavil. Pohrdlivě mu hodil jeho meč k nohám. "Vrať se ke svému králi a řekni mu, že se postarám, aby za tohle krveprolití zaplatil," řekl hněvivě. "I s úroky!"
Temný rytíř se na něj podíval jako na malé vzpurné dítě.
Sebral ze země meč a pevně ho uchopil do levičky. "Řekneš mu to sám," usmál se a zaujal bojový postoj. "Nejsem placený jako poslíček!"
"Chtěl jsem ti to ulehčit," zamumlal Mark. "Ale kdo chce kam, pomozme mu tam."
S těmito slovy zdvihl meč a udělal smělý výpad na rytířovu hlavu. Ten se jen neznatelně ušklíbl, přimhouřil rudé oči a z nich mu vyšlehl ohnivý paprsek.
Výboj rozzářil špičku Stoneovy zbraně do červena a úplně ji roztavil. Čepel ochabla a začala se prohýbat směrem dolů. Během několika vteřin se celý meč rozpálil tak, že ho Mark nemohl v ruce udržet. Odhodil ho na zem, kde z něj se syčením stoupala pára.
Stone polkl.
Rytíř udělal několik kroků směrem k němu, ale do cesty se mu postavil Ray, který se pokusil kamaráda bránit. Stačil ale jediný pohyb velitelovou rukou a nějaká neznámá síla androida zvedla, jako by byl peříčko, a odmrštila ho stranou. Dál se o něj velitel nestaral. Tělo letělo několik desítek metrů, a pak prudce narazilo na kamennou stěnu jednoho z domů. Ray se po ní sesunul na zem a nehýbal se.
Stone se po něm starostlivě ohlédl, ale v jakémkoliv jiném pohybu mu bránila ostrá špička rytířova meče, která mu tlačila na ohryzek.
Zbýval jeden.
12.
Stalo se to už několikrát, a určitě se mu to stane zase i někdy příště, zkrátka Mark Stone byl zajat a toho času se nacházel v kleci. Ta byla pevně zamčená a táhl ji, na korbě rozviklaného žebříňáku, kůň. Další čtyři černí koně bez jezdců byli přivázáni k jedné z jejích žbrdlinek, nechali se vést a poslušně jako ovečky vůz následovali.
Kolonu uzavíral temný rytíř, šlechtic, jehož aristokratické rysy deformovala podivná barva kůže a očí. Jako jediný zbyl z jednotky střežící řepnou farmu. Bohužel, jak se agent SDPP před několika pernými okamžiky přesvědčil, bohatě si vystačil. Voják kupodivu neměl problém ani s Rayem, kterého nechal ležet, tak jak odpadl. Stone si doteď nebyl jistý, jestli jeho kolega není mrtvý. Nebo rozbitý.
Síla, jakou rytíř použil, byla neskutečná. Mark netušil, odkud se v něm vzala, ale jednou věcí si jist byl. To, co ten muž dokázal, by nezvládl ani on se svými technologickými vymoženostmi od profesora Gonzalese.
Klec se na korbě se skřípáním kývala ze strany na stranu, a když se za městem cesta zdvihla nahoru, povážlivě se naklonila. Stone se opřel o její stěnu a vyrovnaně pozoroval blížící se masu hradu.
Šedá byla na této planetě asi zrovna v módě. Zdi, hradby, střechy a i obloha nad zámkem měly tuto barvu. Nemluvě o obličejích většiny vojáků, se kterými se Mark nebo jeho meč dosud setkali.
Včetně těch, kteří hlídali hradní bránu.
Byla to taková větší a silnější verze dvojice od městských hradeb a zdálo se, že barva pokožky tmavne ruku v ruce s jejich profesionálním postavením. Těžko však zatím říct, jestli to v kariérním postupu byla podmínka nebo důsledek.
Vůz projel pod silnou železnou mříží, upevněnou na těžkých řetězech lesknoucích se mastným olejem, na prostorné dlážděné nádvoří, kde se zastavil.
Stone s údivem vzhlédl. A pak ještě. Zvnitřku se hrad zdál ještě větší než zvenčí. Buďto tu měli velice šikovného architekta, nebo tu s ním hrál prostor nějakou šarádu, ale v každém případě to bylo velice efektní a působivé.
Rytíř seskočil ze svého koně.
Markovo očekávání se bezezbytku naplnilo, když ho popadl za rameno, vytáhl z klece jako králíka a s hrubým clouváním ho odváděl pryč. Dostrkal ho ke dveřím, za kterými byly strmé schody do tmavých chodeb pod zámkem.
"Jdi," strčil do něj. Stone potmě klopýtal do vlhkého sklepení, kluzké schody nenabízely příliš mnoho stability a o obličej se mu otíraly lepkavé pavučiny. Rytíř sestupoval za ním a postrkoval ho úzkou pravotočivou chodbičkou před sebou.
Na konci schodiště se před nimi rozprostřelo omšelé hradní vězení. Katakomby křivolakých propletených uliček neskýtaly příliš mnoho pohodlí pro vysoké muže, a tak oba, rytíř i jeho zajatec, dál pokračovali se skrčenými hlavami. Jednou za několik metrů byl do stěny vykotlaný důlek a v něm upevněná pochodeň, která vrhala nesmělý ostrůvek světla. Kolem nich se mihotaly hrozivé stíny a doplňovaly tak atmosféru.
Zastavili se před tmavou jeskyní, jednou z mnoha desítek podobných, kolem kterých prošli. Jediným zdrojem světla a

vzduchu v ní bylo malé okénko vysoko nad jejich hlavami. Bylo pravidlem, že v hradních šatlavách taková bývají. Stone ho s uspokojením ohodnotil jako jednu z možných únikových cest.
Rytíř přistoupil k mříži. Ve visacím zámku na ní chyběl klíč, ale velitel si poradil svým vlastním způsobem. Udělal pohyb zápěstím asi deset centimetrů nad klíčovou dírkou a klapnutí oznámilo volnou cestu.
Mark byl vržen dovnitř a mříž se za ním zase zaklapla. Dopadl na něco, co připomínalo mokrou slámu. Nevonělo to příliš vábně. Vonělo to tak, jako by se tu někdo doslova podělal strachy. Raději se postavil a vrátil se k východu, kde se opovržlivě podíval na rytíře.
"Chcete mě tu nechat až do popravy?"
"Když budeš mít štěstí," ucedil velitel a sáhl si na nos. Po ráně mečem mu natekl a zfialověl, takže vypadal jako starý alkoholik v zimě. "Ale může se stát, že na tebe zapomenu a shniješ tu hlady."
Mark jen tak pro efekt bezmocně zacloumal mříží, ale ve skutečnosti byl rád, že voják s halasným mstivým smíchem odchází. Nebylo to ani pár minut, co se mu konečně v hlavě ozval Rayův hlas, oznamující, že je v pořádku a blíží se na pomoc.
Odstoupil od mříže a obrátil se do jeskyně. Dozadu spadal z okna malý proužek bílého světla, který na hliněné podlaze vytvářel světlý čtverec.
Protože mu nezbývalo než počkat na Raye, rozhodl se, že to riskne a posadí se. Snad tu nejsou žádné krysy. Krysy Stone vyloženě nesnášel.
"Mám štěstí, že jste to vy!"
Tak tato věta Marka vyděsila snad víc než cokoliv jiného v životě. Doprovázená poklepáním na rameno a vyslovena klidným tichým hlasem působila v tomto nepřátelském prostředí jako pěst na oko. Poručík Wagner mohl být rád, že nic jiného u sebe Stone neměl a odnesla to pouze tato nevinná inzultace.
"Ježíš, to jsi ty?" vydechl Mark a pomohl klejícímu policistovi na nohy. "To mě nesmíš takhle lekat! Máš kliku, že jsem tě rovnou nezabil!"
"To je zase den," zaúpěl poručík. "Nejdřív mě unesou nějací banditi s příšernou pletí, pak mě prodají do sexuálního otroctví a můj zachránce mě zmlátí! Musím říct, že je to tu skutečně kouzelné!"
"Ani nevíš jak!"
Stone přeskočil tu zmínku o sexuálním otroctví a řekl mu, jak se sem dostal on. To aby uvedl na pravou míru toho zachránce. Debatu o podivných silách, jimiž vládnou místní vojáci, si nechal na později, zatím to podal jako prostý fakt. Mohl ale oznámit, že opravdová záchrana je na cestě, což náladu v kobce trochu zlepšilo.
Za necelou hodinu do pruhu světla konečně vstoupil povědomý stín.
"Jsi to ty?"
"Ano Rayi!" zavolal Mark nahoru. "Jsem tu s poručíkem. Můžeš nás odtud dostat?"
"Tudy to nepůjde, kolem hradu je spousta lidí. Jdu k vám."
Android se nějakým zázrakem prodral úzkým okénkem a seskočil těch několik metrů dolů k nim. Teprve těsně nad zemí zapojil na chvilku antigravy, aby zmírnil dopad.
"Musíme se proplížit vnitřkem," řekl, sotva doskočil. "Já odlákám pozornost od brány a setkáme se tam. Když všechno půjde dobře, stačí nám pár minut."
Bez další debaty vylomil mříž i se zamčeným zámkem a opřel ji opatrně o stěnu. Měl úctu k cizímu majetku. Vězení bylo kromě nich prázdné, a tak se rychle a bez dalších problémů dostali ke schodům, po kterých vyběhli ven na oválné nádvoří.
"Počkejte tady," ukázal jim Ray za nízkou zídku. "Jakmile uvidíte možnost, zmizte odsud."
Když odběhl za svým úkolem, Stone s Bobem se hned skrčili do stínu za ozdobnou architektonickou zbytečnost a pozorovali kočičími hlavami vydlážděné prostranství.
Dřív než aby to mohlo být součástí Rayovy diverzní akce, přidrkotala se sem hlavní branou kárka, kterou Mark už někde viděl. Teprve když žena-kočí seskočila z kozlíku a odhrnula plachtu, poznal v ní řepou naloženou kárku z farmy.
"Vezou ji k alchymistovi, aby ji zbavil jedu," vysvětlil šeptem poručíkovi, tak jak mu to prozradila nebožka Lucinda. Připojil i krátkou informaci o místní potravinové situaci a skládce, takže uvedl Wagnera do obrazu.
Žena spěšně odkvačila pryč a kárku nechala jen tak stát. Mark se jí nedivil, také by z tohoto tísnivého prostoru nejradši vypadl, ale musel počkat na Raye.
Sotva ženiny kroky utichly, vrátil se na nádvoří temný rytíř. Zběžně náklad prohlédl a pak spokojeně vytáhl z kapsy maličkatou trubku. Přiložil ji k ústům a zadul krátkou břitkou fanfáru, po které se sem okamžitě začali sbíhat vojáci.
Stone se ještě víc přikrčil, protože tuto koncentraci nepřátel by nezvládl. Naštěstí je však nikdo nezahlédl. Vojáci se seřadili do fronty a naši hrdinové zděšeně pozorovali, jak jim rytíř rozdává každému po jedné šťavnaté řepě.
"Chce je otrávit?" vydechl policista. "Nebo co? Musíme jim pomoct!"
"Počkej!" zadržel ho Mark. "To se mi nezdá."
Strážní se jeden po druhém zakusovali do červené zeleniny. Po každém kousnutí následovala prudká křeč, ale nikdo si z toho nic nedělal. Muži si otřeli pěnu od pusy a jedli dál. Teprve po chvilce si Stone všiml, že jim bledne pokožka a oči začínají zářit rudou barvou tak jako rytíři.
"On je netráví!" uvědomil si nahlas Bob. "On je předělává k obrazu svému!"
Agent SDPP přemýšlivě nakrčil čelo. "Tak to mi hlava nebere!"
"Co jako?"
Stone se na poručíka podíval pohledem, který v sobě nesl celou kupu pochybností. "Chceš mi říct," řekl pomalu, "že zdejší král dopuje své vojáky radioaktivní řepou, která je nějakým záhadným způsobem mutuje a vzbuzuje v nich magické schopnosti, a s jejich pomocí chce získat nadvládu nad celou planetou?"

Teď když to Bob slyšel zopakované nahlas, taky mu to přišlo přitažené za vlasy.
"No… jo," souhlasil po chvilce váhavě.
"To je ale hodně odvážná spekulace, uvědomujete si to?"
"Naopak, zapřemýšlejte." Za poručíkovými zorničkami bylo vidět usilovně pracující soukolí myšlenkových pochodů. "Zmutovaná řepa dodává magické schopnosti. Král to svým poddaným zatajil a namluvil jim, že je řepa jedovatá. Uzurpoval tak novou moc jen pro sebe a několik vojáků! A protože potřebuje čím dál tím větší a silnější armádu, dopuje i zbytek mužů!"
"Ďábelsky geniální myšlenka," vydechl Stone. "Jestli mu to vyjde, může si brzy zotročit celou soustavu. A jestli je to megaloman, tak i Pozemskou Unii!"
"Jak tomu zabráníme?"
"Ještě nevím, něco vymyslíme za pochodu. A taky by mě zajímalo, jestli je to náhoda, nebo o tom ten, kdo skládku založil, věděl. Teď se ale nejdřív musíme dostat někam, kde si nás nikdo nevšimne. Až zjistí, že jsme utekli, bude tu pěkně živo. A s nima," ukázal na vojáky s černým rytířem, "já se prát nechci."
"Rayi, tady je pěknej šrumec, musíme se schovat jinde."
"Dobře."
"Tak jdeme. A potichu!"
Poručík se poslušně zvedl a udělal pár kradmých kroků do hlubšího stínu. Opíral se při tom rukou o římsu, za kterou se s Markem kryli.
"Au!" sykl najednou bolestivě a začal zuřivě třepat jednou nohou. "Kopl jsem se do palce! Leží tu nějakej blbej šutr! Kterej idiot to tu nechal?"
"Pšt," zašeptal Stone. "Musíme být ticho."
"Když to děsně bolí," loupl po něm očima Bob, ale snažil se hlas tišit.
"Poručíku," naštval se Stone, "něco mi říká, že chcete být potížista."
"Já?" urazil se osočený. "Chcete mi říct, že za všechny maléry můžu já?"
"Ano," odtušil Stone a smutně pozoroval, jak si Boba všiml jeden z vojáků a míří k němu.
13.
"Víte, ocenil bych, kdybyste si dával větší pozor," řekl Stone lektorsky. "Přiznávám, že i mě se občas něco nepovede, ale vy snad ani nenápadný být neumíte!"
"No dovolte!"
"Ne, vy dovolte," odstrčil ho Mark z cesty, a než si blížící se voják všiml, co se děje, mezi jeho zmatenou, nedovtipnou hlavou a krkem projelo několik milimetrů broušené oceli, které vznikající problém čistě vyřešily. Čistě pouze v obrazném slova smyslu.
Tělo bez hlesu kleslo na zem a Stone ho v pádu zachytil, aby nenadělo rámus. Wagner jen překvapeně zíral na hlavu, která mu přistála v klíně a upírala na něj vyvalené tupé oči. Do poslední chvíle netušil, že je někdo za ním.
"Tak na takovéhle nervy už jsem příliš starý," povzdychl si Mark a otřel si zpocené čelo. Jeho bleskurychlou likvidační akci, která měla předejít zbytečné debatě typu "hej, vy tam!", naštěstí nikdo jiný na nádvoří nezpozoroval. Všichni měli plno práce s pojídáním řepy a následnými křečemi.
Tedy, někdo si nějakého pohybu přece jen všiml. Byl to Markův starý známý.
"Co se to tam děje?" zavolal na ně temný rytíř. Ve stínu a přes celé nádvoří Stonea nepoznal, ale čul neplechu. Obešel kárku a zahrozil směrem k nim. "Jak to, že se tam flákáte? Kde máte být?"
Mark si ruku mrtvého vojáka přehodil přes rameno a chybějící hlavu mu zakryl svým pláštěm.
"Kamarád je nemocný, pane," řekl a natočil se tak, aby mu nebylo vidět do obličeje. "Udělalo se mu špatně." Pak si všiml, jak strážnému zpod tuniky vytéká krev. "Zvrací!"
Pro dodání důvěryhodnosti tělem zatřásl a skrytý poručík ho doprovodil dávivými zvuky.
Rytíř si podezřívavě zapřel ruce v bok. "Opravdu?" utrousil pochybovačně.
"Fakt!" přitakal Stone snaživě. Pod římsou, mimo úhel rytířova pohledu, se mu poručík u nohou třásl a dost ho znervózňoval. Také měl strach. Netušil ale, že se policista třese proto, že mu Mark stojí na prstech ruky.
"Nedělejte ze mě blbečka!"
"To bych si nedovolil, pane!" '
"Já přesně vím, o co tady jde!"
Stone ztuhl.
"Je vožralej jako dobytek!" triumfoval velitel a Stone si nedovolil nesouhlasit.
"Opustila ho přítelkyně," rozvíjel ochotně tuto nepříliš pravděpodobnou teorii. "Úplně z toho chudák ztratil hlavu, jak byl neštastnej."
"Pch, ženský," mávnul rytíř rukou tak znechuceně, jak to dokáže pouze určité procento společnosti. "Odneste to prase na marodku, ať mu dají klystýr!"
Mark zasalutoval.
"Nemůžete mě tu přece nechat," zašeptal mu vyděšeně Bob, v obličeji sinalý strachy, a přisál se mu jako klíště k botě. "Znova mě chytnou!"
"Nedá se nic dělat," sykl Stone a setřásl ho. "Vidíte tamten přístěnek?" ukázal na druhou stranu dvora. "Až vojáci odejdou, schovej se tam. Já nebo Ray vás tam za chvíli vyzvedneme."
Nechal poručíka tisknout se k zemi a vydal se potácivým krokem pryč. Mrtvý voják se mu houpal kolem krku a nohy se mu táhly bezvládně za sebou. Cestou něco nesrozumitelně brblal, ve snaze napodobit opilecké žvatlání.
Nazdařbůh si vybral směr, ale než udělal deset kroků, rytíř na něj opět zakřičel.

"Děláte si ze mě legraci? Řekl jsem na marodku, chlape! Jste snad hluchý!"
Stone přikývl a během nákroku se otočil o devadesát stupňů. Ten původní by ho zavedl k hlavní bráně, bohužel to neprošlo. Velitel už byl s novým nasměrováním spokojený, a tak Stonea pustil ze zřetele.
Mark ho obešel štítivým obloukem, aby se mu nedostal do přílišné blízkosti, a rychle zapadl do prvních dveří, které se mu naskytly.
Byla to chodba na ošetřovnu.
Poznal to, hned jak se nadechl. Slabý zápach dezinfekce by poznal kdekoliv a v jakémkoliv časovém období. Chodba vedla do několika pokojů po obou stranách a na konci se napojovala na další, širší a světlejší.
V pokojích bylo ticho, až najeden tlumený, přesto však nesmlouvavý ženský hlas.
"Nesmlouvejte se mnou," říkal trpělivě, "ten teploměr tam prostě dát musím!"
"Ale zrovna tam?" odmítal kategoricky druhý hlas, hrubý a sípavý. "Tam si ho nedám!"
"Musí to být! Ukazuje nejlepší hodnoty!"
"Ne!"
"Že dojdu pro doktora?"
"Ten mi ho tam taky nedá!"
Rychlé drobné krůčky Marka upozornily na to, že sestra opravdu jde pro pomoc, a tak se přikrčil za ozdobným paravánem. Hned nato ze dveří jednoho pokoje vyšla útlá žena, v ruce bojovně držela starodávný obří teploměr a mířila do hlavní chodby.
Když její kroky odezněly, Stone se potichu proplížil kolem pokojů za ní.
Ostatní nemocní spali nebo letargicky pozorovali strop. Ani tady Stoneovi nikdo nevěnoval zvláštní pozornost. Mark toho využil a sundal si břemeno z ramen. Vojákova mrtvá váha mu dávala docela zabrat.
Jako nejpříhodnější odkladiště nepohodlného nákladu se ukázala skříň na špinavé prádlo asi uprostřed chodby. Mark tam bez pocitu lítosti strážného odložil a teprve teď si uvědomil, že jeho hlavu zapomněl na nádvoří.
Vracet se mu pro ni nechtělo, a tak musel doufat, že si s ní Bob poradí šikovností jemu vlastní.
Když na vojáka naházel dostatečnou vrstvu prádla a ujistil se, že zápach použitých prostěradel hravě přebije i tlející maso, bylo mu jasné, že se na několik dní prozrazení bát nemusí.
Také mu to prozradilo, že jeden z vedlejších účinků řepy je ochabnutí svěrače.
Hlasy blížící se hlavní chodbou mu rozmluvily úmysl vydat se tam, a tak pozpátku zacouval do pokoje pro nemocné.
Skryl se za obrubní dveří a čekal, až se hlasy vzdálí, ať už patřily komukoliv. Vracející se sestra to naštěstí nebyla.
"Vy jste doktor?"
Stone se otočil a zahleděl se do upřímných očí staršího muže. Muž ležel na chatrném lůžku, až po bradu přikrytý záplatovanou houní.
"Ehm… ano."
Jeho oči si Marka dlouho pozorně prohlížely. Zaznamenaly zakrvavené ruce, červený flek na plášti, meč u boku a odhodlaný pohled.
Pacientovi vstoupily do očí slzy.
"Tak jo," vzdychl nešťastně. "Když to musí být…." Na ta slova si odhrnul pokrývku a vystrčil na Marka bílý, kostnatý a svraštělý zadek. "Tak mi tam ten teploměr dejte."
Kapitán Stone z SDPP stál proti mnoha nepřátelům. Pohled do tváře žádného z nich ho tolik nevyděsil, nikdy se ještě nesetkal s nepřítelem, vzpomínky na nějž by ho strašily ve snech ještě dlouhou dobu poté. Až do dnešního dne.
Zavřel oči a počítal do deseti.
Stejně tak lazar. "Už?" ozýval se nedočkavě, když se mu zdálo, že čeká příliš dlouho. Dál než do deseti počítat neuměl, a i tak si tu malou matematiku projel alespoň pětkrát.
"Ale, ale, tak pán se nám umoudřil?" odpověděl mu sladký hlas sestry, jdoucí ruku v ruce s nesnesitelnou vrutovitou bolestí v konečníku. "Už bylo načase!"
Pacient se ohlédl, ale i přes mrákotný závoj mu bylo jasné, že ten milý pan doktor je pryč.
***
Stone klopýtal hlavní chodbou a vší silou se snažil nemrkat. Kdykoliv zavřel oči, vyvstanul mu v duchu ten otřesný pohled. Už nikdy nebudu spát, předsevzal si, a zatlačil tuto vzpomínku hluboko do své mysli.
Otřepal se nechutí.
Na nádvoří se vrátit nemohl, stále ještě z něj byly slyšet hlasité rozkazy temného rytíře.
Chodba, do které se dostal z marodky, zřejmě propojovala celé přízemí hradu, nebo přinejmenším jeho část. Odbočovalo z ní několik menších cest.
Tudy vedla cesta k úniku!
Mark všechny postupně důkladně prozkoumal, ale žádné k úniku nevedly.
Vedly do různých komůrek nebo komnat pro služebnictvo. Našel zbrojnici, další schody do sklepa, stáje, hojně využívanou latrínu a mnohé jiné.
Jako poslední našel dveře do kuchyně.
Nenápadně je pootevřel a nakoukl dovnitř. Kolem velkých kotlů s praskajícím ohněm se pohybovali čtyři kuchaři a kuchařky, na rozdíl od zavedené představy všichni vyhublí jako lunt. Zády k Stoneovi je totiž hlídal jeden voják, který kontroloval, jestli neujídají více, než je v rámci ochutnávání nutné.
Kmitali, až talíře cinkaly, aby měli včas připravený oběd pro zaměstnavatele. Na to, že v kraji řádil hladomor, připravovali skutečně bohatou tabuli. Ležely tu rozprostřené po velkých tácech šťavnaté bifteky, drůbež, zvěřina, ryby a zelenina.

Další mísy přetékaly ovocem, jiné dezerty a cukrovinkami. Ale ta největší, ta byla po okraj napěchovaná krásnou, lesklou a vypulírovanou řepou.
Když bylo jídlo na talířích pečlivě narovnáno, voják ho zkontroloval a spokojeně zamručel.
"V pořádku," pochválil je. "Můžete zavolat sloužící."
Kuchařka rukou zatáhla za ozdobnou šňůrku visící ze stropu a někde v chodbě za Stoneovými zády se rozezvučelo tenké zvonění zvonku.
Mark se vrátil o několik kroků dále do chodby a sledoval, jak se do kuchyně nahrnulo asi deset vypulírovaných mužíků v livrejích a pruhovaných vestičkách se zlatými knoflíky.
V pravidelných několikavteřinových intervalech vybíhali zase zpět, obtěžkáni mísami jídel, a mířili s nimi k velkému zdobnému schodišti, vedoucímu do horních pater hradu.
Jako poslední vyšel sluha s mísou řepy a následoval své kolegy nahoru.
"Rayi, změna plánu!"
"Co se děje?" vrátila se Stoneovi přímo do mozku androidova odpověď.
"Měli jsme trošku problémy, přiřítil se náš kámoš ohniočko. Bob se schoval do přístěnku na nádvoří a já jsem se musel uchýlit do zámku."
"Dobře."
"Dostaň poručíka k Merkurovi, já se připojím později. Budeme spolu ve spojení."
"Co máš v plánu?"
"Zjistit, co se to tu děje. Ta tvoje řepa je evidentně dobrá nejen na potenci!"
"Taky mě napadlo, proč maj místní vojáci tak jiskrné pohledy."
"Bingo! Jo a až najdeš Boba, tak se nediv, že u sebe možná bude mít lidskou hlavu."
"Ještě žes mi to připomněl. Možná bych se i divil."
Stone s úsměvem přerušil spojení. Nemít svého věrného Raye se suchými odpověďmi, byl by jen poloviční agent. A možná by už ani žádný agent nebyl.
Rozhlédl se nalevo a napravo a vydal se nahoru za sloužícími.
14.
Hrad to byl, a to se muselo nechat, krásný. Být tu se školní výpravou, asi by se mu tu líbilo a kochal by se krásami tohoto ohromného panství. Nebo by se možná nekochal, věnoval by se vnadným spolužačkám a jejich specifickým krásám, tak jako to na školních výletech vždycky dělal, ale určitě by tu byl raději než teď, v dospělém věku a na válečné stezce.
Stěny zdobily krásné tapiserie a gobelíny, které dodávaly chladným kamenným stěnám hřejivou atmosféru. Šeď interiéru spolu s nimi rozbíjel i vysoký červený běhoun, který byl přítomný na všech schodištích a chodbách.
Sem tam visel nějaký obraz, světlo a stín dodávaly louče s vyřezávanými násadami a za každým rohem na procházející bafalo nějaké rachotící brnění.
A přesně tak jak na Stonea hrad působil zvenčí, zdál se i zevnitř. Těch rohů tu zkrátka bylo nějak moc. Ale nejen rohů, i chodeb, dveří, schodišť a dalších stavebních prvků.
Mark by se vsadil, že si toto sídlo navrhl nějaký degenerovaný šlechtic sám, a když se mu stavitel nebo architekt odvážili namítnout, že chodba nesmí končit tmavou jámou, dokázal jim opak tím, že je do té jámy hodil.
Daleko před ním pleskaly o tlustý koberec naleštěné papuče sloužících roznášejících jídlo. Mark se držel dost vzadu, aby ho poslední sluha nezahlédl a nevyvolal poplach, zároveň si však nemohl dovolit ztratit ho z očí úplně, protože by se… ztratil.
"Sakra!"
Ano, stalo se mu přesně to.
Mužík najednou zmizel v nějakých dveřích, a i ostatní se doslova rozptýlili. Jejich servilní hlásky se sice odněkud ozývaly, ale rezonovaly všude kolem Markovy hlavy a nedalo se určit, odkud přicházejí.
Stone neztratil hlavu, ani nepropadl panice. Když zavrhl určení své polohy podle hvězd a vynadal si, že cestou netrousil drobečky chleba, zapojil logické myšlení.
Nic ho nenapadlo.
Vydal se tedy chodbou dál, opatrně nakukoval za každý roh a hledal něco, co by mu nějak pomohlo zorientovat se.
Nebylo to nic platné, v tomto hradu byly popřené všechny zákony fyziky i logiky. Jak jinak si vysvětlit množství pravoúhlých zatáček, hvězdicovitě se rozbíhajících chodeb, schodišť končících na začátku sebe samých.
Po horečné půlhodince běhání nahoru a dolů, dolů a nahoru toho měl Stone až nad hlavu a nebyl o nic blíže poznání, než když sem vkročil.
Bylo na čase přiznat si prohru. Bez cizí pomoci se odsud nedostane.
Zastavil se a vyčerpaně se opřel o jeden gobelín, aby si promyslel nejlepší postup. Umělecká tkanina pod ním se však prohnula a Mark spadl po zádech do otvoru ve zdi, který gobelín zakrýval.
"No jistě," ucedil po dopadu. "Divil bych se, kdyby tu nebyla žádná tajná chodba."
Postavil se a podíval se před sebe. Chodba byla vysoká asi jako dospělý muž a široká jen tolik, aby se jí dalo projít s připaženýma rukama.
Vydal se opatrně dopředu, zvědavý, kde chodba končí a komu slouží.
Na jejím konci prosvěcovala uzoulinká linka světla, která sem pronikala škvírou mezi nedoléhajícími dveřmi. Stone k ní přiložil zvědavé oko a spatřil záda s velice pěkně tvarovanou ženskou šíjí.
Dotyčná byla oděná pouze v měkké bílé osušce, která jí během česání sklouzla ze zad a zastavila se těsně pod koncem půvabné čárky, oznamující, kde končí záda.

Hříva okouzlujících blond vlasů spadala na lopatky se skoro dětskou růžovoučkou kůží do té doby, než je útlé ruce se štíhlými prsty zpracovaly do náročného vyčesaného účesu. Žena, kterou sledoval, seděla před zrcadlem a dokončovala večerní toaletu.
Stone se nad sebou zastyděl. Připadal si jako voyer, a to opravdu neměl zapotřebí. Směle proto dveře vykopl, a sotva třísky dopadly na zem, diskrétně si odkašlal, aby jí dal šanci zahalit se.
Blondýna si chladnokrevně přitáhla osušku blíž k tělu, nevzrušeně se otočila a upřela na Marka pohled plný tázavého očekávání.
To nečekal, zkušenosti měl spíš s bojácným výskáním nebo jekotem.
"Promiňte," vypravil ze sebe nakonec tenkým hlasem jedinou větu, která mu přišla na mysl. "Já nechtěl."
"Ty dveře vám strhnou ze žoldu," oznámila mu přísně. "A teď tam přestaňte přešlapovat a pomožte mi obléct se. Šaty leží tamhle," ukázala panovačně na postel s nebesy v koutě pokoje.
Stone, vycvičený od Elsy, automaticky poslechl a oblečení jí přinesl. Konsternovaný z toho, že nevyvolal údiv, ocitl se v podivném duševním rozpoložení, které nemělo daleko ke krizi identity.
"Vás jsem tady ještě neviděla, jste nový?" zeptala se ho během oblékání konverzačním tónem, jakým obvykle mluví aristokracie se svým služebnictvem.
"Ano, madam."
"Dobrá," vzala to na vědomí, a aniž by se po něm podívala, dál si upravovala šaty a vlasy. "Nevíte, co se stalo s mým starým eunuchem?"
Toto pro muže nepříjemné slovo zdvihlo stavidla přehrady pochopení, kousky skládačky do sebe zapadly s přesností na milimetry a Markovi všechno docvaklo. To, proč jí nepřipadal jako hrozba, i když má na uniformě krev a přišel do pokoje poněkud netradičním vchodem. Cítil jakousi mužskou potřebu uvést věci na pravou míru, zároveň ale cítil, že má dokonalé krytí.
Mužská pýcha zvítězila.
"Tak to prr, slečinko," zvolal uraženě a založil si ruce v bok. "To bude nějaká mejlka."
"Prosím?" otočila se na něj překvapeně.
"Já nejsem žádnej eunuch!" bránil se a tvrzení doprovodil výmluvným houpavým pohybem kyčlí. "V tomto ohledu nemám problém a mohu to dokázat."
"A jak?"
"Tisíce děkovných dopisů."
"Achm…"
Když viděl její pochybovačný pohled, přistoupil k ní a políbil ji, jak nejlépe dovedl. Byl to polibek tak sladký a vášnivý, jaký už dlouho nikomu nevěnoval. Celá změkla a nechala ho, ať ukáže, co umí.
Přitáhl šiji blíž k sobě. Ucítil na hrudi dotek jejího pevného těla a jeho ruka sklouzla k zapínání šatů. Byl to patent, se kterým by si jeho zkušené prsty poradily za pár vteřin.
Ale nedovolila mu to. Jemně se vymanila z jeho sevření a sladce se usmála.
"Opravdu nejsi eunuch," potvrdila mu zadýchaně a teprve potom se zachovala tak, jak od začátku očekával.
***
Jestli byl Bob zavřený v přístěnku na hradním nádvoří deset minut či dvě hodiny, to nevěděl. Bál se, připadalo mu to jako celá věčnost. Hlava vojáka, kterou musel vzít s sebou, aby ji nikdo nepovolaný nenašel, ležela v koutě na seně a upírala na policistu vyčítavý pohled. Připomínala mu ty obrázky, na které když se podíváte z jakéhokoliv úhlu, vždycky se zdá, jako že koukají přímo na vás.
Dostal se sem, když skončili vykládání kárky. Jakmile vojáci dostali svoje příděly, zbytek odnosili a v čele se svým zasmušilým velitelem opustili prostranství. Za chvilku potom se vrátila majitelka povozu a odjela s ním zpátky na farmu.
Poručík využil okamžiku, kdy odjížděla, popadl hlavu a rugbyovským kličkováním se rychle přesunul do svého současného úkrytu.
Od té doby tam seděl, ani nedutal, a bedlivě poslouchal, co se děje venku. Škvírou viděl, že se stmívá, utěšoval se, že ho Ray brzy vyzvedne, a chtělo se mu na záchod.
Naposledy byl v lese hned po příletu. To se mu také stalo osudným, právě během tohoto výkonu ho přepadli ti banditi.
Bob byl rád, že na to dosud nepřišla řeč, ono být zajatý s kalhotami na půl žerdi by se v jeho záznamech nevyjímalo dobře. Zprvu si vyčítal, že do místního ekosystému vnesl nějaké nové látky, ale jakákoliv výčitka ho rychle opustila, když se dozvěděl o skládce. Jak se mohl jeho strávený sendvič a kola rovnat radiaci prvního stupně?
Po nádvoří se občas přehnal někdo na koni, také prošla rota vojáků (podle zvuků vojenského rázovitého pochodování), ale jak padala tma, ruch pomalu utichal.
Zakrátko převládly zvuky noci.
Škrabání myších drápků, halasení opilých vojáků z přízemních oken a šumění větru vystřídalo vše ostatní. Čas se dál neúprosně plížil a drásal poručíkovy nervy.
Bobovi se chvilkami zdálo, že slyší tlukot vlastního srdce. Ten se zrychlil, když se najednou blízko dveří jeho skrýše ozvaly kroky. Ocitly se tu tak najednou, ani je neslyšel blížit se. Policista zatajil dech.
Na okamžik všechno ztichlo, kromě bušení v jeho spáncích. Už si chtěl ulehčené vydechnout, když dvířka přístřešku pomalu zaskřípala a v nich se objevila silueta vysokého a statného vojáka.
"Tady jste," řekl potichu a pokynul mu. "Vylezte."
"Rayi, jste to vy?"
"Naštěstí pro vás ano. Ještě nepřišli na to, že jste s Markem utekli z vězení."
"To je dobře. Mám hrozný hlad."

"Nedoporučuji vám cokoliv na této planetě jíst," varoval ho Ray.
"Hm, asi máte pravdu," posmutněl poručík. "Ještě jsem si nezvykl, že místní radiace je vlastně magie."
"Měli bychom jít."
"Nebudeme tu čekat na kapitána Stonea?"
"Ne, má ještě nějakou práci," zavrtěl android hlavou a popohnal ho. "Počkáme až v astronefu."
"Konečně plán, který se mi líbí."
Bob vylezl ven a protáhl si záda. Byl tu zavřený a skrčený v nepřirozené poloze větší část odpoledne a teď se cítil jako znovuzrozený. Na prostocviky ale nebyl čas, Ray ho popadl za rameno a rychlými kroky ho odváděl přes nádvoří k hlavní bráně.
"Co jste udělal se stráží?"
"Nic."
"Nic?"
"Nic," potvrdil Ray trpělivě, pokračoval v chůzi a nepřetržitě se rozhlížel. V hradu se svítilo. V některých oknech byly vidět svícny nebo louče, a tak si museli dát bedlivý pozor, aby jejich utíkající postavy nevrhaly dlouhé stíny.
"Tak jak se chcete dostat z hradu? Vždyť nás chytí!"
"Budu se snažit, aby se to nestalo. Jinak nastane čas pro nasazení takzvaného Stoneova manévru."
"Co je Stoneův manévr?"
"Doufejme, že to nepoznáte."
Android vešel s hrdě vztyčenou hlavou do hlavní brány a poručíka pevně sevřel za biceps. Smýkl jím hrubě před sebe, až muž heknul a překvapeně se na něj podíval.
Jeho zaúpění uslyšela dvojice strážných brány a postavila se jim do cesty.
"Stát!"
"To je v pořádku," řekl android v uniformě vojáka sebevědomě a strkal policistu před sebou.
"Co se děje?"
"Eskorta vězně," oznámil jim a dál postrkoval zajatce ven. "Je to na rozkaz kapitána."
Strážní sklopili svoje halapartny a nerozhodně se na sebe podívali. Rozkazy kapitána, takto temného rytíře, se nikdo nepokoušel zpochybnit. Byl to muž, který si dokázal zajistit autoritu.
"Dobře," povolil to jeden z nich a uvolnil se. Druhý se zachoval stejně jako kolega, byl rád, že nerozhodl on, ale neměl důvod se s ním hádat.
Poručík se uklidnil a nechal s sebou Rayem manipulovat. Když byli asi deset metrů za bránou, první strážný si se zpožděním ještě něco uvědomil.
"Jo, a musíte mi říct heslo!"
"Afghánistán banánistán?" zkusil android.
"Ne, to není ono."
"Tak to nevím!" zavolal přes rameno. "Takže ten Stoneův manévr," zašeptal policistovi, než se strážní na cokoliv zmohli. "Je to poměrně jednoduché. Zdrháme!"
15.
"Vříííísk!"
Mark k ženě přiskočil a pokusil se jí zacpat ústa, ale utišit se mu jí nepodařilo. Naopak, ještě víc jí to rozdráždilo a vší silou ho kousla do prstu.
"Vříííísk!"
Při druhém výpadu a pokusu o zklidnění se jejím ústům vyhnul, podařilo se mu chytil ji zezadu a stisknout za krk. Dával si při tom pozor, aby jí neublížil, ale tiskl dostatečně silně na to, aby pochopila, co je žádoucí. Když nemohla křičet, začala se v jeho sevření všelijak kroutit, až se jí nakonec skutečně podařilo vymanit.
Udělala několik klopýtavých kroku od něj a zlostně se na něj otočila. Z vyčesaných vlasů se jí uvolnil pramen, spadal jí přes čelo až ke krku a v očích se jí divoce blýskalo.
Kolem úst a na krku, tam kde ji držel, se jí udělalo několik nepěkných šedivých skvrn. Stone si zprvu pomyslel, že má od něčeho špinavé ruce on, a tím i jak na ni sáhl, se otřel, ale když se podíval na své dlaně, spatřil na nich lehký povlak narůžovělého prášku.
Nabral špetku látky na konečky dvou prstů a opatrně k ní přičichl. Vydávala lehce aromatickou vůni, která mu přišla povědomá. Teprve když ji lehce olízl špičkou jazyku, poznal v ní pudr. Velice kvalitní značku, jeden z řady, jakou používala i Elza, proto ji znal.
Když teď pohlédl na ženu, uvědomil si, že skvrny nepochází od něj, naopak, to on něco setřel. Vypadalo to, jako by žena na sobě měla masku, kterou porušil. Její tvář pod nánosem kosmetiky byla stejně šedivá jako u temného rytíře.
"Ups!"
"Za tohle mi zaplatíte," vykřikla a její oči nebezpečně zrudly. Nebýt neposlušného pramene jejích vlasů, možná by z Marka zbyl jen škvarek. Takhle se ale ohnivý výboj zastavil o její vlastní vrkoč, a ten jí začal těsně před obličejem hořet.
"Mám rád ženy s jiskrou."
"Pomoc!" vyjekla a běžela zpět do koupelny uhasit se. Stone by jí i pomohl, ale v tu chvíli se do dveří její komnaty přiřítila celá jednotka pobledlých vojáků a sevřela ho ve svém obklíčení.
Musel opět kapitulovat před tím kouzelným způsobem místních obyvatel.
Strážní ho drželi bez hnutí, dokud se žena nevrátila. Z obličeje měla setřené všechny zbytky pudru, takže byla vidět odporně zašedlá pleť. Polovina kdysi krásných vlasů byla ohořelá a šaty na ní celé mokré visely.
"Netušil jsem, že tady letí punk," poznamenal zatčený a pomysle si, kdy už konečně dospěje do stadia, kdy si odpustí

zbytečné přitěžující poznámky.
Její výraz připomínal smrtku. Její zevnějšek po Markově zákroku ostatně také.
"Jste v pořádku, Vaše Jasnosti?" oslovil ji velitel hradní stráže a udělal pukrle.
"Uvrhněte ho do nejhlubší kobky, jakou máme!" přikázala mu nenávistně. "Ale neubližujte mu, o to se postarám sama! Nejdřív ho vyhladovte!"
"Máme příkaz vašeho pana otce odvést zajatce k němu," troufl si muž odporovat.
"Proč?"
"Při vší úctě, to nevím, Vaše Veličenstvo. Obvykle se mi se svými plány nesvěřuje."
Princezna se chtěla za tu drzou poznámku začít vztekat, ale pak si to rozmyslela a odpustila mu. Nepovažovala za vhodné vyvolat ve svém stavu scénu, a přitáhnout tak pozornost sprostých vojáků.
"Jo, můj šéf je taky takovej divnej pavouk," ozval se Stone, kterému se zdálo, že si ho nikdo nevšímá. "Taky ten váš puntičkářsky lpí na hlášeních?"
Strážný od hrubě šťouchnul kvůli poslušnosti, ale v očích se mu zobrazil záblesk sympatie.
"Tak ho odveďte," propustila je tedy princezna s mrazivým sebezapřením a sjela Marka pohledem, který mu většinou věnovaly ženy, které ho chtěly zabít, nebo ty, které se s ním chtěly vyspat. "Dělá se mi z něj špatně."
"Ano, madam," zasalutoval velitel a kohorta bodyguardů Marka vystrkala ven. Tam se všichni seřadili do dvojstupů, zajatce uzavřeli mezi sebe a v šiku rázovali dalšími a dalšími chodbami.
Protože Stone tady ztratil orientaci už dávno, neměl sebemenší ponětí, kam s ním míří. Věděl jenom, že stoupají do několika pater a jdou po různých schodištích, až zastavili před vysokými dřevěnými dveřmi s vyřezávanými ornamenty, zobrazujícími šťastný život venkovanů.
Dveře se zeširoka otevřely a Mark s doprovodem vstoupil do trůnního sálu hradu.
Byla to ohromná místnost s klenutými stropy, vitrážovými okny a koberci. Na každém metru místnosti byl nějak zastoupen luxus, hojnost a bohatství. Byly tu vitríny s vyleštěnými šperky, stříbrná brnění, drahé tkaniny, knihy, obrazy různých šlechticů a králů, jeden picasso a akvárium se zlatými rybičkami.
Na konci byl na malém vyvýšeném pódiu zlatý trůn, nevkusně přeplácaný ozdobami, korouhvičkami a jinými motivy, a na jeho sedadle položená královská koruna, která by mohla dělat dvojče té, kterou znal Stone z pozemského Muzea staré Anglie.
Král sám stál k příchozím zády, měl mírně rozkročené pokrčené nohy, sklopenou hlavu a něco držel v nikách. Takhle zezadu to vypadalo, jako když močí, ale to se nezdálo moc pravděpodobné.
"Hned se vám budu věnovat," zavolal král, stále ještě zády k nim, a soustředil se, ať už měl před sebou cokoliv. Po chvilce se jako by odhodlal a něčím švihl.
Zpod jeho nohou se vykutálel malý bílý míček a pokračoval po koberci k tunýlku vyrobenému z naklopené helmy. Už po cestě ale bylo jasné, že nemá šanci se do ní trefit.
Jeho křivá trajektorie se ale najednou nějakou silou opravila a míček zaletěl do otvoru jako po másle.
"Deset z deseti!" zajásal král a potěšené rozhodil rukama. Mark v jeho ruce poznal minigolfovou hůl.
"Ale to je podvod," neudržel svůj diskutabilní smysl pro fair play.
Vojáci ztuhli.
Král pomalu spustil ruce dolů a hůl si vložil do podpaží. Pak se otočil. Jestli tohle byl tentýž král, jakého Stone viděl na portrétu v hospodě, tak to tu bylo ještě horší, než čekal.
Monarcha měl kamenný výraz, prostý sebemenší emoce. Jeho až černá kůže nesla stopy prasklin a vředů. Jediné, co mu zůstalo z dob, kdy byl dobromyslný stařík, byly vlasy a vousy.
"Pan Stone, předpokládám?" pronesl tázavě. "Z SDPP."
***
Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř. To platilo odedávna a bude to platit ještě v době, kdy Ray s poručíkem budou dávno mrtví. Jen doufali, že ta doba ještě nějakou dobu nepřijde.
Utíkali z kopce od hradu směrem do městečka. Android policistu doslova vlekl za sebou a přemýšlel, jestli má letět nebo nemá. Zavrhl to, protože nevěděl, čím vším tu disponují, a pokud věděl, mohl se tu objevit klidně i helijet. Také jim nechtěl ukázat, kterým směrem je zaparkovaný modul z Merkura.
Za jejich zády se rozezněl hlas trubky svolávající vojáky do zbraně. V přízemí hradu se rozsvítila okna kasáren. Ray odhadoval, že během několika minut budou mít v zádech celou jízdu. Jejich jedinou šancí bylo rychle zmizet ve tmě. Noční město jim tuto možnost nenabízelo. Jeho ulice byly osvětlené loučemi a pochodněmi, jejichž zlatavá záře halila domy do světlého pohádkového hávu.
Uprchlíci přeběhli most a dostali se na náměstí, kde se během dne odehrával trh a bitka. Naštěstí tu nebyly ani žádné ženy, a tak se mohli pohybovat bez nebezpečí uječení. Pohled na několik opuštěných kárek parkujících před krčmou vnukl Rayovi nápad.
"Umíte jezdit na koni?"
"No, už jsem na něm jel," připustil Bob. "Naposledy dneska ráno."
Android si vybavil pohled na spoutané tělo přehozené přes hřbet koně banditů.
"Ano, ale už jste někdy koně sám řídil?"
"Ne."
"To se naučíte."
"Kdy?"
"Za jízdy." Rychle vypřáhl dva koníky z jejich postrojů a probuzení hřebečci byli náhle bujní a plní energie. Než se poručík nadál, Ray ho na jednoho z nich vysadil a koně plácl do zadku. Zvíře zafrkalo a dalo se do nekočírovaného

běhu.
Android vyskočil na druhého oře a vydal se za nimi. Kousek za městem je dohnal a během další chvilky už jel vepředu. Poručíkův kůň vděčně přijal jeho vedení a poslušně klusal v jeho stopách. Za okamžik projeli kolem řepné farmy a dál už se ztratili ve tmě.
Orientaci v terénu jim ulehčil Rayův dokonalý zrak, vybavený samozřejmě nejmodernějšími prostředky pro noční vidění. Když se během divoké jízdy ohlédli, za obzorem spatřili probleskující záři. Také pronásledovatelé vládli umělým světlem a drželi se jim v patách.
Cesta je vedla neomylně zpět k lesu. Zvířata vycítila jeho blízkost a začala se chovat nepokojně. Lucinda měla pravdu, když tvrdila, že z něj jde něco zlého.
Najednou jim nad hlavami něco zahučelo a vzduch se zavlnil horkem.
"Co je to, drak?" polekal se poručík, jehož kůň se začal plašit a stavět na zadní.
"Ne, to není drak," zamumlal Ray. "To je daleko menší zvířátko."
***
Zapírat nemělo cenu.
Po prvotním šoku Mark přikývl. Rychlé spojení s Rayem mu potvrdilo, že odsud vítr nevane a jeho kolega i s poručíkem jsou zatím v pořádku, přestože na útěku. Odkud se jeho informace vzaly, to bylo otázkou za všechny prachy.
Detar ke Stoneovi přistoupil a pevně stiskl držadlo golfové hole. Vojáci udělali krok vzad, aby také jednu neschytali, a Mark se se zavřenýma očima připravil na ránu.
Místo toho mu král vložil hůl do ruky a řekl: "Ukažte mi to."
Stone zamrkal. Měl v družstvu Služby handicap 5,5. To znamenalo, že mohl stát se zavázanýma očima na jiném patře, než byla jamka, a stejně se trefil.
Instinkt mu našeptával, aby dnes zvolil jiný přístup. Došel si pro míček, zaujal základní postavení a lehce odpálil. Jako na potvoru, také dnes se trefil, přestože se snažil zkazit to.
Nicméně krále to nepobouřilo. Vypadal zaujatě a studoval Stoneův postoj.
"Musíte mít v kolenou pružnost," poradil mu Mark. Detar přikývl, převzal od něj zpět své nádobíčko a pohybem ruky si přivolal míček z jamky. Telekineze patří mezi základní projevy magie.
Mechanicky několikrát naprázdno zopakoval pohyb, který mu předvedl, a teprve potom hlavicí hole ťukl do míčku.
Stone se dal na modlení a byl vyslyšen. Míček se poslušně dokutálel do helmy, bez nějakého viditelného vnějšího vlivu.
"Jo!" zaradoval se král a udělal pěstí vítězné gesto. "Děkuji vám, pane Stone, pověsti o vás nelhaly. Jste skutečně mužem mnoha talentů."
"Jak víte…"
Detar zdvihl ruku a Marka přerušil. "O tom si můžeme promluvit u večeře."
Vojáci naklusali k dveřím na boku místnosti a otevřeli je. Za nimi byla jídelna s dlouhým stolem uprostřed, obtěžkaným jídlem z kuchyně. Byla tu i mísa s řepou.
Stone s králem a jeho muži vstoupili dovnitř a přítomní povstali na znamení úcty ke svému vladaři. Mezi stolovníky bylo mnoho šlechticů, knížat a vévodů se svými ženami a na jednom z čestných míst u čela stolu seděl řidič galdorského raketoplánu, albín.
16.
Zvuk podobný stíhačce letící nízko nad povrchem se rychle vzdaloval, ale splašení koně se s jeho odezněním neuklidnili. Vyhazovali jako šílení kopyty do vzduchu, a tak nezkušenému jezdci jako byl poručík se nemohlo podařit udržet se na něm.
Spadl jako pytel brambor hned po prvním hřebcově oklepání a nosem se zabořil do hlíny. Rayův kůň se také snažil vší silou zbavit jezdce, ale dokud se android nerozhodl, seděl na něm jako přikovaný.
Jakmile seskočil, aby pomohl policistovi, oba koně zaržáli a obrátili se tryskem zpět k městu. Do lesa by je už nikdo nedostal, nehledě na ten obří přístroj, který jim před chvilkou přeletěl nad hlavami.
"Co to tedy bylo?"
Ray mu pomohl na nohy a sledoval rychle se vzdalující zadky koní. "Včela."
"To nemohla být včela, tohle bylo obr… Jo vy myslíte tu Včelu?"
"Jo."
Chvilka chmurného mlčení se zdála být namístě. Mohli bojovat proti jednomu nepříteli, ale nemohli se postavit najednou dvěma silným protivníkům.
"Jak to, že nás přístroje Merkura nevarovaly?"
"Nad tím ani nechci uvažovat," odtušil Ray. "Problémy se spojením jsme měli už předtím, když jsme chtěli poslat zprávu generálu Khovovi. Musíme pokračovat a dostat se do lesa dřív než oni," ohlédl se za záda na blížící se pronásledovatele.
"Ale tam přece letěl ten člun!"
"To je druhý důvod."
***
Stone přivřel oči do štěrbinky a ostřížím zrakem pozoroval albína, tak jako dravec hledí na svoji kořist. Muž se sebevědomě usmál a pozdvihl mu ironicky na pozdrav svojí číši s červeným vínem.
"Jak vidím, vy dva už se znáte," okomentoval to Detar a vojáci odvedli Marka ke stolu. Museli ho provést kolem sedících šlechticů, Mark si při tom připadal jako trofej, kterou se lovec chlubí před svými přáteli.

"Pan Gore mi o vás poskytl skutečně hodnotné informace, ale neříká se tam, že umíte hrát minigolf," hovořil při tom král, který se ke svému místu ubíral z druhé strany a povídal si se Stonem přes vršky hlav poddaných. "Když jsem to v holovizi, daru od pana Gorea, viděl někoho hrát, okamžitě jsem té hře propadl. Jsem rád, že tu máme někoho, kdo mě to konečně může pořádně naučit!"
Oči přítomných si Marka pozorně prohlížely. Vojáci ho usadili naproti albínovi, přistrčili mu tác s jídlem a odešli. Kromě jejich velitele, který měl zodpovědnost za vězňovo chování a zůstal stát za jeho zády.
Král usedl do čela stolu, kde zůstávalo volné ještě jedno místo, a prázdná židle také byla po Markově pravé ruce. Tu obsadil černý rytíř, vynořivší se jako vždy odnikud. Jestli byl překvapený Markovou přítomností, nedal to na sobě znát.
"Není nad to, povečeřet s lidmi, které máte rádi," poznamenal Stone a mrkl na albína. "Tenhle šachovnicový zasedací pořádek dodržujete pravidelně?"
Albín se hrdelně zasmál. Oproti svému slizskému zevnějšku s uhlazenými vlasy měl překvapivě příjemný hlas. "Vy a vaše hry, kapitáne Stone. Ani si neuvědomujete, jakou to dává vašim nepřátelům výhodu. Jste tak předvídatelný, až to uráží!"
"Vy si tady hrajete na kouzelníky a mně vyčítáte, že jsem dětinský? Není to ironie?"
"To, čemu vy říkáte hra nebo dokonce ironie, tomu já říkám urychlení evoluce," vložil se do toho Detar, který sice nevěděl, co ironie znamená, ale stejně se mu nelíbil zvuk toho slova.
"Evoluce?" podivil se Mark. "Kouknul jste se v poslední době do zrcadla?"
"Vedlejší účinek, který brzy pomine," odbyl ho král. "Ta cena je směšná v porovnáním s tím, co získáme."
"Co získáte? Otrávenou půdu, pochybné ekvilibristické dovednosti a vstupenku na soutěž potrhlých diktátorů? Můžu vám dát nějaké kontakty."
Albín udeřil pěstí do stolu a vycenil sadisticky zuby. "S vámi si poradíme i bez magie!"
"Výborně!" zajásal král a zatleskal. "Co takhle dát nějakou soutěž!"
Stolovníci zvědavě vzhlédli od svých pokrmů a soustředili se na čelo stolu, kde proti sobě seděli dva královi hosté. Lidé se vždycky při jídle rádi koukají na něco, co jim zlepší trávení.
"Co to bude?" zajímal se Detar. "Nějaká karetní hra? Nebo snad domino?"
"Domino by se k tobě hodilo," sykl Stone na albína. "Ale co takhle obyčejnou staromódní páku, frajere?"
"Beru." Frajer smetl dolů hřbetem ruky tácy i ubrousky a podal Markovi ruku, loktem opřenou o dubovou desku stolu. Ten ji přijal a oba se zapřeli.
Hra začala. Jen málokdo z povzbuzujících v sále věděl, že vítěz bere všechno, nejenom prestiž.
Jeden druhému se vpíjeli do očí a okolní svět pro ně přestal existovat. Bylo to velice osobní a ani jeden z nich se nehodlal nechat vyrušit z koncentrace. Svaly se napínaly, čela se potila, ale zaklesnuté ruce se ani nehnuly.
Do fandění hostů na nádvoří zahlaholila venku polnice. Dveře do jídelny se otevřely a vstoupil posel. Rozhlédl se po rozjařených lidech, zaznamenal soupeřící dvojici a pak přistoupil k Detarovi, aby mu něco pošeptal.
"Vida, vaši přátelé už jsou také na světě," oznámil král radostně ve spolek a hlavně Markovi. "Je jen otázkou času, kdy se k nám připojí. Dneska máme dobrý den!"
Sluha mu ještě něco tlumeně špitl.
"Aha," posmutněl monarcha. "Takže, ještě je nemáme, ale víme, kam utíkají."
"Dovolte, abych se o to postaral osobně," zdvihl se černý rytíř a temně dodal: "Rád bych odčinil svoji chybu, když jsem dovolil, aby utekl pan Stone."
"Vem si klíčky od mého člunu," ušklíbl se albín. "Parkuju na zadním nádvoří."
Mark všechno slyšel, a byla to právě starost o přátele, která ho zradila. Ohlédl se na saturovaného rytíře potěšeného novou hračkou, a na tu chvíli albín čekal. Zabral vší silou, jakou posbíral ve svých šlachovitých pažích. Stone zaváhal, jeho ruka povolila a surově dopadla hřbetem na stůl.
Prohrál.
Šlechtici jásali a vykřikovali.
Albín se vítězně vymrštil a chytil překvapeného Marka za tuniku. Chystal se ho udeřit pěstí do obličeje, ale král ho rozhodným gestem zarazil.
"Ale no tak, pánové, jsme přece gentlemani!"
"Jsou to chladnokrevní vrazi, Vaše Veličenstvo," odsekl Stone a mnul si pohmožděné rameno. "Časem sám poznáte, komu jste se to zaprodal."
"Díky lidem, jako je pan Gore nebo tady jeho kolega Mr. Whi-te," odpověděl král a ukázal na albína, "se nám za pár akrů lesa otevřely obzory, o jakých by se nám ještě celá staletí ani nesnilo."
"Tak proč řepu nejedí všichni lidé? Proč jim ji nerozdáváte a krmíte jí jen vojáky?"
"Prostí lidé by to nepochopili a neuměli by s tou mocí náležitě naložit. Děláme to pro jejich dobro."
"Dobro? Za jakou cenu?"
"Několik vedlejších příznaků otravy a pár obětí z řad civilistů. Za pár let si na to lidé ani nevzpomenou. Budou mít spoustu práce s utrácením svých peněz."
"Dovolte mi, abych vám položil dvě otázky."
"Prosím," pokynul Detar blahosklonně. "Jak je libo."
"Nebude vadit, že ti lidé budou mrtví? Muži zahynou ve vašich zbytečných válkách a ženy tu zatím zemřou hlady, protože na zamořené půdě nic neroste? Zatímco vy a vaše rodina budete hromadit bohatství a zásoby? Nejste nic než zvířata, a vy jste starý pomýlený hlupák!"
"Ano, máte pravdu," zamyslel se král a nakrabatil starostlivě čelo. "Co se dá dělat," mávl nad tím po chvilce přemýšlení

lhostejně rukou a napomenul ho. "To, co jste řekl, nebylo moc gentlemanské. Teď ho, prosím, můžete udeřit," požádal albína.
Bledý muž se nenechal pobízet a hbitě vyskočil. Popadl Marka, přetáhl ho přes stůl k sobě a praštil ho pěstí pod bradu, až kapitán SDPP odletěl na podlahu. Albín se nad něj postavil a hrozivě se rozkročil.
"A ta druhá otázka?" houkl na něj posměšně.
Stone si otřel koutek, z kterého mu vytékala stružka krve, a prohlédl si červenou skvrnu na ruce znaleckým pohledem. Pak zdvihl oči a nevinně se na něj podíval. "Ty se fakt jmenuješ White?"
***
"Alespoň jsme mohli jít po cestě, ne?" zanadával Bob, když už se po několikáté natáhl jak široký, tak dlouhý přes nějaký kořen. Neviděl ani na krok a pohyboval se tmavým lesem tak, že se držel Raye za šos vojenské tuniky jako slůně ocásku své matky.
"Říká vám něco donucení nepřítele k srovnání podmínek?"
"No jo, vždyť už mlčím."
Tím, že se trmáceli lesem, donutili ke stejnému postupu i pronásledovatele, kteří je tak nemohli sledovat na koních a museli zpomalit svůj postup.
Rayův náskok se zase začal pomalu zvětšovat. Klestil si cestu cestou necestou, s robotickou pravidelností postupoval metr za metrem a blížil se k modulu. Daleko za jeho zády se co chvíli ozývaly výkřiky pronásledovatelů, naříkající nad vypíchnutím oka nebo zlomením končetiny.
Poručík se neustále znepokojeně ohlížel, což vedlo k tomu, že vykřikoval taky a ulehčoval vojákům situaci tím, že je upozorňoval na směr.
"Tiše!" sykl Ray. "Už jsme skoro tam."
"Ještě několik kilometrů a zlomím si obě nohy!"
"Jestli nezmlknete, zlomím vám je já."
To byla první hrubost, kterou policista za celou dobu strávenou ve společnosti výsadku SDPP slyšel od androida. Tohle byla spíše parketa Marka Stonea.
Zatímco si policista brblal něco o tom, že všichni agenti jsou stejní, mezi stromy začal prosvětlovat kužel světla. Jeho zdroj byl na pasece, kde zanechali modul z Merkura.
Poslední kilometr šli opravdu po špičkách. Hlasy za nimi postupně odpadávaly, a tak nebylo slyšet nic než praskání větviček pod jejich nohama.
Na travnatém prostranství parkovala vedle modulu astronefu Včela. Byla to tatáž, jaká jim před několika okamžiky proletěla tak nízko nad hlavou. Pakliže by se Ray podivoval nad tím, proč si její pilot nedává pozor, aby ho nikdo nezahlédl, ani nedodržuje bezpečnost letového provozu, přestal by ve chvíli, kdy pilota spatřil.
Před otevřenými dveřmi přešlapoval temný rytíř. Čistil si svůj meč s elegantní modročernou čepelí a krátil si chvilku pískáním nějaké místní odrhovačky. Světlo z člunu dosahovalo do okruhu několika metrů, za touto výsečí byla barva noci stejně černá jako rytířův plášť.
Šlechtic se nudil a evidentně na ně čekal. Po chvilce ho něco napadlo, přešel k Markovu modulu a opatrně přiložil špičku meče ke spáře ve dvířkách. Pak ji tam zarazil a pokusil se ji ohnout.
Android nevěřil tomu, že se někdo pokouší vypáčit dveře z materiálu, který musí vzdorovat vesmírnému vakuu, ale rytíře omlouvala zřejmá nezkušenost. Soudě podle amatérského řízení Včely i neznalost.
"To mu nemůžeme dovolit," zašeptal policista. "Co uděláme?"
"Nedovolíme mu to."
Ray vystoupil ze stínu lesa, vstoupil do světla. Poručíka nechal za sebou i s jejich věcmi, nechal si pouze meč.
Rytíř zaznamenal jeho přítomnost a přestal se pokoušet dobývat do modulu. Vytrhl meč ze dveří, ale nezaujal bojový postoj, jak android očekával, ale klidně zbraň zasunul do pochvy. Místo toho se mu rudě zalesklo v očích.
Elektronické spoje jsou rychlejší než lidské myšlenky, a proto Ray pochopil včas, k čemu se voják vládnoucí magickými schopnostmi chystá. Zapnul svůj antigrav dřív, než paprsek vyšlehnuvší z planoucích očí dorazil a vznesl se bezpečně nad něj. Pod ním začala okamžitě hořet tráva.
Temný pán překvapeně zíral, jak se jeho kořist vznáší ve vzduchu. Uznale se usmál, ale nebyl to laskavý úsměv.
Pomalu si odepnul kovovou sponu, která mu držela plášť na ramenou, a odhodil ho. Pak si upravil prsty v kožené rukavici, roztáhl ruce dlaněmi dolů a lišácky mrkl.
Elegantně se vznesl na Rayovu úroveň, asi pět metrů nad zem, a zůstal tam proti němu viset. Také nevypadal, že by mu to dělalo velké problémy.
Jen vyndal meč a připravil se do bojové pozice. Čekal.
Nemusel dlouho.
17.
Android zaútočil jako první. Rozletěl se vzduchem naproti rytíři a švihnul proti němu mečem. Muž jeho výpad vykryl a dál se klidně vznášel na místě. Kov hlasitě zařinčel a na zem hluboko pod nimi se sneslo několik jiskřiček.
"Nic lepšího nemáš?"
Ray přešel jeho posměšný pošklebek a prstem mu naznačil pojď si pro mě. Rytíř se dvorně uklonil, prokřupl si klouby a ledabyle naznačil falešný útok.
Zezdola bylo vidět, jak se Ray pohnul do strany, aby byl připravený opětovat ránu, ale tím se dostal přesně tam, kde ho protivník chtěl mít. Ještě než pohyb dokončil, na místě ho už čekalo připravené ostří černého meče a rozřízlo mu vojenskou tuniku až na kůži. Jen díky jeho rychlé reakci se nestalo nic horšího.
Než se rytíř rozmáchl k druhému bodnutí, android udělal salto dopředu, při kterém se špičkou nohy odrazil od

nepřítelovy hlavy a zamířil ještě výš.
Šlechtic vztekle zařval a otočil se za ním. V tu dobu se ale Ray už vzdálil do bezpečné vzdálenosti a čekal na další výpad. Svist zbraně pročísl vzduch a s mečem nad hlavou se rytíř dal opět do pohybu směrem ke kořisti.
Na kraji lesa pod nimi ten vzdušný souboj pozoroval mladý policista. Nic podobného v životě ještě neviděl a pravděpodobně už ani nikdy neuvidí.
Pod hvězdnou oblohou létali bez jakéhokoliv vybavení dva muži. Jeden díky svým vestavěným antigravům a druhý za pomoci nadpřirozených sil. Země se na konci dotkne už jen jeden, protože remíza nepřicházela v úvahu.
Čepele jejich zbraní, naostřené těmi nejlepšími řemeslníky, se míhaly vzduchem rychlostí tak závratnou, že lidské oko zachycovalo jen odlesky světla, které se lámalo od Včely.
Vznešené a elegantní pohyby připomínaly tanec. Rána za ranou dopadaly z nejrůznějších úhlů, ale protivníci jako by vždy dokázali předvídat úmysly toho druhého. Kovové zvuky svištěly všude kolem, nikdo nedokázal získat převahu a sebeodvážnější výpady končily neúspěchem.
Android takhle mohl pokračovat donekonečna, ani černý rytíř se nezdál být vyčerpaný. Přestali jen na okamžik, to když mezi ně vletěl pomýlený netopýr a s pískotem se mezi nimi chvilku motal.
Tenhle souboj neměl žádnou strategii, byla to jen sestava plavných otoček, salt a výkopů ve vzdušné akrobacii, které přicházely instinktivně přímo do končetin, aniž by se hlava mohla nějak zapojit.
Jen jednou projevil rytíř trochu nepozornosti, když Rayovi dovolil, aby se vznesl o několik decimetrů nad něj. Android využil pomíjivého postavení a kopl protivníka do hrudi. Ten odletěl o několik metrů dozadu a na okamžik pustil z ruky meč.
Zbraň mířila čepelí napřed dolů do tmy, ale uprostřed pádu ji nějaká síla zastavila, a jako když se odrazí od trampolíny, vrátila se zpátky do ruky svému pánovi. Jako by jedno kouzlo nestačilo, rozhodl se rytíř, že si pomůže dalším, a svůj meč rozdělil na dva.
Ray začal couvat.
Rytíř beze spěchu mířil k němu a s oběma meči se pochlubil náročnou šermířskou sestavou. Když skončil, krása smrtících čepelí směřovala přímo na androidovo srdce.
Během ústupu se dostali nad kraj lesa, a tak toho Ray využil a sestoupil až do větví špiček stromů. Na okamžik ztratil protivníka z dohledu, ale ten se hned přizpůsobil a slétl za ním. Jakmile android pod nohama ucítil silnější větve, vypnul vznášení a rovnováhu udržoval jen svými stabilizátory.
Na větev protějšího stromu seskočil rytíř. Bylo to akorát tak daleko, aby na sebe dosáhli hroty svých zbraní, a okamžitě začala další výměna. Tentokrát se dolní poloviny jejich těl ani nepohnuly a veškerý pohyb obstarávaly jen ruce.
Krásná práce zápěstím trvala několik minut, na jejichž konci strom postrádal veškeré větve v okruhu tří metrů. Všechny je osekali v touze konečně zasáhnout protivníka. Rayův dokonalý zrak zaznamenával rytířův pohyb zpomaleně a sledoval, jak se za ostřím jeho mečů ve zpomalené realitě vlní vzduch, a vyhýbal se jim s časovým předstihem.
První úspěch zaznamenal rytíř, když se mu podařilo Raye skopnou o několik metrů dolů.
Androidovi, který byl zrovna v záklonu a vyhýbal se jedné ráně, podjely nohy a sklouzl. Zastavil se v listí, až asi dva metry nad zemí. Šlechtic mrštně jako opice přeskakoval po větvích za ním, ale než se nadál, Ray vyrazil opět proti němu. Vyběhl kolmo po kmeni stromu, cestou ho odrazil, a když se dostal až na špičku, tak vylétl zase do volného prostoru. Rytíř okamžitě za ním, udělal ve vzduchu otočku kolem své osy a se supermanovským švihem se rozehnal proti protivníkovi. Přestal si hrát, teď už to chtěl skončit.

Dole na zemi zatím poručík nevycházel z údivu nad krásou souboje a obdivoval prvky tradičních čínských bojových umění, které se do něj promítly.
S hlavou zdviženou k obloze pozoroval temné stíny zapálených bojovníků, a když se souboj přemístil do lesa, utekl k modulu. Rychle ho otevřel, našel příruční dezintegrátor a vyběhl zase ven.
Postavy vysoko nahoře se zase spojily v jednu a policista nepoznal, na kterou má zamířit. Tady dole byl k nepotřebě.
Náhle se jedna postava oddělila a zamířila střemhlav k němu. Oháněla se před sebou mečem a poručíka napadlo jediné možné vysvětlení. Rytíř změnil cíl.
Zamířil na něj a vystřelil.

Byl to Ray, kdo si všiml poručíka dole před modulem. Podařilo se mu dostat útočícího rytíře od sebe, a aby získal rychlost, napřáhl před sebe meč a rozrážel jím vzduch.
Šlechtic zaváhal, ale pak se vydal za ním.
Paprsek syté energie, který od modulu vyrazil, překvapil oba letce. Android ihned strhl ovládání antigravů do strany. Díky svým reflexům se energii vyhnul a nastavil jí svůj meč. Koncentrovaný proud se odrazil od naleštěné plochy čepele a Ray ji odrazil na protivníka. Černý rytíř za letu tak bleskurychlé reakce neměl a paprsku se už vyhnout nestihl. Zasáhl ho přímo doprostřed plátu koženého brnění na hrudi. Během sekundy se obrys letícího těla změnil v obláček prachu, který pokračoval na cestě vzduchem, ještě několik metrů držel tvar lidského těla a teprve pak se rozpadl. Stalo se tak dřív, než utichla ozvěna rytířova vyděšeného výkřiku.
Poručík sklopil hlaveň dezintegrátoru.
Ray přistál, udělal několik rychlých kroků k němu, zbraň mu sebral a zajistil ji.
"Asi by se slušelo vám poděkovat," řekl. "Takže děkuji."
***
Stone vstal z podlahy a dobelhal se zpět ke stolu. Docela ho mrzelo, že se albín nenechal vyprovokovat a na jeho drzou poznámku zareagoval pouze ledovým pohledem. Pak Stonea ignoroval a posadil se na své místo u Detara.

"Zanechme kočkování a vraťme se zpět k vážné práci," uklidnil stolovníky monarcha. "Chtělo by to trochu přátelštější atmosféry, že?" zeptal se a znovu zatleskal. "Hudba!"
Aristokratická společnost u stolu, která se na okamžik během zápasu propadla do téměř fanatického transu a chovala se jako rozdováděná zvířata, si vrátila na klín ubrousky a nasadila masku civilizovaných lidí.
Za okamžik nebylo znát, jaká zvířecí agresivita se za jejich zdvihnutými nosy skrývá. Četa sloužících v hlubokém poklonu vyčistila podlahu od zbytků a střepů a na stole se objevily další tácy a mísy.
Do místnosti se nahrnulo také několik hudebníků s nástroji a spěšně usedli na miniaturní židličky u stěny pod královskou zástavu a vlajkoslávu. Sotva se usadili, vytáhli nástroje z pouzder a začali hrát. Hudba podmalovávala hovor a v Markovi vytvořila pohodový hřejivý pocit.
Ten však jako by mávnutím kouzelného proutku rozmetal příchod vichřice, neboli princezny. Žena se musela celá převléknout, znovu namalovat a na hlavě měla turban, zakrývající podstatnou část temene. Když vešla do jídelny a spatřila Stonea u stolu vedle Detara, zatvářila se jako šílená a dupla si.
"Otče, proč není tento… násilník ve vězení?" dožadovala se. "Já s ním u stolu sedět nebudu!"
Stone se nadechl, aby jí odpověděl nějakou břitkou poznámkou, nic však neřekl. Nebylo by to moc moudré z hlediska jeho bezpečnosti.
"Pan Stone nepatří do našeho primitivního světa, dcerunko," řekl král. "A proto nám bude ještě moc a moc užitečný. Přece nechceš až do smrti hnít na této planetě, když ti bude patřit celá galaxie."
Už je to tady, megalomanské myšlenky nabírají na intenzitě, pomyslel si Mark a naplánoval si při tom plán na svoje vysvobození. Teď mi to bude půl hodiny vysvětlovat a nakonec mě zachrání Ray. Doufám.
Princezna se zavrtěla jako rozmazlené dítě, které neví, jestli by radši jahodovou nebo malinovou zmrzlinu, ale pak si trucovitě sedla vedle albína a spokojila se s tím, že na Stonea vrhala vražedné pohledy.
"Dnešní večeři pořádám na počest svého přítele, pana Gorea," zahájil Detar proslov. "Přestože se nemohl zúčastnit osobně, je zde s námi jeho nejbližší spolupracovník pan White, aby nám vyřídil jeho srdečné pozdravy."
Patolízalský vlažný potlesk.
Další, co se rád poslouchá.
"Salazar vstupuje do nové éry," rozhodil řečník s pompou ruce a opsal gestem všechny přítomné. "Díky schopnostem, získaným díky nečekaně příznivému vlivu látek poskytnutých společností Galdor Mining, s. r. o., jsme se vymanili z područí primitivnosti a dosáhli vrcholu."
Další potlesk.
"Proto vám patří náš dík," uklonil se nakonec král k albínovi a sluha mu podal dřevěnou truhličku. Král z ní něco vyňal a svému hostovi podal vyšperkovanou lesklou dýku na hermelínovém polštáři. "Přijměte náš dar."
Albín povstal, aby ji ceremoniálně přijal.
Když si všiml, že mu její rukověť najednou čouhá ze srdce, překvapeně zamrkal.
"Hopla," okomentoval to král a ještě s ní v ráně zakroutil. "Ani jsem netušil, že jsem tak rychlý! No, tak tedy, ještě jednou za všechno děkujeme."
Pilot Včely a pravá ruka ďábelského inženýra padl obličejem do vanilkového pudingu na stole. Detar si otřel zakrvavené ruce o jeho zhroucená záda a pousmál se.
"Už ho nepotřebujeme," vysvětlil. "Teď je řada na vás, drahý kapitáne."
"Také mě zabijete?" narovnal se Mark hrdě v zádech.
"Ale ne, jak vás to mohlo napadnout," zhrozil se král. "Vás mi potřebujeme na své straně! Jako státní úředník nám pomůžete ovládnout Unii zevnitř."
"To neudělám!"
"Uděláte," ujistil ho laskavě Detar. "Změníte názor, jen co ochutnáte plody naší rodné hroudy."
Pod nos mu přistrčil mísu s radioaktivní řepou.
18.
Ray s poručíkem Vesmírné policie Bobem Wagnerem pozorovali hromádku popela vířící ve vzduchu před nimi, která byla ještě před necelou minutou obávaným válečníkem s pověstí tak temnou, že si musel svítit i při přemýšlení.
Na pasece v pozadí stály vedle sebe dva mírumilovné čluny. Výsadkový modul ze Stoneova soukromého astronefu, vybavený díky prominentnímu postavení svého majitele v továrně skutečně nadstandardní výbavou, a obyčejný transportní vlečný člun německé výroby, s neméně pečlivou germánskou dokonalostí vyšperkovaný do ničivé síly, s jakou ho používali lidé Maxmiliána Gorea.
Byl to skutečný bavorák mezi vesmírnými plavidly.
"Zatímco budeme na kapitána čekat, mohli bychom se v modulu natáhnout a něčeho se najíst, ne?" navrhl Bob ostýchavě. "Přece jen, už je hluboká noc, co bysme mohli jiného dělat?"
"Musíme se vrátit a pomoct mu."
"Bál jsem se, že to řeknete," odtušil hned policista. "Nezvládá to?"
Ray si ukazovákem poklepal na spánek. "Slyším jeho myšlenky, nezapomínejte. Dostal se do docela velké kaše, ze které se sám nevyhrabe. Musíme se co nejrychleji vrátit."
"Přišli jsme o koně, a tam na nás čeká horda vojáků. Nechci rýpat, ale zvládneme to včas? Abychom mu nakonec nedělali společnost ve vězení."
Android se zamračil a podíval se před sebe. Poručík jeho pohled sledoval až k otevřeným dveřím modulu. Uvnitř byl vidět kontrolní panel s ovládáním zbraňových systémů. Nemusel být telepat, aby pochopil jeho myšlenky.
"Ale s tím nebudeme moc nenápadní."
"Kašlu na nenápadnost," ucedil android a vydal se k modulu.

"Víte, budu se za to nenávidět, ale když už to máme udělat, tak z gruntu, ne?"
Ray se překvapeně otočil a policista mu ukázal na smrtonosnou Včelu. To byl velice dobrý nápad, protože s tímto plavidlem by se vyhnuli Markovým nepříjemným otázkám v případě poškození.
"A nechal nám tu klíčky?" zeptal se.
"Ne," pokrčil Bob rameny. "Ale umím nastartovat i bez nich."
"Jak to?"
"Měli jsme to ve výcviku."
Android se krátce zamyslel. "Kdo řídí?"
***
Vyzáblá, skvrnitá a bledá ruka s kostnatými prsty a pečetním prstenem nekompromisně přisunula stříbrný podnos s lákavou zeleninou až pod Stoneův nos.
Mark se na Detara podíval jako na člověka trpícího nevyléčitelnou chorobou. V králově zčernalém a rozpraskaném obličeji zářil vítězný triumf.
"Ne, to neudělám!" odstrčil rozhodně mísu. "Není nic, čím byste mě mohli přinutit."
"To se teprve uvidí," konstatoval Detar bez špetky hněvu. "Byli tu mnohem silnější muži, kteří se nakonec ještě rádi podvolili mé nabídce."
Voják stojící za Stoneovými zády si hrdelně odkašlal a promnul si ruce. Pak mu položil dlaň na rameno, stiskl ho tak, aby se nemohl ani pohnout, a volnou rukou vzal z mísy jednu řepu. Otřepal z ní vodu a nasměroval ji špičkou k Markově puse.
Ten pevně stiskl rty a tvrdošíjně držel stisknuté zuby. Do jeho žaludku neprojde nic, co nebude chtít. Vojákovi bohužel scházela třetí ruka, kterou by mu ústa otevřel, a tak kývl na své pochopy. Přiřítili se k nim další dva muži, kteří byli připraveni vpravit do hosta zeleninu jakýmkoliv otvorem.
Stone se připravil na nejhorší.
"Ještě ne," řekl najednou král zadumaně a zarazil vojáky. "Víte, kapitáne, ve vás je něco, co mě láká zlomit vaši vůli dobrovolně. Něco, řekl bych, aristokratického."
"Dobře." Mark byl rád, že může hrát o čas. "Tak to zkuste."
"Můžeme vám toho tolik nabídnout."
"Stejně jako panu Whiteovi?"
"Pan White a jeho zaměstnavatel se stali pro moje plány nepotřebnými. Neuvědomovali si dost dobře náš potenciál. Obávám se, že v naší planetě viděli pouze levné skladiště, které sice překvapilo svými vlastnostmi, ale nikdy by ho nedokázali plně využít."
"Co plánujete se mnou?"
"Vy nám můžete být prospěšný velice dlouho," přemlouval ho Detar. "Ve vašem vlastním zájmu, samozřejmě. Moji lidé mohou pomoci vám, stejně jako vy mně."
"Není nic, co byste mi mohli nabídnout."
"Ale no tak," mávl král rukou. "Každý má svoji cenu, je jen otázkou času, kdy najdeme tu vaší. Je vidět, že vás penězi nebo mocí nepřemluvím."
"To ne."
Byla to pravda, Mark byl velice bohatý muž i tak. Jeho akce několikrát zachránily život velice vděčným lidem, a nebylo na škodu, že ti vděční byli občas i milionáři. Už i dědil, měl místo v několika správních radách a jeho přátelství s Elsou Swansonovou také nebylo z těch chudých.
"Vy jste muž zrozený pro život," pokračoval Detar. "Ale ten vám pomalu vyprchává pod rukama. Stárnete, tak jako my všichni, a za pár let vás to vyřadí z činné služby."
Mark vyděšeně vzhlédl.
"Co vám zbude, až odejdete ze SDPP? Nic. Prázdný pokoj ve vašem luxusně zařízeném bytě."
Stone byl opravdu člověk, který žil pro svoji práci. Jen netušil, že je to na něm tolik vidět. Obavy ze stárnutí ho také v poslední době provázely čím dál tím víc, se ale mu zatím dařilo zahánět.
"Já vám můžu nabídnout věčné mládí. S mojí pomocí, až získám moc v Unii, vám můžu položit celou službu k nohám. Nikdo vás nebude moci vyhodit a nikdy se nestane, že zůstanete sám, zbytečný a nepoužitelný."
Být někomu na obtíž byla Markova nejhorší noční můra. Ta, že bude muset opustit to, na čem mu v životě nejvíc záleželo, svoji práci, byla hned ta druhá.
Jednou musela přijít nabídka tak lákavá, že bude těžké ji odmítnout.
"Jste dobrý rétorik," řekl Mark pomalu a v hlavě se mu točila kolečka jako o závod. "Až doteď jsem si o sobě myslel, že jsem nezkorumpovatelný charakter!"
"To jsem," připustil král. "Tak co, dohodneme se?"
"Co takhle přihodit bonus?"
"Máte na mysli něco konkrétního?"
Stone stočil významný pohled na princeznu. Ani nestihla protestovat, když Detar otcovsky poplácal hosta po zádech, vstal a pozdvihl ze stolu kalich s vínem.
"Plácneme si!" oznámil halasně všem stolovníkům. "Máme nového přítele, jemuž tímto uděluji titul knížete a dávám mu ruku svojí dcery!"
Mark slavnostně povstal.
Šlechtici začali opět tleskat. Bylo to během jídla už poněkolikáté, ale vyžadovala to od nich dvorní etiketa. Ne že by to zrovna prospívalo zažívání, to spíš vředům.

"Na kapitána Stonea," připil král.
"Na mě," připil Stone.
Zástup šlechticů provolal oběma novým spojencům na zdraví, a všichni se napili lahodného moku. Mark musel přiznat, že víno je skutečně dobré a nebude mu dělat problém zvyknout si na něj.
"Jakou máte představu o mé pomoci?" zeptal se, když dopili a postavili číše.
"Rád bych se vám s něčím pochlubil, příteli," pokynul mu Detar a odvedl Stonea k jednomu z oken, která lemovala průčelí místnosti za čelem stolu. Otevřel ho dokořán a vyklonil se do tmavé noci. "Tohle je moje armáda," ukázal pyšně dolů na prostor pod zadním hradním traktem. "Jak se vám líbí?"
Mark, který stál za ním, mu vyhlédl přes rameno a překvapeně hvízdl.
Na prostranství, které mělo určitě přes kilometr čtvereční, byl ohromný vojenský tábor. Dřevěné palisády obepínaly desítky, stovky stanů, na strážní věži hořely pochodně a osvětlovaly hemžení vojáků v táboře.
Musely tam být tisíce mužů. Pohybovali se jako zhypnotizovaní, někteří seděli venku u ohňů a mlčky jedli, jiní pod dohledem rytířů cvičili noční boj. Připomínalo to celé hemžení v mraveništi.
"Fíha."
"Také si myslím, že je to působivé."
"Všichni jsou na řepě?"
"Více méně," přitakal Detar. "Trvalo nějakou dobu, než jsme našli správné dávkování. Ale už je to v pořádku. Okolní země už poznaly jejich sílu, teď přijde na řadu zbytek planety a pak…"
"Jste si příliš jistý."
"S vaším vedením a se svými schopnostmi nemohou prohrát. Už pět let je držím v izolaci, vymývám jim mozky a cvičím je v boji. Bude to neporazitelná armáda!"
"Jste rozený dobyvatel, že?"
"Kam až vaše oko dohlédne, kapitáne Stone, se rozkládá moje území," vychloubal se král a oči mu ohnivě plály. "Zatím mi, z toho co vidíte, nepatří pouze ty hvězdy. Ale to se také brzy změní. S vaší pomocí."
Mark se podíval na hvězdné pole, na kterém zářily světlé body. Znal ten pohled příliš důvěrně, aby ho Detar mohl ohromit jeho pompézností.
Jedna hvězda nad tmavým obzorem zářila více než ostatní, a když Stone na horizont zaměřil pozorněji, uvědomil si, že se bod pomalu zvětšuje, jako by se rychle pohyboval a letěl směrem k nim.
To nebyla severka.
Král si ho všiml taky a radostně se zatetelil.
"Á, to se vrací vaši přátelé. Doufám, že je můj pobočník moc nepočochnil."
"Ano, to jsou moji přátelé," souhlasil s ním Stone a odhalil zuby v radostném úsměvu.
Detar se na jeho úsměv podíval a zamračil se. "Víte snad něco, co já nevím?"
Včela už byla tak blízko, že bylo možné rozpoznat její osvětlené signalizační majáčky. Z její přídě se zablesklo a oddělil se paprsek zářící energie. Dopadl těsně před opevnění tábora v podhradí a vypálil do země před branami slušný kráter.
"To si pište."
Král zesinal. "Zrada!" vykřikl.
"Já tomu říkám zdravý rozum," odsekl Mark, vytrhl vedle stojícímu vojákovi meč a zamířil ho na Detarův ohryzek. "Hra skončila."
19.
Včela měla docela jednoduché ovládání, kterému vévodilo anatomicky tvarovaný knipl. Za ním seděl Bob. Říci, že byl ve svém živlu, by bylo asi tak stejně nedostačující přirovnání jako označit Hitlera při kobercových náletech na Berlín jako mírně rozčarovaného.
Policista svíral rukověť joystickového ovladače s takřka dětským nadšením a vrhal se s čilým plavidlem to strmých přeletů a loopingů. Byla to podívaná spíše pro efekt než cokoliv jiného. Vojáci byli nočním útokem tak překvapeni, že se nezmohli na sebemenší odpor. Teprve po několika nekonečných sekundách se jeden z rytířů pokusil zorganizovat odpor.
Dole na zemi se muži seřadili do několika šiků a na rytířův povel se rozběhli pro svoje zbraně. Několik z nich zaujalo postavení u primitivních katapultů.
Plavidlo se zatím rychle míhalo nebezpečně blízko kolem kamenných zdí hradu a proplétalo se mezi jeho věžemi. Ve chvílích, kdy mělo volný výhled na ležení, pálilo ze svých dezintegrátorů jako o život a prosvětlovalo temnotu oslepujícími záblesky.
Ray seděl vedle pilota. Jeho pud sebezáchovy v tuto chvíli sváděl urputný souboj s důvěrou v pilota. Nebyla to obava z vojáků nebo jejich odporu, ale vidět za tmy šedou masu kamene pouze několik centimetrů od bočního okénka se mu nezdálo příliš bezpečné.
Střely podobné laseru krájely stany vojáků s chirurgickou přesností na malé kousíčky, a kdo měl tu smůlu, že se jim připletl do cesty, byl přeříznut také. Proudy energie likvidovaly vše, od zbraní po opevnění.
Do vzduchu vyletěla první munice z odvetné salvy. Kusy kamene začaly dopadat na trup Včely, ale neškodně se od něj odrážely a většinou se piruetou vracely zase dolů, kde potrápily své původní majitele.
Velící rytíř brzy poznal, že proti moderní technologii nemůže používat stejné bojové prostředky jako proti zaostalým královstvím za humny, a přiostřil.
Povolal k sobě několik nejlepších vojáků a na raketoplán se zamračili.
"Už se bojím," ucedil Bob ironicky.
Z jejich očí vyšlehly plameny a spojily se do jednoho mohutného ohnivého gejzíru.

"Už se bojím!" opravil hned policista svoji hlášku a přeladil z ironie na oznámení. Zajímavé, co dokáže malá změna v hlasitosti tónu na konci věty.
Plavidlo nestačilo uhnout a vlétlo přímo do ohnivé katarze.
***
Stone v té chvíli držel Detara v šachu špičkou meče a doufal, že všichni královi nohsledi budou tak rozumní a nebudou se pokoušet získat si přízeň svého vládce nějakou odvážnou a hloupou akcí.
Dlužno přiznat, že šlechtici v místnosti byli tak inteligentní, že skutečně zůstali sedět na svých místech. Možná to bylo také jistou zkoprnělostí, to Mark nevěděl. Jediný, kdo neprojevil ani tu špetku inteligence nebo obav, byla princezna. Zatímco venku tryskal oheň a její otec bezmocně pozoroval konec svého snu, rozběhla se ke Stoneovi a prudce ho zezadu strčila do zad. Mark zavrávoral a jen díky jeho šikovnosti to král přežil s pouhým škrábancem na tváři.
Princezna mu ještě podrazila nohy, a když upadl, začala po něm házet různé věci, které jí zrovna přišly pod ruku. Jako první Markovi před nosem přeletěla váza s květinami a roztříštila se o stěnu asi deset centimetrů od jeho levého ucha.
"Drahoušku, myslím, že zažádám o rozvod."
Pomeranč.
"Že ti nabacám?"
Tác s upečenou kachnou.
"A dost."
Stone se zdvihl, a přestože ještě nikdy nemusel přikročit k domácímu násilí, princezně uštědřil políček. Když se jí roztřásla brada a začala natahovat moldánky, strhl ze stěny jednu z vlajek a ubrečenou slečinku do ní zabalil. Takto mumifikovanou ji opřel do křesla a rozhlédl se po králi.
Detar mu zatím někam zmizel, ale kolem stolu se rozmáhala nespokojenost královых hostů. Většina aristokratů vytáhla svoje mečíky, které byly součástí slavnostního oblečení u dvora, a postupovali ke Stoneovi.
Mark švihl nohou, podebral špičkou boty čepel meče ležícího na zemi opodál a vykopl ho do vzduchu. Zbraň opsala elegantní oblouk a přistála mu rukovětí v dlani. Jeho meč byl mnohem delší než ozdobné dýky šlechticů.
Nerozhodně se zastavili. Nikdo z nich nebyl ochoten začít s odporem a jejich loajalita ke králi se zdála být tímto ostrým argumentem otupena.
Náhlý pohyb, který Mark za svým pravým bokem spíš vytušil než viděl, ho přiměl otočit se. Spatřil Detara, který se odněkud vymrštil a strhnul ze zdi jednu ozdobnou dvouruční sekyru. S tou nad hlavou se s hurónským křikem dodávajícím mu odvahu rozeběhl proti Stoneovi.
Mark se skrčil, nechal útlého krále těžkou zbraní jednou prázdně máchnout, udělal parakotoul směrem k němu a pak ho v pokleku udeřil pěstí do břicha. Detara rána překvapila. Vypoulil oči, sekyra mu vypadla z ochablých rukou a s mocným zaduněním dopadla na koberec.
Ještě se pokusil uprázdněnýma rukama zašmátrat proti Stoneovu krku, snad aby ho uškrtil. Mark se ale nenechal, vyrazil proti královu břichu a hlavou do něj prudce vrazil.
Starý muž udělal několik vrávoravých kroků dozadu a vrazil při tom do otevřeného okna za sebou. Lekl se prázdného prostoru, zamával rukama a zpanikařil. Zlomil se, převážil dozadu a nešikovně se převalil přes nízký rám ven.
"To já ne!" upozornil přítomné Mark. "On sám!"
Všichni, kteří králův pád z okna sledovali, zalapali po dechu. S napjatými nervy čekali, jestli neuslyší náraz těla o dlážděné nádvoří. Princezna se ve svých poutech zazmítala a přidušeně Stoneovi spílala.
Jediný Mark sebral tolik odvahy, aby přistoupil k oknu a podíval se ven.
Dole pod hradem zuřila bitva. Tedy zuřili tam hlavně vojáci. Ve chvíli, kdy Včela vlétla do ohnivého sloupu a plameny olízly její trup, zajásali a hlasitě zakřičeli.
A Detar tam spokojeně levitoval ve vzduchu pod oknem, s rukama klidně složenýma na břiše si mlel palci mlýnek a čekal.
"Na mě musíte přijít s něčím mnohem sofistikovanějším, drahý kapitáne," řekl blazeované. "Do té doby dovolte, abych vám předvedl některé své další schopnosti."
Zdvihl ruce a na konečcích prstů se mu vytvořily modré jiskřičky.
"No, něco bych měl," odpověděl mu Stone, vyklonil se a rozhlédl. Když našel, co hledal, usmál se a ukázal to Detarovi.
Král se ohlédl a vyděšeně zavřeštěl.
Z ohnivého chomáče najednou vyletěla Včela, zabodla svou ostrou rozpálenou špičku přímo do monarchova břicha a pokračovala ve své klikaté cestě vzduchem.
***
Když Včelu obklopila ohnivá stěna, Bob s Rayem na chvíli ztratili orientaci. Přestože oheň jim nemohl ve skutečnosti nijak zvlášť ublížit, pohled na zuřící peklo za oknem je klidnými nenechal. Poručík vyvedl Včelu co nejrychleji naslepo ven, směrem, který se snažil udržovat původní trajektorii letu.
Jakmile se oslepující jazyky stáhly, Bob zjistil, že viditelnost přes začouzené přední sklo už nikdy nebude taková jako dřív. Jako na potvoru na ovládacím pultu nebylo nic, co by připomínalo stěrače. Než na to stihl upozornit Raye, ucítili náraz nějakého velkého předmětu do předku kapoty.
"Co to bylo?"
Android se ve snaze prohlédnout sazemi naklonil blíž k okénku, ale nebylo to už zapotřebí. Zčernalá hlava, která se po prudkém nárazu oddělila od těla, právě přistála na jeho straně výhledu a na rozpálený povrch se přiškvařila.
"Spíš kdo to byl," řekl. "Ale nemyslím, že to budeme mít čas zjišťovat."
"Co dělal v takové výšce? Ještě nikdy jsem nikoho nepřejel v letadle!"
"Ano, to chce skutečně špetku štěstí, a také jisté nadání," odvětil Ray suše a svraštil obočí. "Jestli se nemýlím, už

nejméně půl minuty letíme naslepo, že?"
"Jo."
"Je to bezpečné?"
"Ne."
"V tom případě bych vám vřele doporučoval stisknout toto tlačítko," ukázal na velký červený knoflík s nepřehlédnutelně vyvedeným nápisem "EJECT".
Bob ho poslušně stiskl a nějaká neznámá síla je vystřelila ven z kokpitu do tmavé noci, která tmavou už dlouho nezůstala. Po několika vteřinách neřízené plavidlo s královým torzem připíchnutým na špici vrazilo vysokou rychlostí do jedné z věží hradu a explodovalo v mohutném záblesku bílého světla.

Hrad se otřásl v základech.
Mrak zvířeného prachu oslepil všechny vojáky v podhradí a na nádvořích. Zbytky zkrouceného plechu dopadaly dolů společně se sutí a pohřbily pod sebou několik z nich, včetně rytířů s plamenným pohledem.
Tráva kolem hradu hořela do noci a osvětlovala poničené místo katastrofy. Nastalo tíživé ticho, přerušované jen bolestným úpěním zraněných mužů.
Jako by toho nebylo dost, věž, zle poničená nárazem bytelného plavidla, se začala pomalu propadat a hroutit. Jako by si to rozmýšlela, nejprve se jen zachvěla a teprve za okamžik se na ní objevily rychle se rozšiřující praskliny.
Náhlé zaskřípání kamenů probudilo z ohromení zbytek vojáků, kteří se v panice začali rozutíkávat do všech možných směrů. Za patami jim s ohlušujícím rachotem dopadaly velké a těžké bloky kamenů, zarývaly se do země a rozhazovaly kolem sebe sprškou zeminy s drny.
Země se chvěla pod nárazy těch kolosálních útvarů, balvanů a kvádrů, ze kterých byla věž postavena. Jako když spadne domeček z karet, sesunula se i levá majestátní hradba a zasypala celé jedno křídlo ještě před chvílí vznešeného hradu i s opevněním a vojenským táborem.
Stejně náhle jako všechno začalo, to i skončilo. Poslední kamínek dopadl a s cinknutím se odkutálel stranou. Klid se vrátil do tohoto místa a poklidně se mísil s dýmem stoupajícím z rozvalin.
20.
Jídelna se mocně otřásla, Stone to však, na rozdíl od šlechticů, kteří popadali jako kuželky na podlahu, ustál. Ze stěn opadávalo obložení, tapiserie a jiné ozdobné předměty, ale jinak se tu nic nestalo. Včela naštěstí narazila do odlehlé části stavby, tady se všichni jen vyděsili a vážné zranění nebylo žádné.
Mark zanechal osiřelou princeznu a smetánku jejich vlastnímu osudu a vyběhl z místnosti. Běžel stále dolů, schody bral po dvou či po třech a pospíchal co nejrychleji odsud.
Když se hradní chodby zachvěly podruhé, stál zrovna na křižovatce několika cest a marně se rozmýšlel, kterou se vydat. Jedna chodba, kterou si chtěl vybrat, se ale najednou propadla a z prováleného zdiva vykoukla hvězdná obloha.
Mark vykoukl, zorientoval se podle směru, odkud přicházel křik, a seběhl tím správným schodištěm na nádvoří.
Dole bylo mrtvo. Těla ležela všude kolem, některá zavalená a zdeformovaná k nepoznání. Ti, co přežili, se snažili pomáhat raněným a vzpamatovávali se z prožitých hrůz.
Ohně, které hořely uprostřed suti, vydávaly příjemné teplo.
V odlesku plamenů se něco zatřpytilo. Stone se pro to shýbl a zvedl malý kousek plechu. Ten určitě nepocházel odsud.
Mark ho poznal, byl to úlomek z pláště Včely.
Zděsil se, jakmile mu to došlo. Odhodil šrapnel a jako zběsilý začal pobíhat okolo trosek a hrabat se v nich. Unavený mozek se najednou zmohl a přikázal svalům zapomenout na bolest. Rukama odhazoval kameny a hledal v rozvalinách přátele.
"Rayi!" zvolala jeho vystrašená mysl zoufale. "Kde jsi!"
"Tady," ozvalo se ve vzduchu nad horečnatě se přehrabujícím Stonem.
Kapitán SDPP zdvihl oči a spatřil, jak se na miniaturním padáku snáší k zemi jeho přítel. Kousek od něj právě přistával podobně vybavený policista.
"To teda byla akce," pochvaloval si. "Jako z učebnice!"
"Jsem rád, že demoliční práce tentokrát připadly na vás, poručíku," usmál se na něj Mark, šťastný, že vidí oba živé a zdravé. "Je pro mě takovou malou satisfakcí, že se to ocitne v hlášení na stole generála Khova."
"Ach ano," posmutněl Bob. "Admirál nebude zrovna příjemně naladěn. Mám pocit, že doufal v poněkud jiný výsledek naší společné akce."
"Kdyby vás vyhodil, tak nezapomeňte, že Služba pro Dohled nad Primitivními Planetami stále hledá schopné piloty," poplácal ho Mark po zádech.
"A dostáváme lepší hodnosti," dodal Ray.
"Děkuji, kapitáne."
Všichni tři muži, rozhlédli po spoušti, která panovala všude kolem nich. Město v dálce se probouzelo do noci, vystrašené událostmi na hradě.
Jeho brány se rozevřely a do kopce vyrazily první zvědavé ženy s pochodněmi. Když po několika minutách dorazily a uviděly zraněné vojáky, převládl v nich soucit a počaly organizovat dopravu léků a zřizování lazaretu.
Hosté z vesmíru to chvilku pozorovali, teď už skryti jejich pohledům v křoví.
"Snad se teď muži vrátí do svých domovů, když zmizel tyran a jeho pohůnci," nadhodil Bob. "Podívejte, jak jsou zmatení, někteří museli být pod jeho vlivem dost dlouho!"
"Několik let," upřesnil Mark. "Ale myslím, že přinejmenším tuhle věc se podaří napravit brzy."
A opravdu, ženy se chovaly k poraněným vojákům velice pozorně a šetrně, a ti je za to stíhali oddanými pohledy

plnými lásky a vděčnosti.
Byla vidět první navazující se přátelství a v nejméně jednom případě se návštěvníci stali utajenými svědky shledání ženy s dávno oplakaným manželem.
Situace se však brzy stala tak vřelou, že přerostla do dlouho potlačované vášně a překvapeným hostům zrudly tváře. Raději místo opustili, i když Bob protestoval a oháněl se jakýmsi výzkumem pro zajištění populační stability.

Modul je bez nesnází vynesl na orbitu Salazaru, kde na ně poklidně čekal jejich astronef.
Nebyl poškozený, jak se Stone obával, když našel na povrchu albína, ukázalo se, že Merkur varování vysílal, ale záření ze skládky a radiace v půdě rušily většinu elektromagnetických vln a polí. Proto také zřejmě selhaly i opasky.
Usadili se ve svých sedadlech, která jim přišla sladce pohodlná a zvoucí do náruče spánku. Bob usnul, hned jak dosedl, a dokonce zapomněl i na hlad, který ho už dlouho provázel. Tělo si samo určilo priority.
Mark také cítil, že na něj přichází spánek, a tak rád přikývl na Rayovu nabídku, že zpáteční kurz na Zemi nastaví on a sestaví i první hlášení.
Generál ho bude mít na stole do několika hodin.
"Co tam vlastně mám napsat?" zeptal se ještě neúnavný android poklimbávajícího přítele.
"Že jsme zastavili válku," zívl. "Předešli vymření populace. Objevili skládku. Porvali se s kouzelníkama. Nenechali se zbouchnout. Normálka."
Merkur se slabě zhoupnul, jak opustil oběžnou dráhu a zamířil domů.
Android zaznamenal hlášení, přesně tak jak mu Stone nadiktoval, a odeslal ho. Na podrobnější informace si bude velení muset počkat, dokud si všichni neodpočinou.
Jen jedna myšlenka zaměstnávala jejich mozek a nedovolovala jim úplně vypnout. Podle nepravidelného dechu Ray poznal, že ani Mark nemůže usnout.
"Spíš?"
"Ne," zabručel Stone.
"Taky přemýšlíš, co s tou zatracenou radiací?" zeptal se Ray do ticha. "Nemůžeme ty lidi nechat napospas osudu a vyhladovět je. Není to jejich vina."
"Unie jim určitě nějakým způsobem pomůže, o tom nepochybuji," povzdychl si Mark. "Po tom, co tam způsobili Goreovi lidé a vlastně i my, je už stejně jasné, že nějaké další kontaminování kultury nehraje roli."
"Lidská mysl je zázračná. Za čas by zapomněli a staly by se z nás jen pohádky pro děti."
"Možná. Možná ne. Ale radiace jen tak neodejde a my jim budeme muset pomoci s potravinami. Zlikvidovat skládku. Také dohlédnout na to, aby už nikdo nebaštil řepu. Pošuků lačnících po zázračných schopnostech je na světě víc než dostatek."
"To máš pravdu," připustil Ray. "Co uděláme s viníkem?"
Stone se zamračil a vyhlédl z průhledu na vesmír.
"To mě na tom štve nejvíc," přiznal. "Žádného nemáme."
"A co ta skládka?"
"Nemáme žádný důkaz proti Goreovi. Jako vždy špinavou práci za něj udělali jeho lidé, a ti jsou mrtví. Včela je na kousky, ale stejně nečekám, že by se v ní našel nějaký důkaz. Na to jsou bohatí lidé moc opatrní."
"Takže mu to projde?"
Mark stiskl pěsti.
"Ano," řekl neochotně. "Ale jen do doby, kdy se s ním znovu setkám."